

TERESA MEDEIROS

THE NEW YORK TIMES BEST SELLER

người tình
BÔNG TỎI

The Vampire Who Loved Me

XV2 PAGES

vh

Người Tình Bóng Tối

Teresa Medeiros

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Phần mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

Portia Cabot là một cô gái ngọt ngào và đa cảm, cô tin vào mọi thứ mà mọi người cho là hoang đường. Cô tin rằng có những bụi tiên cây lấp lánh và cũng tin rằng có ma cà rồng hút máu đang ẩn nấp dưới vỏ bọc của con người. Cô kinh hãi những sinh vật xấu xa, đáng sợ luôn di chuyển sau khi tắt ánh tà dương và vì thế cô trang bị cho mình trở thành một kho vũ khí di động.

Thế nhưng, ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô đã trao đi cả trái tim mình cho em trai của người đàn ông mà cả London đang đồn thổi rằng là một con ma cà rồng. Cô bị lạc đi trong ánh mắt, trong giọng nói và cả những đụng chạm của anh, chúng khiến cô quên mất nỗi sợ hãi của bản thân.

Tất cả những thứ thuộc về anh, cô đều yêu và tình yêu ấy cho cô hi vọng chờ đợi 5 năm chia cách, cũng như chờ đợi con người thực sự của anh trở về với cô. Cô sẵn sàng hi sinh cả bản thân mình để đem anh lại với ánh sáng mặt trời.

Julian Trevelyan là người đàn ông phóng đảng cũng rất lãng mạn khi dành những đêm trắng cho ăn chơi và thơ Byron và tận hưởng sự nghỉ ngơi như những nhà quý tộc vào ban ngày. Làn da trắng bệch của anh cũng chỉ là một thương lưu đang nổi lên mà thôi, nếu có bất cứ sự nghi ngờ nào về nhà Trevelyan thì chúng cũng là về anh trai anh. Một vỏ bọc hoàn hảo để che giấu kẻ đồng hành của bóng đêm đã đánh mất linh hồn.

Anh nghĩ mình đã trở thành một thứ quái vật máu lạnh, nhưng anh vẫn sợ chết khiếp những cảm xúc mạnh mẽ của trái tim khi nhìn vào cô. Anh khiếp sợ khi nhìn thấy máu cô trên môi mình và thân hình cô bất động trước mắt anh như thế. Anh đã chọn cách chạy trốn, chạy trốn khỏi tình yêu và đau đớn.

Anh buộc mình tránh xa khỏi mọi thứ xung quanh cuộc sống của cô. Có lẽ anh chỉ có thể trở về khi tìm thấy phần linh hồn đã mất, nhưng nếu giờ đây không có cô yêu thương, thứ ấy cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng khi cô một lần nữa xuất hiện, anh đã quên tất cả những gì đáng cay, nhìn vào mắt cô, anh thấy hy vọng cho bản thân anh và cho cả cô.

“Dù là một ma cà rồng hay một người đàn ông, anh sẽ chỉ yêu một mình em!” -Teresa Medeiros.

Báo Chí Giới Thiệu

(TT&VH) - NXB Hội Nhà văn vừa ra mắt: Dạ tiệc lúc nửa đêm và Người tình bóng tối - hai tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Teresa Medeiros, người từng được tạp chí Affaire de Coeur bình chọn là một trong 10 nhà văn lãng mạn được yêu thích nhất. Sinh năm 1962, chuyên về tiểu thuyết lãng mạn, Teresa Medeiros là tác giả của 7 triệu cuốn sách được bán và được dịch ra hơn 17 thứ tiếng.

Cô ra mắt tác phẩm đầu tay năm 21 tuổi (1983), nhưng mãi đến năm 1989, cái tên Teresa Medeiros mới trở thành hiện tượng, khi tác phẩm Quý bà chốn tình trường (Lady of Conquest) của cô đoạt giải Tác phẩm Văn học hay nhất của năm, thuộc thể loại Lịch sử - Lãng mạn. Tác phẩm của Teresa Medeiros hấp dẫn độc giả bởi cốt truyện đa dạng, không chỉ đơn thuần lãng mạn như một câu chuyện Lọ Lem - Hoàng tử đẹp tựa cổ tích mà có lúc mang hơi hướng trinh thám như Đóa hồng xôn xao, lúc lại giằng xé trong cuộc tình tay ba như Kẻ cắp trái tim hoặc như một biến tấu lạ như trong bộ tác phẩm Người tình bóng tối và Dạ tiệc lúc nửa đêm...

Đứng trong danh sách bán chạy nhất, nhận giải KISS do Romantic Times Book Reviews bầu chọn.

“Lôi cuốn, gợi cảm và táo bạo. Một câu chuyện náo nhiệt không kém phần duyên dáng cho những ai yêu thích những tác phẩm thời nhiếp chính lãng mạn với một vết cắn nho nhỏ...”

- Publishers Weekly

“Một tác phẩm tài năng với những nhân vật không thể nào quên. Một câu chuyện với những câu thần chú mê muội trên thế gian và những đam mê cảm đoán mà đơn giản đều xuất phát từ sự quyến rũ...”

- Romantic Times

“Phi thường! Làm tan vỡ trái tim tôi ngay giây này rồi khiến nó điên cuồng vì hồi hộp ở giây tiếp theo...”

- Lee Ann Daugherty, biên tập viên của Waldenbooks

“Thêm một nghĩa mới cho cụm từ thợ-tiền-giấy. Một cuộc đua run lên vì hồi hộp. Nếu bạn yêu những câu chuyện về ma cà rồng, cuốn sách này dứt khoát phải thêm vào giá sách của bạn...”

- Romance Junkies

“Một lần nữa chứng minh tại sao Teresa Medeiros lại là một trong những tác giả nổi tiếng nhất và được yêu thích nhất hiện nay. Khiến trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực và một câu chuyện lãng mạn thần kỳ. Chắc chắn sẽ giành được một chỗ đứng trong giá sách của bạn...”

- Romance Reviews Today

“...Cuốn hút, đáng yêu, gợi cảm và hài hước với một chút yếu tố gothic. Một trong những tác phẩm lãng mạn về ma cà rồng hay nhất hiện nay...”

- DIK Review, All About Romance

Luân Đôn - 1826

Một đêm đáng yêu để chết

Hoàng hôn tàn dần cũng là lúc những chùm bông tuyết nặng nề bắt đầu rơi xuống từ bầu trời không sao. Mọi thứ tồi tàn, xấu xí và bẩn thỉu trên những con phố đông đúc của quận Whitechapel sẽ sớm bị vùi chôn trong tấm chăn lông màu trắng. Những bông tuyết nhảy múa, xoay xoay quanh ngọn đèn đường, khiến ánh sáng của chúng yếu đi thành một vầng sáng mờ mờ.

Jenny O'Flaherty kéo chiếc khăn trùm lên mái tóc đen mượt, cúi đầu và rảo bước. Vẻ đẹp chói lòa của tuyết không làm cơn gió ngừng cản những chiếc răng lạnh băng qua tấm khăn đã sờn của cô. Cô chưa bao giờ hăm hở trở về căn hộ tồi tàn mà cô đang chia sẻ cùng với ba cô gái khác như lúc này. Cô sẽ sớm được ngồi trước lò sưởi với một bát cháo yến mạch để làm ấm đôi tay và cả cái bụng của mình.

Khi một tên hầu xô cô ra khỏi đường để bà chủ của gã có thể đi qua, Jenny liếc ánh mắt khao khát về phía đôi găng tay da dê sang trọng của người phụ nữ đó. Công việc của người thợ may mười lăm tiếng một ngày khiến những đầu ngón tay cô nhừ nhối và đau buốt. Trong những đêm lạnh giá thế này, thỉnh thoảng chúng nứt nẻ và chảy máu, khiến cô bật khóc.

Cô ngẩng cằm lên và gạt bỏ cảm giác tự thương hại. Người mẹ già thân yêu của cô, Chúa an ủi linh hồn bà, đã luôn động viên cô hãy xem như mình vẫn là người may mắn. Không một quý ông nào lại thuê một cô nàng người Ai-Len không có giáo dục để dạy dỗ con cái hay làm người bầu bạn với vợ ông ta, nhưng ít nhất cô không phải lê lét trên đường phố như rất nhiều cô gái khác cùng xuống thuyền từ Dublin ba năm trước. Ý nghĩ bán mình cho mọi tên đàn ông với một khúc xương trong quần và hai đồng si-linh để cọ vào nhau khiến cô lạnh buốt đến tận tâm can.

Khi cô đi đến đầu con ngõ tối tăm tiếp theo, bước chân cô chậm lại. Cô có thể thu ngắn được đoạn đường kéo dài qua gần ba khu nhà trên đường đi bằng cách đi tắt qua một con ngõ quanh co. Bình thường cô sẽ không mạo hiểm như thế, nhưng chắc chắn sẽ không có ai chặn đường cô trong một đêm lạnh cắt da cắt thịt như thế này. Cô không có túi tiền nào để có thể bị cướp giật; và với đôi vai cò lại để chống cự với gió buốt và chiếc khăn trùm lên che đi đôi má hồng, bất kỳ gã đàn ông nào định làm chuyện xấu xa đều có thể dễ dàng nhăm cô với một bà lão không còn răng.

Tha thiết nghĩ đến ánh lửa lách tách và bát cháo yến mạch bốc hơi đợi cô ở cuối cuộc hành trình, cô liếc nhìn đám đông hối hả sau lưng lần cuối rồi rẽ ngoặt vào con ngõ.

Cô vội vã xuyên qua những bóng tối lay động, cảm giác lo lắng tăng lên theo từng bước chân. Cơn gió thổi xuyên qua đường hầm được tạo bởi những tòa nhà đổ nát đang trùm lên cô, gào thét như một người tình bội bạc. Cô liếc trộm qua vai, mong rằng cô đã ở trên những đường phố đông đúc và đi thêm vài khu nhà nữa để đến căn hộ của mình. Mặc dù tuyết đã phủ lên con ngõ chỉ có dấu chân của riêng cô, nhưng cô thể rằng cô nghe thấy một tiếng bước chân đột ngột sau lưng.

Quyết tâm đi đến cuối con ngõ trước khi có lý do thực sự để hối hận với quyết định của mình, cô bắt đầu chạy. Cô gần như đã đi đến đầu con ngõ thì gót giày vấp phải một viên sỏi và ngã sõng soài.

Một cái bóng phủ lên cô. Cô chầm chậm ngẩng đầu lên, run sợ trước thứ cô có thể nhìn thấy. Nhưng tiếng thở dốc sừng sốt của cô nhanh chóng bị nuốt lại và được thay thế bởi một tiếng nấc nhẹ nhõm. Không một kẻ móc túi nào lại ăn vận đẹp đẽ như thế này.

Khi người lạ mặt phía trên cô nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay và nâng cô đứng dậy, cô nhận thấy mình đang nhìn chằm chằm vào một đôi mắt dường như tỏa sáng trong ánh đèn mờ ảo.

“Con cừu tội nghiệp,” người vừa giúp cô ngâm nga. “Cú ngã khá nặng nhỉ. Em có một cái tên chứ, cô bé?”

“Jenny,” cô thì thầm, sững sờ bởi đôi mắt tuyệt đẹp đó. “Tên tôi là Jenny.”

Người lạ mặt mỉm cười, rõ ràng đã nhận ra chất giọng mượt mà dễ thấy của cô, “Đó là một cái tên dễ thương cho một cô bé dễ thương.” Nụ cười đó nhạt đi, “Nhìn kìa! Tay em đang chảy máu!”

Jenny co những ngón tay trong bàn tay bị rách lại, bỗng nhiên xấu hổ vì làn da thô ráp và những ngón tay dơ bẩn của mình. “Không sao đâu. Chỉ là một vết xước thôi.”

“Sao em không để ta xem qua nhỉ?”

Cô cố gắng cưỡng lại, nhưng cái nắm tay của người lạ mặt mạnh mẽ đến ngạc nhiên. Trước khi nhận ra, lòng bàn tay của cô đã phơi bày dưới ánh mắt sáng rực đó. Cô nghĩ người lạ mặt sẽ đưa cho cô một chiếc khăn tay để buộc vết thương. Nhưng trước sự sững sốt tột cùng của cô, người lạ mặt uốn những ngón tay cô ra sau và bắt đầu liếm những giọt máu mới rỉ ra bằng cái lưỡi thâm lam.

Run rẩy vì hoảng hốt, Jenny giật tay lại và quay ngoắt mình để chạy, bắt đầu nghi ngờ rằng sẽ không có ngọn lửa ấm áp hay bát cháo yến mạch trong tương lai nữa. Trước khi cô chạy được hai bước, người lạ mặt đã túm lấy cô và giật ngược trở lại một cách không thương xót. Cô đang như trứng chọi đá, hai bàn tay của cô cong lại thành những cái móng vuốt tuyệt vọng, nhưng sức mạnh của cô không bì được với kẻ tấn công.

“Ngủ ngon, Jenny ngọt ngào,” giọng nói như hát thì thầm bên tai cô trước khi mọi thứ đỏ lòe, sau đó tối đen.

Chương 1

Một ngày đáng yêu để chết.

Những bông tuyết rơi xuống từ bầu trời hùng đông, phủ một màu trắng lên bãi cỏ công viên. Thật dễ dàng để Julian Kane tưởng tượng ra tấm khăn phủ tinh khôi đó sẽ như thế nào khi lấm tấm máu của anh.

Tiếng cười âm ỉ của anh nhạo báng âm thanh im ắng của những bông tuyết rơi, “Câu thấy thế nào, Cubby, bạn của tôi? Chúng ta sẽ hát vài đoạn đồng ca sôi nổi của bài ‘Cô Gái Tôi Bỏ Lại Sau Lưng’ để khích lệ chúng ta tiến lên giành chiến thắng chứ?” Anh vấp vào một mô đất, buộc phải tỳ mạnh cánh tay hơn nữa trên bờ vai rộng của bạn mình, “Có lẽ ‘Đánh Ngã Người Đàn Ông’ sẽ phù hợp hơn.”

Cuthbert vẹo người sang bên phải, vật lộn để giữ cân bằng với cả Julian và chiếc hộp gỗ dái ngựa cặp dưới cánh tay kia. “Mình thấy nên thôi thì hơn, Jules. Đầu mình nhức kinh khủng. Mình không thể tin mình đã để cậu lôi kéo vào chuyện này. Phụ tá kiểu gì lại để người đấu chính ra ngoài cả đêm và say xỉn trước một trận đấu sừng tay đôi cơ chứ? Cậu nên để mình đưa cậu lên chuyển tàu quay lại Mỹ khi vẫn còn thời gian.”

Julian lắc lắc một ngón tay quở trách với anh, “Đừng cau có. Nếu mình muốn bị mè nheo, mình đã kết hôn rồi.”

Cuthbert thốt ra một tiếng khịt mũi than vãn, “Nếu cậu có lý trí để yêu và kết hôn với một cô nàng không may nào đó, Wallingford sẽ không bắt gặp cậu dúi vào tai vợ đính hôn của gã ở buổi tiệc đính hôn của họ và lúc này mình đang được rúc vào chiếc giường ấm áp của mình, mơ mộng về những vũ công xinh đẹp và sưởi ấm chân trên một viên gạch nóng.”

“Cậu xúc phạm mình, Cubby! Mình chưa bao giờ gặp gỡ một phụ nữ mà mình không yêu.”

“Ngược lại, cậu yêu tất cả phụ nữ cậu gặp. Đó là một điều khác biệt, tuy khó thấy.” Cuthbert cắn nhần khi bị bạn mình giẫm lên chân. Số lượng rượu rẻ tiền anh nốc vào cũng nhiều gần bằng Julian, nhưng anh vẫn có thể đứng mà không cần người khác đỡ cho đến lúc này.

“Suytttt!” Tiếng yêu cầu im lặng cường điệu của bạn anh khiến những cành của cây tổng quán sủi gần đó giật nảy lên. Một ngón tay đeo găng sang trọng của Julian chỉ chỗ, “Họ đã ở đây rồi, nấp dưới bụi cây linh sam.”

Cuthbert biết chắc chắn rằng quý ông đứng đợi bên cạnh một cỗ xe sử dụng trong thành phố có gắn gia huy ở phía xa của bãi cỏ không hề tỏ nỗ lực ẩn náu. Miles Devonforth, hầu tước của Wallingford, đang bước đi tạo thành một cái rãnh nông trên tuyết. Những bước chân kiểm chế đầy căng thẳng của hắn không hề thay đổi, ngay cả khi hắn ta giật chiếc đồng hồ ở trong túi ra và trừng mắt nhìn vào nó. Một nhóm ba người đi cùng lớn vờn sau lưng hắn ta - hai quý ông trong những chiếc áo khoác to sụ và một hình dáng khắc khổ trong bộ đồ màu đen. Có thể đây là gã bác sỹ tai tiếng nào đó đã nhúng tay vào nghề lo việc ma chay, được gọi đến để chữa trị cho kẻ thua cuộc trong trận đấu phi pháp này hay do người để đóng quan tài, Cuthbert âm thầm nghĩ.

Một cơn khiếp sợ chạy dọc xương sống anh. Anh cào một lọn tóc hung ra khỏi đôi mắt nâu của mình và kéo giật Julian dừng lại, nỗi tuyệt vọng của anh tăng lên. “Từ bỏ đi, Jules. Chưa quá muộn đâu. Họ sẽ làm gì bây giờ? Đuổi theo chúng ta trên xe và bắn cậu từ phía sau lưng ư? Sao lại phải thế, tớ thậm chí sẽ trở lại Mỹ với cậu! Chúng ta sẽ đi thuyền trên sông Rhine, trèo núi Carpathian và chinh phục thành Rome. Rồi đến lúc cha mình sẽ tha thứ cho mình. Ông ấy đã cắt tiền trợ cấp bởi vì mình đã mang cái trâm cài kim cương đó cho nàng diễn viên bé nhỏ ngon lành mà cậu giới thiệu với mình ở Florence. Ông ấy có thể làm gì hơn? Mình biết cha mình. Ông ấy sẽ không bao giờ tước quyền thừa kế của đứa con trai duy nhất.”

Julian làm câm nín những lời nói ba hoa của anh bằng một cái nhìn quở trách, “Cẩn lưỡng lại đi, Cubby. Chắc cậu không gợi ý mình tự chứng tỏ là sinh vật đáng khinh bỉ nhất - một người đàn ông không có danh dự chứ.”

Dưới hàng mi đen mướt, đôi mắt đầy biểu cảm của Julian chứa đựng lòng kiêu hãnh bị tổn thương và vẻ tự châm biếm gượng gạo. Hầu hết phụ nữ thấy sự kết hợp đó là không thể cưỡng lại. Cuthbert cũng chịu tác động tương tự thế.

Anh là ai mà có thể từ chối bạn mình vào lúc này? Anh chỉ là đứa con trai trì trệ của một bá tước già quái gở, được định sẵn sẽ thừa kế một tước hiệu và gia tài không phải do anh kiếm được và chết trong tuổi già dễ chịu trên chiếc giường của mình. Anh thậm chí sẽ khó mà sống sót trong chuyến du lịch vòng quanh thế giới nếu Julian không cứu anh khỏi vòng vây của một chủ nợ hung dữ trong cuộc gặp đầu tiên của họ ở một con ngõ đầy ánh trăng của Florence. Julian là một anh hùng chiến tranh, được phong hầu bởi Nhà Vua sau khi anh và trung đoàn của mình đã đánh bại sáu mươi nghìn tên lính Myanmar khát máu trên trận địa ở Rangoon mới một năm trước. Đây không phải là lần đầu tiên anh đối diện với sự sống chết bằng vẻ thanh lịch dễ dàng như thế này.

Cuthbert rên rỉ chấp nhận thất bại.

Julian vỗ vai anh an ủi, rồi cố gắng tự mình đứng dậy, “Thả mình ra, Cubby, anh bạn. Mình quyết tâm tiến về phía trước và đối mặt với kẻ thù trên chính đôi chân của mình.” Hất mái tóc đen dài đến vai ra khỏi mắt, anh gọi, “Devonforth!”

Vị hầu tước và đám bè phái dữ dằn nhất loạt quay lại. Julian vừa tăng thêm sự xúc phạm bằng cách gọi một quý tộc bằng họ thay vì tước hiệu. Cuthbert nghĩ rằng anh có thể nghe thấy tiếng rít của hầu tước, nhưng có lẽ đó chỉ là tiếng gió tháng Giêng lạnh buốt thổi ào qua đôi tai đồng cứng của anh.

Quả quyết chống lại gió tuyết, Julian tiến đến trước để cắt ngang đường Wallingford. Cuthbert ôm chặt chiếc hộp gỗ vào ngực, một thoáng tự hào xen lẫn lo lắng dâng lên trong anh khi Julian dừng lại ở gò đất để vươn đôi vai rộng. Anh có lẽ đã được chuẩn bị để chống lại cơn gió mù quáng và những cơn mưa như trút nước trong mùa mưa ở Myanmar. Không ai đoán rằng anh đã từ bỏ nghĩa vụ quân sự của mình sau trận chiến ở Rangoon và dành một năm rưỡi qua chỉ để uống rượu và chơi cờ bạc khắp Châu Âu.

Lòng tự hào của Cuthbert chuyển thành lo lắng khi việc điều chỉnh thế đứng khiến Julian từ từ ngã vật ra sau, như một cây sồi bị đốn. Thả rơi chiếc hộp, Cuthbert lao về trước để đỡ lấy Julian trước khi anh có thể ngã sòng soài trên tuyết.

Julian đứng thẳng dậy và cười thành tiếng khe khẽ, “Nếu mình biết gió quá điên cuồng như thế, mình sẽ không căng buồm.”

“Chúa ơi, Kane, cậu đang nồng nặc mùi rượu!”

Cuthbert nhìn lên, thấy hầu tước đang khinh bỉ cười họ qua chiếc mũi dài như ngựa.

Môi Julian cong lên thành một nụ cười như thiên thần, “Ngài chắc chắn đây không phải là nước hoa mà hôn thê của ngài dùng chứ?”

Mặt Wallingford tối lại thành một màu nguy hiểm, “Cô Englewood không còn là hôn thê của ta nữa.”

Julian quay lại cười với Cuthbert, “Nhớ nhắc mình tối nay đến thăm quý cô trẻ đó để nói lời chúc mừng chân thành của mình.”

“Ta ngờ rằng người có thể. Có thể cô ta lại là người nói lời chia buồn với bạn của người đây.” Wallingford kéo đôi găng tay da dê ra và đập chúng vào lòng bàn tay, giống như hắn ta đã dùng để tát vào má Julian ở bữa tiệc tối hôm trước. “Hãy tiến hành đi, được không? Người làm tổn rất nhiều thời gian quý báu của ta rồi.”

Cuthbert lập bập một lời phản đối, nhưng Julian ngăn lại, “Mình cho rằng quý ông đây nói đúng. Mình đã phung phí rất nhiều thời gian của mọi người rồi.”

Bị cướp mất cơ hội tranh cãi thêm, Cuthbert lấy lại chiếc hộp và lóng ngóng với cái móc gài của nó. Nấp hộp bật mở để lộ một cặp súng đấu tay đôi sáng loáng. Cầm lấy một khẩu súng, bàn tay anh bắt đầu run rẩy với một sự tê liệt không liên quan gì đến cái lạnh.

Julian đặt một bàn tay lên tay anh và nhẹ nhàng nói. “Không cần đâu. Mình sẽ tự kiểm tra chúng.”

“Nhưng đúng ra mình phải kiểm tra đạn. Là phụ tá của cậu, nhiệm vụ của mình là...”

Julian lắc đầu và nhẹ nhàng lấy khẩu súng ra khỏi tay anh. Khi ánh mắt họ gặp nhau, Cuthbert nhận thấy một thoáng khó hiểu trong mắt bạn mình - một sự từ bỏ lạnh lẽo làm cho cái bước đầu đón sớm sung lên trong cổ họng anh. Nhưng Julian làm nó biến mất với một cái nháy mắt tinh quái trước khi Cuthbert có thể thuyết phục mình rằng đó không phải chỉ là một ảo giác do uống quá nhiều rượu và ngủ quá ít.

Những chi tiết nhỏ nhất quấy rầy tâm trí Cuthbert khi họ thảo luận về quy định của cuộc đấu với Wallingford và phụ tá của anh ta. Hai bên sẽ bắt đầu bằng cách dựa lưng vào nhau trước khi bước mười bước. Súng phải được chĩa lên trời, và chỉ được phép bắn một viên đạn. Cuthbert nhìn trừng trừng vào người làm ma chay ảm đạm đáng sợ của Wallingford. Với việc Julian đã ngập đầu vào chèn chén thì viên đạn thứ hai đúng là không cần thiết.

Rất nhanh Julian và Wallingford gầy, cao lêu nghêu đã vào vị trí, đứng giáp lưng vào nhau như một cặp chận sách không tương xứng.

“Các quý ông, sẵn sàng chưa?” Người trung gian do hầu tước đưa đến hỏi. Khi hai người đều gật đầu, anh ta bắt đầu đếm. “Một... hai... ba...”

Cuthbert muốn gào lên phản đối, quăng mình vào giữa hai người đàn ông. Nhưng danh dự yêu cầu anh phải đứng đông cứng tại chỗ bởi cơn gió lạnh thổi đến từ phía Bắc.

“...bảy...tám... chín...”

Biết rằng mình sẽ trở thành kẻ nhút nhát hèn hạ nhất trên đời và một phụ tá đáng kinh tởm, nhưng vẫn không thể nhìn bạn mình chết, Cuthbert nhắm chặt mắt lại.

“Mười!”

Một tiếng súng nổ xua tan sự yên bình của bãi cỏ. Mũi Cuthbert nhấn lại trước mùi thối lan ra của thuốc súng. Anh từ từ mở mắt để thấy nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của mình đã trở thành hiện thực.

Julian nằm sõng soài trên tuyết trong khi Wallingford đứng cách đó bốn mươi feet^[1], khẩu súng bốc khói trong tay. Mặt hắn ta mang một nụ cười hài lòng nhấn tâm đến mức người có bản tính hiền hậu như Cuthbert cũng cảm thấy một cơn thịnh nộ muốn giết người cuộn cuộn xuyên qua tĩnh mạch.

[1. Đơn vị đo chiều dài phổ biến ở Anh, Mỹ, tương đương 0,3048m.]

Khi anh lê ánh mắt trở lại hình dáng bất động của bạn mình, bụi tuyết lạnh buốt làm cay mắt anh. Cúi đầu, anh giơ một bàn tay run rẩy lên kéo mũ xuống.

“Chết tiệt!”

Tiếng chửi thề nặng nề thốt ra bởi một giọng quá quen thuộc khiến Cuthbert giật phắt đầu lên. Sự hoài nghi chảy xuyên qua từng mạch máu, làm anh tỉnh táo hơn hẳn làn gió giá rét.

Khi Julian ngồi dậy, chớp mắt để tuyết rơi khỏi lông mày, nụ cười ghê tởm của Wallingford nhạt dần. Cuthbert hét lên sung sướng, khuỷu đầu gối xuống tuyết, lao tới bên bạn mình. Khẩu súng của Julian bị vứt chổng chơ cách tay anh một feet. Rõ ràng, anh thậm chí không buồn thử bắn. Cuthbert lắc đầu, ngạc nhiên trước sự may mắn kỳ lạ của bạn mình. “Ta không hiểu,” hầu tước quát lên, “Ta thề là đã nhắm trúng đích.”

Tên phụ tá cau mày; trông cũng sững sốt tương tự, “Có lẽ đó là một cú bắn trượt, thưa ngài, hoặc có lẽ hắn ta đã trượt chân một giây trước khi ngài bắn.”

Wallingford lao đến, nhìn trừng trừng họ, cái môi trên quý tộc của hắn cong lên thành một tiếng gầm gừ. Tên phụ tá hồi hộp liếc qua vai, rõ ràng sợ bị đổ lỗi cho thất bại này theo cách nào đó.

Môi Julian cong thành một nụ cười bẽn lễn, “Xin lỗi, anh bạn. Tôi luôn giữ đàn bà tốt hơn là đứng vững.”

Máu Cuthbert đông lại lần nữa khi Wallingford giật lấy khẩu súng còn lại từ tên phụ tá và hướng thẳng nó vào trái tim Julian. Julian quan sát hắn ta với vẻ hài hước uể oải, từ chối để lộ ra dù chỉ là một cái rung mình để kẻ thù hài lòng. Theo bản năng Cuthbert biết rằng nếu Julian thể hiện một chút sợ hãi, nếu anh buột ra chỉ một lời cầu xin lòng từ bi thôi, Wallingford sẽ bắn cả hai người họ mà không hề e ngại, rồi buộc tên làm nghề ma chay nói rằng Cuthbert đã chĩa vũ khí vào hắn sau khi hắn giết chết bạn anh.

Wallingford từ từ hạ vũ khí xuống; Cuthbert thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Giọng nói mượt mà của hầu tước thốt ra rin rít đầy vẻ khinh thường. “Người sẽ ước mình đã chết lúc ta giải quyết xong chuyện với người, tên khốn thô bỉ kia. Nghĩ rằng người có thể không xuất hiện sáng nay, ta đã mạn phép mua lại tất cả các khoản nợ cờ bạc của người.” Hắn ta rút ra một tập giấy nợ dày ba inch^[2] từ túi áo khoác và nghiêng xuống để khua chúng trước mũi Julian, “Ta sở hữu người, Kane. Cả thể xác và linh hồn.”

[2. Đơn vị đo chiều dài phổ biến ở Anh, Mỹ tương đương 2,54 cm.]

Julian bật ra một tràng cười ngất nghẻo, “Tôi sợ rằng ngài đã quá muộn. Ác quỷ đã đánh bại ngài đến cả điểm đặc biệt đó từ rất lâu rồi.”

Sự bốn cột của anh làm hầu tước nổi khùng hơn, “Vậy ta chỉ có thể cầu nguyện hắn đến thu lượm sớm thôi vì ta không thích gì hơn được thấy người mục rữa trong địa ngục vĩnh viễn.”

Wallingford quay gót và hùng hổ tiến về xe ngựa. Những tên đi cùng hót hải theo sau, gã làm nghề ma chay mặt mày sưng sứa vì mất cơ hội làm ăn.

“Một gã khá cáu bẳn, nhỉ?” Cuthbert lẩm bẩm. “Cậu có cho là hắn đang phải chịu đựng bệnh gút hay chứng khó tiêu không?”

Khi tiếng leng keng của bộ yên cương cỗ xe giảm dần, Cuthbert và Julian bị bỏ lại trơ trọi trong sự tĩnh lặng mơ hồ của bãi cỏ. Julian ngồi đó với một cánh tay đặt trên đầu gối, nhìn chăm chăm lên bầu trời. Sự im lặng bất thường của anh khiến Cuthbert lo lắng hơn tất cả những sự kiện xảy ra trong sáng nay cộng lại. Anh đã trở nên luôn dựa dẫm vào sự đối đáp và trí thông minh sắc sảo của bạn mình và luôn cảm thấy quá căng thẳng khi nghĩ đến việc phải nói ra một điều gì đó nghe có vẻ thông minh.

Anh hắng giọng và định cố gắng nói gì đó thì một nụ cười lướt qua mặt Julian, “Dường như Thượng đế không định để cho mình chết trong một cuộc đấu súng tay đôi khi mà mùi vị của người đàn bà thuộc về người đàn ông khác vẫn còn đọng trên môi.”

Cuthbert đặt khẩu súng trở lại chiếc hộp và cặp nó dưới cánh tay trước khi kéo Julian đứng lên, “Đừng từ bỏ hy vọng. Có lẽ cậu sẽ kiệt sức trong nhà tù dành cho con nợ vì bệnh lao phổi hành hạ.”

Cuthbert định quay mặt đi thì chợt để ý thấy một vết rách trên mặt trước chiếc áo choàng đen của Julian.

“Cái gì đây?” Anh hỏi, hiểu bạn mình kén chọn trang phục hơn nhiều so với vô số những cuộc tình.

Anh sờ ngón tay lên lớp vải cao cấp, khó hiểu bởi vết cắt xù xì. Nó rộng khoảng một inch, những sợi vải ở mép sun lại và đen sì, giống như chúng bị cháy xém.

Anh chọc một ngón tay qua cái lỗ đó khi Julian nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh, “Viên đạn của hầu tước chắc phải suột qua áo khoác của mình trước khi mình ngã. Chết tiệt! Nếu mình nhận ra nó sớm hơn, mình đã bắt hắn xé một trong số giấy nợ đó. Chiếc áo này được chính Weston may,” anh nói, nhắc đến người thợ may yêu thích của nhà vua. “Cái này sẽ làm mình tổn thêm gần năm bảng nữa đây.”

Cuthbert từ từ rút tay lại, ánh mắt cảnh báo trong đôi mắt đen của bạn không cho anh lựa chọn nào khác.

Julian vỗ vào cánh tay bạn, một nụ cười toe toét làm thái độ của anh mềm đi. “Đi nào, Cubby, anh bạn tốt, ngón chân mình gần như đông cứng lại rồi. Tại sao chúng ta không chia sẻ một chai rượu ấm ngon lành cho bữa sáng nhỉ?”

Khi anh quay người và bắt đầu đi qua bãi cỏ, Cuthbert nhìn theo, nghi ngờ chính khả năng phán đoán của mình. Anh gần như có thể thề rằng...

Julian đột nhiên dừng bước và quay lại, nhú mắt. Anh hướng ánh mắt đen sắc lẹm đến

một cây thủy tùng già cỗi sừng sững bên lề bãi cỏ cách đó vài thước, những cành cây xương xẩu của nó phủ đầy tuyết. Lỗ mũi thanh tú của anh giật giật, sau đó phồng lên, như thể anh nghĩ thấy cái gì đó đặc biệt hấp dẫn. Đôi môi anh co lại, và trong một giây thoáng qua có thứ gì đó như hoang dã trong biểu hiện của anh, khiến Cuthbert lùi lại cách anh một bước.

“Cái gì thế?” Cuthbert thì thầm, “Hầu tước quay lại để kết liễu chúng ta à?”

Julian ngần ngừ một lúc, sau đó lắc đầu, tia sáng sắc mòi trong mắt anh tắt đi, “Mình cho là không có gì. Chỉ là một bóng ma trong quá khứ của mình thôi.”

Nhìn lại cây thủy tùng lần cuối qua đôi mắt nheo lại, anh tiếp tục bước qua bãi cỏ. Khi Cuthbert bước theo sau lưng, Julian bắt đầu hát vang lên bài Cô Gái Tôi Bỏ Lại Sau Lưng với giọng nam trung trong vắt có thể làm những thiên thần khóc ngất vì ghen tị.

~*~

Cô gái nấp sau cây tuyết tùng ngã sụm vào thân cây to, đầu gối cô yếu dần. Những âm điệu của bài hát xa dần, để lại cô một mình với tiếng tuyết rơi thì thầm và nhịp đập ngắt quãng của trái tim cô. Cô không thể nói trái tim mình đang đập rộn ràng vì sợ hãi hay phấn khích. Cô chỉ biết cô đã không cảm thấy tràn đầy sinh lực như thể này trong gần sáu năm qua.

Cô đã lén ra khỏi nhà vào lúc bình minh và ra lệnh cho người đánh xe đi theo hầu tước và những người tháp tùng đến công viên giữa hy vọng rằng tin đồn là thật và cầu nguyện để nó là không đúng. Nhưng tất cả những gì cô làm chỉ là đưa mắt lên nhìn qua thân cây và cô lại là cô-gái-mắt-sáng-mười-bảy-tuổi, chìm đắm trong sự say đắm đầy nguy hiểm như lần đầu tiên.

Cô đã đếm từng bước chân của hai xạ thủ cứ như cô đang đánh dấu những giây phút cuối cùng của cuộc đời mình. Khi hầu tước quay lại, súng sẵn sàng, phải kìm chế hết sức cô mới không nhảy ra từ sau thân cây và hét lên cảnh báo. Khi tiếng súng vang lên và cô nhìn đối thủ của hầu tước ngã gục xuống đất, cô đã ôm chặt lấy ngực, tưởng rằng trái tim mình đã ngừng đập.

Nhưng trái tim cô lại bắt đầu đập lần nữa khi anh ngồi dậy, hất những lọn tóc xoăn đen ra khỏi mặt. Chìm trong nhẹ nhõm, cô đã gần như quên mất nguy hiểm của chính mình cho đến khi gần như là quá muộn.

Cô nhìn đau đáu theo anh. Trái tim cô ở trong đôi mắt. Khi anh đột nhiên dừng và quay lại, cơ thể anh căng ra với vẻ duyên dáng căng thẳng mà cô đã từng biết đến.

Cô đã núp lại sau thân cây và nín thở. Mặc dù thân cây thủy tùng ngăn cách giữa họ, cô có thể cảm thấy ánh mắt anh xâm nhập vào sự phòng thủ của cô, ánh mắt vượt ve thăm dò đó khiến cô yếu đuối như nụ hôn anh đã đặt trên lông mày cô lần cuối cùng họ gặp nhau. Nhắm chặt mắt lại, cô chạm một bàn tay vào dải băng nhung quấn quanh cổ họng thanh mảnh của mình.

Sau đó anh bỏ đi, giọng anh nhỏ dần thành một tiếng vọng rồi thành một ký ức. Cô bước ra khỏi thân cây. Những bông tuyết to rơi xuống từ bầu trời lấp đầy những dấu chân rải rác và khoảng lõm nơi anh ngã xuống. Sớm thôi sẽ không còn dấu vết nào của một cuộc đấu súng phi pháp đã xảy ra.

Cô gần như thương hại người bạn tóc hung của anh vì sự ngây ngô của anh ta. Cô đã có gần sáu năm để học cách chấp nhận những điều không thể, nhưng cô vẫn phải nuốt lại một tiếng thở dốc sừng sờ khi hình dáng gầy gầy đó đứng dậy từ nắm mồ tuyết. Nếu tay anh chàng đó không bị ngăn cản, cô biết chính xác anh chàng đó tìm thấy cái gì. Ngón tay mập mập đó sẽ

xuyên qua chiếc áo choàng, áo khoác, áo ghi-lê và áo sơ mi, cho đến khi nó chạm vào làn da không hề xây xước trên một trái tim lẽ ra đã tan nát bởi viên đạn của hầu tước.

Portia Cabot điều chỉnh tấm mạng trên chiếc mũ rộng vành, nụ cười yếu ớt nở trên đôi môi đầy đặn của cô. Cô không nuối tiếc về cuộc dạo chơi liều lĩnh của mình một phút nào. Cô đã chứng minh được tin đồn còn hơn cả những lời bàn tán của những kẻ ăn không ngồi rồi.

Julian đã trở về nhà. Và nếu ác quỷ muốn linh hồn của anh, thì lão già đó sẽ phải chiến đấu với cô để đoạt được nó.

Chương 2

“Em hoàn toàn mất trí rồi à?”

Một linh hồn dễ vỡ có lẽ đã nao núng trước một câu hỏi như thế nhằm thẳng vào mình - đặc biệt khi nó được thốt ra gần giống với một tiếng gầm bởi một mẫu đàn ông gây ấn tượng - nhưng Portia không cảm thấy bị xúc phạm. Thực ra anh rể cô đầu có thói quen thường xuyên căn vặn sự tỉnh táo của cô. Anh ấy chỉ làm việc này hai lần trước đây. Một lần khi cô dồn một ma cà rồng sáu trăm-năm-tuổi đang gầm rít vào một góc khuất trong thời gian tạm nghỉ ở buổi biểu diễn âm nhạc giữa mùa hè của Quý bà Quattlebaum, giữ hấn ta lại bằng một cây mã vĩ của chiếc đàn violin cho đến khi Adrian có thể đến với cái cung tên của anh. Và tháng trước, khi cô từ chối không phải một, mà là hai quý ông trẻ, giàu có, đẹp trai hăm hở muốn biến cô thành cô dâu của họ.

Nếu anh gầm lên vì tức giận chứ không phải sự quan tâm, Portia có lẽ đã thấy cảnh giác hơn. Nhưng cô biết Adrian không thể yêu thương cô nhiều hơn nếu cô là em gái ruột của anh thay vì là em gái của vợ anh.

Chính sự chắc chắn đó cho phép cô thản nhiên chớp mắt ngược nhìn anh từ chiếc ghế bành trước lò sưởi trong khi anh đi đi lại lại trong phòng khách của dinh thự ở Mayfair, cau có như một con yêu tinh, những ngón tay cào cào mái tóc màu mật ong cho đến khi nó dựng đứng lên như một cái bôm sư tử.

Anh quay ngoắt lại trên gót giày bóng loáng và dứ dứ một ngón tay về phía cô, “Em có thể có nguy cơ mất trí, nhưng anh vẫn còn sở hữu đầy đủ tất cả năng lực của mình. Và nếu trong một phút em tin rằng anh sẽ cho phép em đặt mình vào sự nguy hiểm chết người như thế, thì em đã hoàn toàn lảm rồi.”

“Em không hề định đặt mình vào nguy hiểm chút nào,” cô trả lời. “Hiện giờ em đã tìm thấy anh ấy, em chỉ đơn giản muốn có một cuộc nói chuyện xã giao với em trai anh thôi.”

Chị gái cả Caroline của cô đứng lên từ chiếc ghế sofa bọc gấm thêu kim tuyến và vói tay ôm lấy cánh tay chồng mình. Với cái bụng đang dần to lên bởi đứa con thứ hai của họ và mái tóc vàng nhạt chải mượt cuộn ra sau thành một búi, cô giống như một bức tượng Thánh mẫu điềm tĩnh. Nhưng tia sáng hài hước và thông minh trong đôi mắt xám khiến cô có vẻ ít trầm lắng hơn, “Adrian đúng đấy, cưng à. Chuyện này quá mạo hiểm. Em quên chuyện gì xảy ra trong lần cuối cùng em cố gắng cứu cậu ấy rồi à? Em đã suýt chết.”

“Anh ấy suýt chết,” Portia nhắc chị gái mình, “Em đã cứu anh ấy.”

Adrian và Caroline nhìn nhau, còn Portia chỉ mím môi lại thành một đường cứng rắn. Cô chưa bao giờ kể với ai chính xác chuyện đã xảy ra trong hầm mộ gần sáu năm trước. Và bây giờ cô cũng không hề có ý định làm thế.

“Chị biết em đã nhiều đêm mất ngủ vì lo lắng về Julian,” Caroline nói, “Tất cả chúng ta đều thế. Nhưng em vẫn phải suy nghĩ đến nguy hiểm xảy ra với chính mình.”

“Một nguy hiểm nho nhỏ vẫn không làm chị tránh xa Adrian khi mọi người cho rằng anh ấy là một ma cà rồng.”

“Trong chuyện này có một sự khác biệt đáng chú ý. Và Julian có lẽ không phải ma cà rồng mà em biết. Cậu ấy đã bỏ đi gần sáu năm và chúng ta hoàn toàn không nghe tin tức gì về cậu ấy trong suốt những năm đó. Không một lá thư, không một lời nói, không một tiếng thì thầm. Cậu ấy thậm chí không liên lạc với chúng ta sau khi được báo rằng Eloisa đã ra đời.” Caroline liếc trộm một cách đầy âu yếm về đứa bé má hồng tóc màu mật ong đang vui vẻ gặm núm tua màu vàng của một chiếc đệm ghế sofa. “Cậu ấy cũng không hồi đáp sau khi Adrian gửi thư thông báo rằng mẹ họ đã chết vì bệnh lao phổi ở Ý. Cậu ấy và Adrian đã từng là anh em vô cùng thân thiết. Tại sao cậu ấy lại cắt đứt tất cả những ràng buộc với chúng ta nếu cậu ấy không quyết định quay lưng lại với việc kiếm tìm linh hồn của mình.”

“Em không biết,” Portia thừa nhận, “Nhưng cách duy nhất để tìm ra là hỏi anh ấy.”

“Và vì sao nó phải giải bày với em?” Adrian hỏi, nhướn một bên lông mày hung hung, “Bởi vì nó luôn để mắt đến một gái xinh đẹp? Bởi vì vẫn còn một chút tình cảm còn lại trong nó sau tất cả những năm sống như một con quái vật, vài phần con người nào đó?”

Portia câm nín. Không có từ ngữ nào giải thích được mối liên hệ gắn kết cô cảm thấy nơi trái tim mình kể từ khi họ ở trong hầm mộ đó. Ngay cả khi có thể giải thích, cô biết họ cũng chỉ buộc tội cô là đã bám lấy những tưởng tượng lãng mạn của một cô gái trẻ.

Adrian quỳ một đầu gối xuống trước ghế, nhìn thẳng vào mắt cô. Cha mẹ Portia đã chết trong một tai nạn xe ngựa khi cô mới chín tuổi. Sau khi anh và Caroline kết hôn, Adrian đã nồng nhiệt chào đón cô vào ngôi nhà của họ, chưa bao giờ tỏ ý rằng họ sẽ đẩy cô cho người họ hàng kinh khủng nào đó như ông chú họ dâm dăng Cecil hay dì Marietta nhạt nhẽo.

Anh nắm lấy hai bàn tay cô, đôi mắt xanh lá pha lẫn xanh nước biển của anh sẫm lại vì lo lắng, “Anh không hoàn toàn mù quáng. Anh biết em cất giấu vũ khí và bí mật luyện tập để giúp anh chiến đấu với ma cà rồng trong nhiều năm. Nhưng đây không phải trận chiến của em, cô bé. Nó là của anh.”

Cô giật tay mình ra khỏi tay anh, “Em đã gần hai mươi ba tuổi rồi, Adrian. Em không còn là một đứa trẻ nữa.”

“Vậy có lẽ đã đến lúc em lắng nghe để biết lý lẽ và thôi cư xử như một đứa trẻ đi.”

Portia cảm thấy thích tiếng gầm gừ hơn là giọng điệu lý lẽ, chùng mực của anh. Cô đứng dậy, vươn mình cho hết chiều cao năm feet hai inch của mình và ước gì đang đội một trong những chiếc mũ cầu kỳ mà cô yêu thích để tăng thêm chiều cao. “Rất tốt,” cô lạnh lùng nói, “Nếu em thôi cư xử như một đứa trẻ, thì em không cần sự cho phép hay tán thành của anh để tìm gặp em trai anh nữa.”

Adrian đứng thẳng dậy và nhẹ nhàng nắm hai vai cô, vẻ nài nỉ trong giọng nói của anh còn đáng lo hơn bất kỳ tiếng quát nào. “Em quên rằng có bốn phụ nữ đã chết trong hai tuần qua rồi sao? Rằng xác chết của họ đã cạn kiệt đến giọt máu cuối cùng, sau đó bị bỏ lại cho đến khi thối rữa trong những con ngõ của Charing Cross và Whitechapel? Anh đã làm hết sức mình trong năm năm qua để đuổi gần hết ma cà rồng ra khỏi biên giới thành phố này. Em có thật lòng tin rằng những vụ giết người xảy ra cùng lúc với tin đồn Julian đã trở lại London là một tình huống hoàn toàn ngẫu nhiên không?”

Cô ngang ngạnh tiếp nhận ánh mắt anh, “Anh có thật lòng tin rằng em trai ruột của mình có khả năng phạm phải những hành động tàn bạo như thế không?”

Bàn tay Adrian rơi khỏi vai cô, siết thành nắm đấm bất lực, “Anh không còn biết nó có thể

có khả năng làm gì. Anh không còn hiểu nó nữa. Nhưng nó là em trai của anh. Và là trách nhiệm của anh. Nếu ai đó phải đối chất với nó về những vụ giết người này, thì đó sẽ là anh.” Anh trao đổi một cái nhìn lo lắng khác với Caroline, “Anh sẽ làm việc đó đầu tiên vào buổi sáng.”

“Buổi sáng?” Portia lặp lại, “Khi anh ấy đang thiêu thiêu ngủ? Khi anh ấy yếu nhất và dễ bị tổn thương nhất?”

Caroline thốt ra một âm thanh khổ sở nho nhỏ, nhưng Portia dường như không thể dừng lại.

“Em biết chính xác chuyện gì xảy ra với những ma cà rồng khi anh đến thăm họ vào buổi sáng, Adrian. Vậy anh sẽ mang theo vũ khí gì? Hình thập ác? Cọc gỗ? Cung tên? Anh đã kết liễu cuộc đời của rất nhiều con thú khát máu tàn bạo bằng những vũ khí riêng đó. Em cho rằng việc một ngày nào đó Julian cảm nhận được cú đâm của chúng là không thể tránh khỏi.”

Adrian chạm đầu ngón tay lên dải băng quấn cổ nhưng đỏ trang điểm ở cổ họng thanh mảnh của cô, niềm hối tiếc lộ rõ trong mắt khiến anh trông già hơn hẳn cái tuổi ba lăm của mình, “Nó cảm nhận cú đâm của anh tốt hơn là em hay bất kỳ phụ nữ nào khác cảm nhận cú đâm của nó.”

Khi anh sai bước ra khỏi phòng, Portia quay sang Caroline, tuyệt vọng tìm một đồng minh ở chị mình. Chẳng phải cô đã từng giúp Caroline chứng tỏ rằng Adrian không phải là kẻ hung ác như mọi người vẫn nghĩ sao?

Nhưng Caroline đơn giản chỉ lắc đầu, “Ôi, Portia, chuyện này đã quá khó khăn đối với anh ấy, tại sao em lại còn làm cho sự việc trở nên phức tạp thêm? Nếu Adrian không buộc phải tiêu diệt Duvalier để bảo vệ chị,” cô nói, nhắc đến tên ma cà rồng tàn nhẫn đã biến Julian thành ma cà rồng bằng cách hút linh hồn ra khỏi anh vào thời điểm anh sắp chết, “thì có lẽ Julian đã lấy lại linh hồn của mình lâu rồi. Cậu ấy sẽ không bao giờ phải đi tìm kiếm ma cà rồng đã biến đổi Duvalier. Adrian đã đấu tranh rất vất vả và rất lâu để cứu em mình. Em nghĩ bây giờ anh ấy cảm thấy như thế nào khi biết rằng rất có thể anh ấy đã thất bại? Biết rằng những cô gái ngây thơ đó có thể đã phải chịu đựng và chết vì thất bại đó?” Cô bế con gái lên và theo chồng về phòng, bắt cho Portia một cái nhìn trách móc lần cuối. Eloisa nhìn qua vai mẹ, đôi mắt xám to của nó có vẻ hoang mang.

Portia thở ra một hơi dài bức bối. Cô cho rằng cô đã ngây thơ khi hy vọng gia đình sẽ mở rộng vòng tay và trái tim để chào đón chàng ma cà rồng đi hoang về nhà. Với tất cả những gì cô biết, Julian có lẽ đã lạc lối như họ từng lo sợ.

Nhưng góc nhỏ nào đó trong trái tim cô chối bỏ ý nghĩ đó, từ chối tin rằng người đàn ông đã từng véo mũi cô và gọi cô là “Mắt Sáng” của anh có thể hút cạn sự sống từ những người đàn bà và quăng họ vào ngõ tối giống như một cỗ lòng thối rữa như thế.

Cô đi đến cửa sổ, kéo tấm rèm nhung dày sang một bên. Ánh sáng ban ngày yếu ớt bắt đầu tắt dần, để lại con phố rộng tắm trong ánh sáng chói lòa của tuyết. Mặc dù vài bông tuyết vẫn xoay tròn trong gió, những đám mây đã tan tác, để lộ một hình trăng khuyết bằng bạc đang lên. Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ cầm thạch trên lò sưởi, cảm giác gấp gáp tăng lên. Thời gian của Julian sắp hết và của cô cũng thế.

Nếu cô muốn chứng tỏ họ đã sai lầm hoàn toàn, cô sẽ phải làm việc đó trước khi mặt trời mọc và trước khi Adrian đi tìm kiếm em trai mình - có lẽ là lần sau cùng.

Lúc này Julian Kane không sợ vì mình không có linh hồn bằng nỗi lo sợ mình trở nên tỉnh táo. Những bước chân loạng choạng của anh đã vững dần thành một dáng đi hiên ngang ngay cả khi nó đã mất đi vẻ thanh lịch thông thường bởi sự kiệt sức và đói.

Anh lộn tung túi áo khoác ra ngoài, chúng rỗng tếch đến đáng thương. Có lẽ anh không nên bỏ lại Cuthbert trên bậc thềm dinh thự của cha cậu ấy trên Quảng trường Cavendish quá nhanh như thế.

Cubby đã diềm nhiên nôn mửa vào những bụi hoa đỗ quyên yêu thích của bá tước khi ông già ló đầu ra từ cửa sổ tầng trên, chiếc mũ đội đi ngủ lệch một bên và gào lên, “Người đã làm gì với con trai ta thế hả Kane? Cuthbert của ta đã là một cậu bé ngoan cho đến khi nó bắt đầu chạy theo loại người như người. Bè lũ của quỷ Sa tăng!”

Julian nhẹ nhàng chuyển giao thân hình lão đảo của Cubby cho một tên hầu trước khi nghiêng chiếc mũ lông hải ly về phía bá tước, “Và cũng xin chúc ngài một buổi tối tốt lành, thưa ngài.”

Ông già dứ dứ nắm đấm xương xẩu về phía anh với sự dữ dội đến mức Julian sợ rằng ông ta sẽ ngã nhào ra khỏi cửa sổ và gãy mất cái đầu ngu ngốc đó.

Julian lắc đầu trước ký ức đó khi những ngón tay đeo găng của anh trượt qua một cái lỗ trên đường viền lụa của chiếc túi áo khoác. Anh rút ra một viên đạn và đưa nó lên cao.

“Adrian đã luôn nói mình có sự may mắn của quỷ dữ,” anh lầm bầm.

Nhưng quỷ dữ mới là người không may mắn hôm nay, anh rầu nghĩ. Nếu tình huống khác hơn, lão già dâm dăng đó đã đứng ở cổng Địa ngục, gõ gõ cái móng vuốt chẻ ra của mình với vẻ mong đợi vào đúng lúc Wallingford nổ súng.

Lạ làm sao khi giây phút ấy đã không mang theo mùi hôi thối của lưu huỳnh, mà là một làn gió của thiên đường. Đây không phải là lần đầu tiên anh bị ám ảnh bởi mùi hương đặc biệt đó. Mùi hương khó nắm bắt đã từng bủa vây anh trong con ngõ hẹp của Cairo, áp đảo mùi hương kỳ lạ của cây thì là Ai Cập và củ nghệ. Nó đã thoảng qua cửa sổ cầu bồ hóng của căn phòng gác mái ở Pari, khiến cơ thể anh bùng cháy vì khao khát. Và trên chiến trường mưa như trút nước ở Myanmar trong khi mũi anh vẫn còn tắc nghẹn với mùi máu và khói, anh đã ngửi thấy nó trong gió, hương thơm thật thân thương và quen thuộc, nó khiến ruột gan anh quặn thắt với ước muốn có một mái nhà mà anh sẽ không bao giờ được biết đến.

Mùi hương đó không giống như mùi cây dành dành - hay nước hoa nhài của những phụ nữ thường xuyên mang đến cho anh niềm khuây khỏa và cả nguồn dinh dưỡng. Nó là mùi hương ngọt ngào của xà phòng và cây hương thảo trên làn da một cô gái trẻ - sự ngây thơ và quyến rũ hòa trộn thành một loại rượu say nồng. Đó là mùi hương của những lọn tóc đen óng quệt vào má anh khi cô nghiêng người qua anh để lật trang sách nhạc trước khi tặng anh một nụ cười tình quái.

Như rất nhiều lần trước đây, Julian tàn nhẫn buộc mình xóa bỏ hình ảnh đó. Búng đồng tiền sang bàn tay kia, anh thờ thần trong màn đêm đang buông xuống. Có lẽ anh không đủ tiền để chơi một ván bài nhưng anh có thể gạ gẫm cô nàng xinh xắn nào đó thương xót anh.

Dựng cổ áo khoác lên để ngăn những bông tuyết lạnh, anh băng qua phố và chui vào một trong những ổ cò bạc của Vườn Tu viện, một nơi đủ tai tiếng để chào đón loại người như anh.

Julian đúng là có may mắn của ác quỷ. Không đến hai tiếng đồng hồ sau đó, anh đã ngồi sau một chõng tiền lớn trên bàn cờ bạc. Vận dụng sự kết hợp đáng sợ giữa sức hấp dẫn, mưu mẹo và kỹ năng, anh đã thành công đánh cược đồng silling duy nhất đó thành một đồng lấp lánh những đồng tiền xu và những tờ giấy bạc. Nó không đủ để ngăn chặn Wallingford và những đe dọa về nhà tù nợ nần của gã trong hơn một ngày, nhưng đủ để đảm bảo rằng anh không phải nếm trải một đêm cô đơn hay đói khát.

Anh âu yếm xoa phần lưng dưới của một người đẹp tóc đen, mắt màu mận đang ngồi trên đầu gối, và kiểm được một cái nhìn ghen tức từ cô ả tóc vàng đang phủ lên vai anh như một chiếc khăn quàng lông chồn. Mỗi lần quay đầu, anh gần như bị ngợp thở bởi mùi nước hoa oải hương rẻ tiền mà cô ta đã dùng để xóa đi mùi vị của tay cờ bạc cô ta đã đi cùng lên tầng trên trước đó.

Trong khi ba người đàn ông khác ở bàn chăm chú nhìn, không thể che giấu vẻ mặt hy vọng, những ngón tay nhọt nhọt của anh lật những lá bài lên với vẻ duyên dáng lơ đãng, rồi xòe chúng ra cho thấy một ván thắng nữa.

Một gã rên lên trong khi gã khác ném những lá bài đi với vẻ kinh hoàng, “Chết tiệt, Kane! May mắn của anh rõ ràng là siêu phàm!”

“Thì họ nói với tôi thế,” Julian lẩm bẩm khi những người đàn ông giật lấy mũ lông, ba-toong rồi rời khỏi bàn, để lại tiền lương của hơn một tuần phía sau lưng.

Lơ đãng vuốt ve cái mông tròn trĩnh của cô nàng tóc đen, Julian ngả ra sau ghế và duỗi đôi chân dài. Anh sẫm soi qua màn khói xì gà và thuốc lá để tìm kiếm nạn nhân tiếp theo. Hầu hết khách hàng của câu lạc bộ này đã bị cạn kiệt tài chính và không còn được chào đón nồng nhiệt ở những câu lạc bộ danh tiếng hơn như White và Boodle. Bầu không khí tuyệt vọng có thể sờ thấy bám chặt lấy họ, giống như những gì Julian đã chứng kiến trong những hang ổ thuốc phiện và thuốc lá ở Istanbul và Băng Cốc. Những ngón tay của họ xoắn lại và những đôi mắt lấp lánh trong khi chờ đợi ván bài tiếp theo. Trông có vẻ không khó lắm để dụ dỗ một cặp lá buồn dư dả và đứa con hoang của tên quý tộc nào đó vào cạm bẫy của anh.

“Sao anh không bỏ chơi bài để chơi với em một lúc, sếp à?” Ả tóc đen rầm rì và ngo ngoáy để rúc sâu hơn vào giữa lòng anh.

Ả tóc vàng nghiêng qua vai anh để rót một ly rượu mới từ chai rượu đã vơi một nửa trên bàn. Cô nàng nháy nháy hàng mi nâu vàng với anh, đồng thời ép bộ ngực nảy nở vào bắp tay rắn chắc của anh, “Nếu anh chơi đúng bài, anh yêu, anh có thể thắng cả hai đứa em đêm nay.”

Julian nhúc nhích trong ghế. Không thể chối cãi được là cố gắng của họ đã làm anh bị kích động, nhưng anh chưa sẵn sàng rời bàn. “Kiên nhẫn, cưng à,” anh nói. “Lúc này may mắn là bà chủ duy nhất của anh, và anh sẽ bị nguyên rửa nếu anh để nàng lại trong chiếc giường trống và lạnh lẽo trong khi nàng vẫn còn ấm áp và sẵn lòng.” Trong khi ả tóc vàng cắn tai anh để phản đối, anh xoa đi cái bĩu môi của ả tóc đen bằng cách đặt một nụ hôn nắn nắn trên đôi môi đầy đặn của ả.

Có ai đó đang hằng.

Âm thanh đó mang dấu hiệu chê trách châm chọc Julian thấy mình như một cậu học trò láu cá bị bắt gặp khi đang phạm tội. Anh từ từ ngẩng đầu lên và thấy một phụ nữ đứng ngay sau chiếc ghế đối diện với anh.

Không, không phải một phụ nữ, mà là một quý bà, anh tự sửa lại, ánh mắt anh quét từ chiếc áo choàng nhung viền lông chồn màu vang đỏ đến chiếc mũ lông trên mái tóc đen óng ả

không búi lên của cô ta. Một chiếc túi lụa phồng treo trên cánh tay, dải ruy băng của chiếc túi thắt chặt miệng túi lại. Trang phục sang trọng và được cắt may tinh tế của cô ta mang đến vẻ đối nghịch đến giết mình với những quần áo tồi tàn của hầu hết khách hàng trong câu lạc bộ. Đường như có một vòng hào quang rực rỡ bao quanh cô ta, ngăn cách cô ta với khói thuốc và tiếng cười khàn khàn tràn ngập căn phòng. Chỉ liếc mắt, Julian có thể thấy cô đã thu hút được nhiều ánh mắt khác - có những ánh mắt tò mò, có ánh mắt lúng túng, nhưng có những ánh mắt khác nhìn hau háu một cách lộ liễu.

Họ đã nhìn thấy kiểu người như cô trước đây. Những quý bà giàu có với ham muốn ngập sâu trong cờ bạc không được thoả mãn. Vì giới tính không cho phép họ xuất hiện ở những câu lạc bộ danh tiếng mà chồng họ thường viếng thăm, họ buộc phải tìm kiếm sự thoả mãn của mình ở những hang ổ như thế này. Họ là nô lệ cho ham muốn cờ bạc, họ sẵn sàng mạo hiểm danh tiếng và tiền bạc cho một vòng quay của xúc xắc hay một ván bài.

Một quý bà có thể chơi cho đến khi đồng xu cuối cùng túi ra đi. Nhưng các quý bà còn một cách duy nhất để trả nợ và tình huống đó thường xuyên xảy ra. Vì lý do nào đó, Julian không thể chịu đựng được ý nghĩ rằng người đàn bà này bị buộc phải đi theo một tay cờ bạc dâm dăng nào đó lên một căn phòng ở tầng trên. Không thể chịu đựng hình ảnh cô ta phải quỳ đầu gối xuống và chiếc mũ kỳ cục đó bị tước đoạt bởi bàn tay dơ dẫm của hắn ta.

Chiếc mạng che mặt gắn vào vành mũ cong che khuất đôi mắt và mang đến cho cô ta một vẻ bí ẩn quyến rũ. Tất cả những gì anh có thể nhìn thấy là đường cong của một gò má có lúm đồng tiền, một cái cằm nhọn báo trước một khuôn mặt hình trái tim, và một đôi môi căng mọng có hình dáng hoàn hảo dành cho những nụ hôn và thậm chí là những khoái cảm cấm kỵ hơn nữa.

Với chút khó khăn, anh dứt ánh mắt khỏi miệng cô ta và nhìn vào dải lụa hung màu vang đỏ quấn quanh cổ cô ta như một cái cổ áo đứng; một mạch máu trên chiếc cổ dài, thanh tú của cô ta gần như vô hình dưới đôi mắt trần tục, nháy múa theo từng nhịp đập của trái tim anh. Julian giật ánh mắt đói khát của mình đi chỗ khác trước khi anh có thể để lộ mình. Đưa ly lên môi, anh uống một ngụm lớn, biết rằng nó chỉ là thứ thay thế nhạt nhẽo cho những gì anh thèm muốn.

“Tôi nói chuyện với anh được chứ?” Cô hỏi với giọng trầm và sâu.

Anh ném một ánh mắt lười biếng về phía cô ta, nhưng trước khi anh có thể trả lời, ả tóc đen đã quát lên, “Cô phải gọi anh ấy là ngài! 'Anh ấy là một kị sĩ, được chính đức vua phong tặng. Một *‘anh hùng thực sự’*.”

“*Anh hùng của tôi,*” ả tóc vàng ỉ ôi trong khi trượt một bàn tay vào cổ áo sơ mi để mở và cào những móng tay đỏ như máu vào những sợi lông xoắn ở ngực anh.

Đôi môi đáng yêu đó mím chặt lại vì kinh tởm, hoặc là vì một thứ cảm xúc khác mà Julian không đọc được.

“Được thôi... *thưa ngài*. Tôi tự hỏi tôi có thể nói chuyện với ngài được không,” cô ta nhắc lại với giọng điệu khinh miệt nhằm xua đuổi những người bên cạnh anh, “Nói chuyện riêng.”

Đây là lời đề nghị hấp dẫn nhất anh nhận được trong tất cả các buổi tối. Cô ta chắc phải tìm kiếm cái gì đó hơn là cơn khát bài bạc. Anh cũng đã gặp phải loại người như cô ta trước đây, ở hầu hết các thành phố mà anh đã đặt chân tới. Những phụ nữ sở hữu một cơn đói báng bổ thánh thần cũng như anh. Những phụ nữ nhận ra và chủ tâm tìm kiếm những sinh vật như anh, đùa với nguy hiểm và cái chết cứ như họ là những người tình tài giỏi nhất.

Âm thầm nguyện rửa một chút lương lự của mình, anh nói, “Tôi e rằng tôi không thể giúp cô, cô gái. Như cô thấy, mối quan tâm của tôi đã...” Anh trượt một bàn tay từ hông cô nàng tóc đen đến đường cong ở bắp đùi tròn trịa của cô ta, “...kín cả rồi.”

“Tốt nhất là cô cuốn gói về cỗ xe đẹp đẽ của mình đi, thưa cô,” ả tóc đen nói. “Một con sói to lớn như thế này sẽ nuốt chửng cô chỉ bằng một miếng thôi.”

Ả tóc vàng quấn tay quanh cổ anh, “*Anh* ấy cần một người đàn bà, không phải một quý bà.”

“Hay hai người đàn bà,” ả tóc đen phản đối, kiếm được một tiếng cười khàn khàn từ người bạn của mình.

Uống một ngụm rượu khác để dỗ dành tiệc nuối của mình, Julian đợi người phụ nữ này quay đi và biến mất vào bóng đêm.

Nhưng thay vì thế, đôi môi căng mọng đỏ cong lên thành một nụ cười ngọt ngào nhất, “Tôi không muốn tước bỏ của ngài sự bầu bạn nóng bỏng như thế này, nhưng tôi thực sự phải kiên quyết đây.”

Julian liếc quanh câu lạc bộ, tinh ý nhận thấy cuộc trao đổi của họ đang bắt đầu thu hút được sự chú ý nhiều hơn bình thường. “Đây không phải là nơi dành cho một phụ nữ như cô. Sao cô không về nhà trước khi chồng cô tỉnh dậy và nhận ra cô đã chuồn khỏi giường của anh ta?” Anh nhướn một hàng lông mày đen trước khi chĩa về cô cái nhìn lạnh lẽo nhất, cái nhìn đã được biết đến là làm đông cứng cả những người đàn ông trưởng thành đang bước đi, “Nếu cô còn nấn ná, tôi e rằng cô sẽ phải hối hận.”

Cô ta hất cằm lên, nụ cười nhạt đi, “Ngài đang dọa tôi đấy à?”

“Nếu cô thích, có thể xem đó là một lời cảnh báo.”

“Và nếu tôi không nghe theo lời cảnh báo của ngài thì sao?”

“Thì cô là một ả ngốc chết tiệt,” anh nói, không hề xin lỗi cho từ ngữ thô tục của mình.

“Tôi sẽ không đi cho đến khi có được những gì tôi muốn. Ngài nợ tôi và tôi đến để thu nợ.” Để lộ một tí xiu kẽ hở trong vẻ bình tĩnh của mình, cô đưa hai bàn tay run rẩy lên và kéo chiếc mũ ra.

Trong một giây thoáng qua, Julian gần như cảm ơn vì anh là một ma cà rồng bởi vì anh phải cần đến một nỗ lực siêu nhiên mới giữ được vẻ dửng dưng trên mặt. Anh dám chắc cô là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng nhìn thấy. Những lọn tóc đen bới trên đỉnh đầu cô hài hoà với đường lông mày cong duyên dáng và hàng mi dày viền quanh đôi mắt có màu xanh đen như biển Aegean lúc nửa đêm. Khuôn mặt duyên dáng của cô hẹp lại ở cằm và rộng ra ở má. Đôi má được ban tặng một chút màu sắc tự nhiên, như là ai đó đã lấy một cánh hoa hồng và nhẹ nhàng phủ nó lên làn da láng mịn của cô. Cô sở hữu một vẻ tinh tế tự nhiên mà tất cả các loại phấn má và son môi đắt tiền nhất trên thế giới không thể sao chép nổi. Khoé miệng cô hơi hếch lên ở hai bên, luôn khiến một người đàn ông phải tự hỏi cô đang cười với anh ta hay đang chế nhạo anh ta.

Và tất cả những gì Julian nghĩ được khi đối mặt với sắc đẹp tuyệt trần này là anh ước gì cô đội lại chiếc mũ quái quỷ đó. Không có tấm mạng che khuất đôi mắt, ánh mắt cô quá thành thật. Quá thách thức. Quá xanh. Tuyệt vọng để thoát khỏi sự hiện diện của cô vì lý do nào đó ngay cả anh cũng không hiểu được, anh đứng phắt dậy, gần như hất cô nàng tóc đen đang lấp

bấp xuống sàn nhà.

Anh lắc phần rượu còn lại quanh đáy ly trước khi đưa lên môi, “Cô không thể là một trong những chủ nợ của tôi, cung à, bởi vì tôi chắc chắn sẽ nhớ nếu mắc nợ ai đó đáng yêu như cô,” anh nói, cài vào lời nói một ẩn ý không thể bỏ qua. “Và nếu cô không phải một trong những chủ nợ của tôi, thì tôi khuyên cô nên tránh khỏi đường của tôi bởi vì tôi không nợ cô cái gì ngay cả là thời gian.”

Trả chiếc ly lại bàn với một cái đập mạnh, anh túm lấy tay cô nàng tóc đen và bước một bước về phía cầu thang.

“Ngài đã sai rồi, thưa ngài Kane.” Lần này những ngón tay cô vững vàng hơn, cô đưa tay lên, giật dải lụa nhưng quần cổ ra và quăng nó lên bàn như một lời thách thức.

Julian cứng người lại, sững sờ bởi hình ảnh của cái cổ thanh nhã đó. Cái cổ lẽ ra phải mịn màng và không tì vết như phần còn lại, nhưng thay vào đó nó bị làm cho xấu đi bởi những vết sẹo mờ của hai vết thương rõ ràng là bị đâm.

Khi Julian ngược ánh mắt hoài nghi để gặp đôi mắt xanh ngoan cố của Portia Cabot, anh biết may mắn của anh cuối đã cạn kiệt.

Chương 3

Anh đã không nhận ra cô.

Julian Kane nhìn thẳng vào cô bằng chính đôi mắt đen cháy rực, đôi mắt đã ám ảnh những giấc mơ của cô trong năm năm qua và biểu lộ không gì hơn ngoài một chút thích thú mơ hồ. Hay đó là sự khó chịu?

Rõ ràng thời gian họ ở bên nhau có quá ít ý nghĩa với anh nên gần như anh không nhớ ra cô. Và vì sao anh phải nhớ cô nhỉ? Portia nghĩ. Kể từ khi anh ra đi đến nay, anh có thể đã có hàng tá - cô liếc trộm một ánh mắt cay đắng về phía cô nàng tóc đen đầy đà vẫn bám chặt lấy tay anh - không, cả một tập đoàn đàn bà quá sốt sắng giúp xóa bỏ cô khỏi trí nhớ của anh. Tại sao anh lại nhớ đến một con bé mười bảy tuổi lập dị cứ đỏ mặt, lắp bắp và tự quăng mình vào anh mỗi lần anh bước vào một căn phòng nhỉ?

Khi nỗi đau ban đầu qua đi, Portia phải cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ. Bất chấp lời nói kiêu hãnh với Adrian rằng cô không là một đứa trẻ nữa, cô không muốn gì hơn là ném chiếc mũ xinh xắn của mình xuống sàn nhà và giẫm lên nó.

“Mắt Sáng?” Julian thì thầm, khuôn mặt đẹp trai chứa đầy vẻ sững sốt và bối rối.

“Đừng gọi tôi như thế,” cô quát, bỗng nhiên cảm thấy khinh miệt biệt danh thân thiết đó. Nếu anh thử véo mũi cô, cô sẽ cắn vào những ngón tay của anh.

Anh tuyệt vọng liếc nhìn xung quanh, như thể vừa mới nhận ra sự bẩn thỉu xung quanh họ, “Em đang làm cái gì ở một sòng bạc như thế này?”

“Có nơi nào tốt hơn để tìm kiếm một ác quỷ đi lạc?” Cô phản pháo.

Họ đang bắt đầu thu hút khán giả. Rất nhiều gã với vẻ ngoài xơ xác đang nhích lại gần, như là họ ngửi thấy mùi máu trong không khí.

“Nếu quý bà đây tìm kiếm một ván bài,” một gã to lớn với một cái mũi hằn những mạch máu đỏ và hai bàn tay lấm thịt như đùi lợn muối, “Tôi sẵn sàng chơi.”

“Jim bự luôn luôn sẵn sàng,” người khác gào lên trong lúc huých vào gã bên cạnh. “Điều đó dẫn đến kết quả là trong hai mươi nhóc tỳ thì chỉ có hai đứa là do người vợ tội nghiệp của anh ta sinh ra.”

Những tiếng cười nổ ra cổ vũ lời nói của anh ta, nhưng không thể hiểu sai ý nghĩa xấu xa trong đó. Khi Julian thả tay cô nàng tóc đen và tiến về phía cô, Portia lùi lại một bước, cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Có vẻ cuối cùng cô đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của anh.

Bước chân của anh im ắng và đe dọa như bất kỳ bước chân của một kẻ săn mồi nào. Trước khi cô có thể phản đối, anh đã siết lấy tay cô bằng một cái nắm chặt.

“Ồi, đau!” Cô lăm bắm và cố gắng giằng tay ra.

“Xin lỗi,” anh thì thào, nói lỏng nhưng không từ bỏ cái nắm trên tay cô. “Thỉnh thoảng anh quên mất sức mạnh của mình.”

Sức mạnh đó được minh chứng đầy đủ khi anh xoay cô lại một cách duyên dáng như thể họ đang nhảy điệu van-xơ trên một sàn khiêu vũ và kéo lưng cô dựa vào vòm ngực rộng của anh.

Khi họ đối mặt với nhóm đàn ông dường như đã nhanh chóng tập trung thành một đám, Julian nói to, “Tôi e rằng cô ấy không kiếm chỗ chơi bài đâu, các cậu. Cô ấy tìm tôi.” Anh dịu dàng khép tay trên vai cô và dụi vào tóc cô, giọng nam trung đầy âm điệu của anh điểm thêm một nốt cao hoàn hảo trong vẻ ngông nghênh và lúng túng, “Và cô ấy không phải là một quý bà. Cô ấy là vợ tôi.”

Những tiếng rên thông cảm xuyên qua đám đông. Rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên một người vợ giận dữ xông vào câu lạc bộ này để kéo chồng về nhà. Những người đàn ông nhìn cô với vẻ tôn trọng mới, vài người trong số họ thậm chí còn bỏ mũ xuống. Nhưng Portia đang bị phân tâm, không để ý đến tất cả những điều đó bởi cảm giác mũi Julian đang mơn trớn ở dải tai cô. Cô có thể thề rằng anh đang gửi cô.

Quyết tâm chứng tỏ cô không phải là bất lực - hay ngu ngốc - như anh nghĩ, cô cưỡng lại thôi thúc giậm chân vào mu bàn chân anh mà thả vào đó quay lại để trao cho anh một nụ cười quyến rũ. “Khi em thức giấc và nhận ra anh đã rời khỏi giường, em không thể không lo lắng, anh yêu.” Cô vỗ vỗ vào phần ngực áo xếp nếp lộ ra từ cổ áo chữ V cắt sâu của chiếc áo ghi-lê. “Em biết anh cam đoan với em rằng bệnh giang mai của anh đã lành hẳn, nhưng anh không bao giờ cẩn thận với những cơn đau nhức đó.”

Tiếng rên rĩ của những người đàn ông lần này thậm chí còn ra vẻ thông cảm hơn. Cô ả tóc đen há hốc miệng trong choáng váng, sau đó túm lấy tay ả tóc vàng đang thở phà phà. Hai người đàn bà hồi hả đi về phía cầu thang, bắn cho Julian những cái nhìn ghê tởm qua vai.

Mắt Julian nhú lại trên khuôn mặt cô ngay cả khi anh trượt một cánh tay quanh eo cô, kéo nửa dưới cơ thể cô áp sát vào anh. Tình ý nhận thấy đường cắt may gọn gàng đến nguy hiểm của chiếc quần anh đang mặc, cô cố gắng ngo ngoay để nói dài khoảng cách giữa họ, nhưng sự vật lộn của cô chỉ làm hằn sâu hơn nụ cười điệu đà của anh.

“Sự quan tâm của em thật cảm động, em yêu của anh,” anh nói. “Và thật tình cờ làm sao em lại xuất hiện khi anh đang bắt đầu bữa ăn tiếp theo của anh sẽ đến từ đâu.”

Môi anh hé ra, cho cô một hình ảnh thoáng qua đầy khiêu khích về những chiếc răng nanh của anh. Những chiếc răng nanh chỉ trở nên sắc nhọn khi anh đối. Hoặc bị kích thích. Portia nuốt nghẹn. Có lẽ cô đã không khôn ngoan khi quấy nhiễu anh. Nếu Adrian và Caroline đúng và anh đã từ bỏ việc tìm kiếm linh hồn của mình, thì đối với cô anh sẽ không gì hơn là một người lạ nguy hiểm. Và đối với anh cô không gì hơn là một miếng ngon đặc biệt.

Cô ép mình trao cho anh một cái vỗ về như một người vợ, cảm nhận rõ những cơ bắp cứng như đá của anh dưới bàn tay đeo găng của cô. “Nếu anh muốn chơi thêm một ván bài khác, anh yêu, em sẽ chạy ngay về nhà và khua đầy tờ dầy để làm bữa ăn đêm cho anh.”

Góc miệng anh nhếch lên thành một nụ cười am hiểu. “Vớ vẩn, cưng à. Anh tin là em đã khơi dậy trong anh một cơn đói mà chỉ có em mới có thể làm anh thỏa mãn.” Hàng lông mi màu đen dài của anh rủ xuống khi anh nghiêng về phía cô. Quá muộn, Portia nhận ra anh không hề có ý định véo mũi cô.

Cô mở miệng để phản đối nhưng môi anh đã ở đó, lướt trên môi cô mềm mượt như nhung. Cô bị sốc mạnh đến mức cô đã muốn giật ra nếu không phải vì bàn tay đầy sức mạnh đang trượt lên gáy cô. Những ngón tay mạnh mẽ và chắc chắn quấn vào những lọn tóc không cuộn của cô cho đến khi cô bị gắn vào anh như bất kỳ một nữ nô lệ nào đó gắn vào ông chủ của mình.

Kéo nhẹ đầu cô ngả ra sau, anh đập tan sự kiềm chế của cô với mưu mẹo đầy sức tàn phá. Môi anh lướt qua lướt lại trên môi cô, sau đó điệu dàng đi vào miệng cô, cướp bóc và quyến rũ bằng mỗi cái vuốt ve chậm rãi của lưỡi anh. Anh hôn cô như có cả thời gian vô tận để dâng hiến cho khoái cảm của cô. Anh hôn như một ma cà rồng.

Portia nín lấy áo ghi-lê của anh, nhưng cô vẫn cảm thấy mình đang rơi, rơi xuống một vực sâu tối tăm nào đó, nơi chỉ có anh và những hứa hẹn trên người trong nụ hôn của anh tồn tại. Cô hầu như không thể nghe thấy những tiếng huýt sáo và những tiếng la hét thô tục từ những khách hàng của sòng bạc qua âm thanh rền rã trong tai cô.

Cô có lẽ đã mẫn nguyện quăng mình vào vực thẳm đó và không bao giờ nổi lên nữa, nếu không phải vì cái nhói đau bất chợt trên môi dưới của cô. Cô không nhận ra cô đã bị đâm bởi một trong những cái răng nanh của Julian cho đến khi nếm được mùi vị mặn mặn của máu trong miệng. Anh cũng nếm thấy nó. Cái hít mạnh vào của anh thực sự không phải là một hơi thở đe dọa hút hết phần không khí còn lại từ lá phổi của cô. Anh giật ra khỏi cô giống như cô mới là người cắn anh.

Mũi anh phập phồng, con người của anh giãn ra. Mặc dù không cử động một cơ bắp nào, toàn bộ cơ thể anh dường như rung lên với cơn đói nguyên thủy nào đó.

Portia chạm một bàn tay run rẩy lên môi cô. Chiếc găng tay trắng của cô vấy bẩn bởi một giọt máu. Julian khép mắt lại một lúc. Khi anh mở mắt ra, chúng đã cứng lại và tối tăm như đá thạch anh đen.

Một gã đàn ông hắng giọng, sau đó giật một vai về phía cầu thang. “Anh và phu nhân của mình có thể thuê một căn phòng trên tầng với một hoặc hai silling.”

“Không cần thiết,” Julian nói tỉnh bơ và ôm lấy cô cứ như họ là cặp vợ chồng tình tứ nhất. “Tôi khám phá ra rằng bất kỳ thứ gì có giá trị, bao gồm kể cả vợ mình, đều đáng để chờ đợi.”

Trước những tiếng cười khoái trá tán thưởng của đám đông, anh quơ lấy phần tiền thắng của mình, bao gồm cả dải dây quấn cổ bằng nhung của Portia, và khoác áo khoác lên vai cô. Trước khi cô có thể phản đối, anh đã cuốn cô ra khỏi sòng bạc và lao vào bóng đêm.

Bị kéo đi bởi cái nắm tay đầy sở hữu của Julian trên khuỷu tay, Portia vật lộn để giữ chiếc mũ và túi xách, đồng thời bắt nhịp với những sải chân dài của anh.

Vẻ cuốn hút vui vẻ bề ngoài của anh đã biến mất chỉ còn lại chiếc cằm cứng lại và dáng vẻ không thể xâm phạm. Cô không thể ngăn được những cái liếc trộm tò mò trước hình dáng đó. Bất chấp sự phóng túng với rượu và đàn bà mà cô đã chứng kiến trong sòng bạc kia, sự sa đọa không hề để lại một dấu vết trên khuôn mặt anh. Chiếc mũi khoằm mạnh mẽ, đường cắt gọt cảm của đôi môi dày và chiếc cằm chẻ của anh vẫn mang vẻ đẹp như nhà thơ Byron mà cô nhớ quá rõ. Byron đã mục rữa trong ngôi mộ của mình ở Nottinghamshire đã gần hai năm, nạn nhân của một cơn sốt bí hiểm và sự sa đọa, còn Julian nhờ vào tên ma cà rồng đã trộm mất linh hồn của anh, anh vẫn mãi mãi đóng băng ở giai đoạn phát triển hoàn thiện đầu tiên của tuổi trưởng thành.

Cuối cùng, tuyết đã ngừng rơi. Ánh sáng mờ ảo của những ngọn đèn đường làm che khuất

mắt anh và phủ những khoảng tối đầy sát khí bên dưới gò má cao của anh.

“Anh đang đưa em đi đâu?” Cô hỏi.

“Đến cỗ xe của em.”

“Em không có xe. Em thuê xe và gã đánh xe từ chối lái vắng ở khu vực này sau khi trời tối.”

“Điều đó thể hiện gã thông minh hơn em nhiều, phải thế không?”

“Anh có thể xúc phạm em nếu thích, nhưng em không định để bị chọc tức đâu.”

“Vậy anh sẽ đưa em về nơi em thuộc về,” anh nói cộc lốc. “Nhà.”

Cô ấn gót chân xuống khiến cả hai người dừng khựng lại. “Em không thể để anh làm thế.”

Anh quay lại để đối diện với cô, “Tại sao không?”

Cô mở miệng, nhưng ngập ngừng một lúc lâu.

Anh giơ một bàn tay lên, “Đợi đã. Để anh đoán. Anh có thể không còn được chào đón ở nhà anh trai mình. Có người cha có lý trí nào lại muốn anh rình mò quanh đứa con yếu đuối của mình chứ?” Anh khịt mũi. “Adrian có thể sẽ xuyên vào anh bằng một chiếc ô của Caroline trước khi anh có thể mở rộng vòng tay và nựng nịu, *‘Đến đây nào, Eloisa, và gặp chú Julian của cháu đi nào. Ôi trời, cháu có một cái cổ nhỏ xinh xắn làm sao!’*.”

“Vậy là anh có nhận được lá thư Caroline gửi khi Eloisa được sinh ra!” Portia nói với vẻ trách móc, “Tại sao anh không trả lời?”

Anh nhún vai, “Có lẽ anh đã trả lời. Em biết là bưu điện vốn có tiếng là không thể tin được.”

Cô nhú mắt, ngờ rằng không phải do bưu điện vốn có tiếng xấu hay không thể tin được. “Hay lắm, anh thật vô tâm khi để bọn em lo lắng về tung tích của anh quá lâu như thế. Theo những gì bọn em biết, anh có thể đã...”

“Không chết?” Anh tiếp lời khi cô ngập ngừng. Đáp lại ánh mắt khiển trách của cô, anh thở dài, “Nếu em không cho phép anh hộ tống em về nhà, thì em gợi ý xem anh sẽ vứt bỏ em như thế nào? Anh có nên bỏ em lại sòng bạc tiếp theo mà chúng ta sẽ đến không?”

Portia đội mũ lên và buộc dải lụa thành một chiếc nơ kiêu kỳ dưới cằm, biết rằng cô cần tất cả những sự khuyến khích mà nó mang lại, “Em đang hy vọng có thể đi cùng anh đến nơi ở của anh.”

Tất cả dấu vết hài hước biến mất trên mặt Julian, để lại một chiếc mặt nạ lạnh lùng và trợn nhẵn. “Anh xin lỗi, nhưng anh không nghĩ như thế là khôn ngoan. Vì em đã tìm thấy đường đến đây, anh cho rằng em tìm đường về nhà cũng giỏi như thế.” Anh khua tay cúi chào cô, “Ngủ ngon, cô Cabot. Hãy gửi những tình cảm yêu thương nhất của tôi đến anh trai tôi và gia đình của anh ấy.”

Anh quay người và bắt đầu sỏi bước như anh hoàn toàn có ý định để cô đứng một mình trên góc phố, trong chiếc áo khoác thấm mùi thuốc lá và mùi hương của anh.

“Nếu anh không đưa em đến nơi ở của anh,” cô gọi với theo. “Em vẫn cứ đi theo anh thôi.”

Julian quay lại. Khi anh bước nhanh về phía cô, khuôn mặt anh hằn lên những nét tàn nhẫn, Portia phải cố gắng để không giật lùi lại.

Anh dừng lại cách cô không đến một bàn chân, đôi mắt đen cháy rực, “Đầu tiên em xông vào sông bạc xấu xa nhất như em là Nữ hoàng Elizaberth chết tiệt. Sau đó em tự nguyện đi theo một gã đàn ông như anh - không, một quái vật như anh - đến nơi ở? Em có quan tâm đến danh dự của mình không, cô nàng? Và cho chính mạng sống của em nữa?”

“Lúc này điều em quan tâm không phải mạng sống của em. Mà là của anh.”

“Anh không có mạng sống, em yêu. Chỉ là một sự tồn tại.”

“Có thể nhanh chóng kết thúc nếu anh không nghe điều em phải nói.”

Anh chửi thề bằng một thứ tiếng Pháp trôi chảy. Portia héch cằm lên, không hề đỏ mặt. Cô đã nghe những lời chửi thề nhiều màu sắc hơn từ đôi môi của Adrian, hầu hết là bằng tiếng Anh.

Một gã đàn ông loạng choạng đi qua họ, bốc mùi lâu không tắm rửa và rượu gin rẻ tiền. Khi ánh mắt hau háu của gã lạ mặt quét trên bộ ngực đầy đặn của Portia, Julian nhe răng ra và gầm gừ, âm thanh nguyên thủy đó khiến mọi sợi tóc ở gáy cô dựng lên. Gã đàn ông lão đảo lao đi, vừa đủ để tránh một cột đèn khi gã ném lại qua vai một ánh mắt kinh hoàng.

“Có vẻ anh không phải con thú duy nhất lảng vảng trên đường phố London tối nay.” Julian vượt cằm, rõ ràng đang đấu tranh với yêu cầu của cô. “Được thôi,” cuối cùng anh chịu thua. “Nếu em cứ khẳng khẳng, anh sẽ đưa em đến nơi ở của anh. Nhưng với điều kiện em hứa sẽ để anh lại trong yên bình, khi em nói xong và có được điều mình muốn.” Không đợi lời cam kết của cô, anh đưa cánh tay ra cho cô.

Vẫn còn bị ám ảnh vì âm thanh vọng lại của tiếng gầm gừ đó, Portia ngần ngừ trong một thoáng chốc trước khi đặt bàn tay đi găng trên cánh tay gấp lại của anh.

~*~

Trước sự ngạc nhiên của Portia, cầu thang vẹo vọ dẫn đến nơi ở thuê của Julian nằm sâu trong phố Strand đi lên thay vì đi xuống. Cô đã mong đợi thấy anh sống trong một căn phòng xa hoa dưới tầng hầm, giống như căn phòng bí mật trong tầng hầm của Lâu đài Trevelyan, ngôi nhà thời thơ ấu của anh và Adrian.

Căn phòng đó treo rèm len cashmere và lụa Trung Quốc, được trang hoàng với những đồ gỗ kiểu Chippendale, vô số những bức tranh và tượng bán thân, và một bàn cờ bằng đá cẩm thạch nơi anh có thể giết thời gian trong những giờ còn sáng khi anh không ngủ trong chiếc quan tài gỗ chạm khắc hoa mỹ chiếm phần lớn diện tích trong căn phòng đó. Julian luôn là một ma cà rồng được hưởng thụ sự tiện nghi thoải mái, về vật chất và cả những thứ khác.

Đó là lý do cô cảm thấy sốc khi anh mở tung cánh cửa trên đầu cầu thang tối tăm để lộ một căn phòng trần thấp và hẹp, thậm chí còn nhỏ hơn một góc xép. Căn phòng được trang trí với một cái tủ quần áo ọp ẹp, một chiếc ghế bành tồi tàn, và một chiếc bàn bần thủ với hai chiếc ghế lưng cao, tất cả đều làm từ loại gỗ thông rẻ tiền nhất. Một ngọn đèn cháy lập lờ trên bàn, tạo ra những bóng tối trườn trên những bức tranh đã bị tróc trên tường. Nếu không phải vì những tấm rèm cửa bằng vải nhiễu đen dày che phủ những cửa sổ ở mái nhà, không lại đoán

rằng đây là nơi cư ngụ của một ma cà rồng.

Thay vì một chiếc quan tài, một khung giường đúc bằng sắt sệ xuống nằm ở một góc phòng. Portia chấp nhận lời mời không lời của Julian để theo anh vào trong, đánh mắt tránh khỏi những tấm chăn nhàu nát trên giường.

Khi cô quay lại đối diện với anh; anh đóng cửa lại và ngả lưng dựa vào nó, quan sát cô qua đôi mí mắt nặng trĩu. “Vậy là Portia Cabot bé nhỏ đã lớn rồi.”

Sắc thái trong giọng nói của anh cho thấy anh không quá hài lòng với những gì mình nhận thấy, Portia nhún vai, “Điều đương nhiên phải xảy ra thôi. Em không thể mãi là cô bé ngây thơ say mê những vần thơ của Byron.”

“Càng đáng tiếc hơn,” Julian lẩm bẩm.

Từ bỏ vị trí ở cửa, anh đi sát qua cô để đến chiếc bàn. Sau khi thổi bụi từ một cặp ly cộc cách, anh rót rượu từ một cái chai màu hổ phách để cạnh chúng. Anh mời cô một ly, những ngón tay dài thanh mảnh của anh ôm quanh miệng ly.

Cô nhận lấy và đưa lên mũi, nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ khi ngửi chất lỏng màu vang đỏ đó.

“Đừng lo lắng, nó chỉ là rượu thôi mà,” anh đảm bảo với cô, một tia hài hước ánh lên trong đôi mắt anh. “Và là rượu rẻ tiền. Nhưng đó là tất cả những gì anh có thể mua trong lúc này.”

Cô uống một ngụm nhỏ loại rượu có mùi thơm như xạ. “Thế anh đã uống bao nhiêu rượu tối nay?”

“Gần như chưa đủ,” anh nói trong khi dựa vào bàn và uống một hơi cạn ly của mình. Anh nâng chiếc ly rỗng về phía cô với vẻ chúc tụng chế giễu. “Anh hy vọng em sẽ tha thứ cho tính khí cáu kỉnh của anh. Em làm gián đoạn bữa tối của anh và anh có xu hướng hơi quàu quạu khi đói.”

Portia sặc rượu, đôi mắt cô mở to vì kinh hoàng “Những người đàn bà ở sông bạc đó? Anh sẽ... ăn họ?”

Anh mở miệng, rồi nghĩ lại về những gì định nói và anh lại ngậm miệng lại, “Nếu em đang hỏi anh là anh có giết họ không, thì câu trả lời là không. Anh thích nghĩ họ là một bữa điểm tâm nhanh ngon lành hơn.”

Khi mắt cô mở to hơn nữa, anh thở dài. “Ma cà rồng cũng chỉ có thể ăn một số lượng bỏ tái và máu ở cửa hàng thịt nhất định thôi. Khi lang thang trên khắp thế giới trong vài năm qua, anh đã có một phát hiện thú vị. Dường như anh đi bất cứ đâu, luôn có những phụ nữ sẵn lòng - không, háo hức - mời anh uống một ít từ họ. Anh chỉ lấy đủ lượng cần thiết để sống sót, và để đáp lại... Anh đảm bảo rằng họ có được những gì họ cần.” Ánh mắt màu ngọc bích của anh lướt qua vết sẹo mờ trên cổ cô, “Em là người phụ nữ đầu tiên anh uống, anh phải cảm ơn em vì đã dạy anh bài học đó.”

Portia gần như đã căm ghét anh vào lúc đó, vì anh đã lấy một hành động sinh ra từ tuyệt vọng, tình yêu và biến nó thành một cái gì đó xấu xa, bẩn thỉu.

Như là điều đó vẫn chưa đủ sỉ nhục, anh bước một bước về phía cô, sau đó một bước nữa, “Anh gần như không còn quá bất cần và vụng về như anh đã làm với em. Anh thậm chí học được cách uống từ những nơi khác để vết sẹo không quá lộ liễu.” Anh đưa một bàn tay lên cổ

cô, ngón tay anh vuốt ve vết sẹo anh đã để lại ở cô với một vẻ dịu dàng quyến rũ khiến cô run lên. “Em có biết là có một động mạch nhỏ đặc biệt dồi dào ở phía trong đùi của phụ nữ, ngay dưới...”

“Dừng lại!” Portia vừa hét vừa gạt phăng tay anh đi, “Dừng ngay việc tỏ vẻ kinh tởm như thế! Em biết chính xác anh đang cố gắng làm gì và nó sẽ không có tác dụng đâu!”

Anh lùi ra xa cô, giơ cả hai tay lên với biểu hiện từ bỏ một cách chế nhạo. “Không bao giờ có thể dễ dàng làm em sợ, đúng không, Mắt Sáng?”

Anh đã sai. Cô đang sợ. Sợ những mạch máu của cô đang chạy đua bên dưới những ngón tay anh. Sợ hãi sức mạnh mà những cái đụng chạm của anh vẫn còn tác động đến cô. Sợ hãi cô có thể không tốt đẹp hơn những người đàn bà sẵn lòng và háo hức thỏa mãn ham muốn của anh miễn là anh thỏa mãn ham muốn của họ.

Nhưng anh không phải là người duy nhất học được cách lừa phỉnh trong vài năm qua. Cô mỉm cười với anh, sử dụng má lúm đồng tiền của mình với vẻ đẹp nhất. “Em không muốn làm tổn thương tính kiêu căng của anh, nhưng em không hề có ý định cụp đuôi chạy khỏi cánh cửa này chỉ bởi vì anh nói ‘Cút!’ với em.”

Cô nhún vai thoát khỏi chiếc áo khoác của anh và vút nó lên giường, cởi bỏ chiếc mũ và cẩn thận đặt nó trên bàn, sau đó bắt đầu kéo găng tay khỏi từng ngón một. Khi cô bỏ chiếc áo choàng lông ra, một bên lông mày của Julian nhếch lên, như hỏi cô đang tính sẽ cởi bỏ thứ đồ gì tiếp theo.

Vấn đề dải dây của chiếc túi buộc quanh cổ tay mình, cô ngồi xuống mép của chiếc ghế bành và uống một ngụm rượu nhỏ khác, “Tiếng gầm gừ và dáng điệu của anh có thể gây ấn tượng cho kiểu phụ nữ anh thường tán tỉnh, nhưng em nói thật nhé, em thấy chúng hơi buồn chán.”

Lông mày của Julian nhướng lên cao hơn nữa, “Xin thứ lỗi, cô Cabot. Tôi rõ ràng đã nhầm cô với cô bé mê muội đã nuốt lấy từng lời của tôi với vẻ vui sướng đến không thở được.”

“Em e rằng ngay cả đứa trẻ mê muội nhất ngày nào đó cũng phải lớn lên. Em hy vọng anh sẽ không thất vọng khi biết rằng em không còn tin vào nàng tiên cá, yêu tinh, hay người sói nữa.”

“Nhưng em vẫn tin vào anh.”

Portia gần như không che giấu được cái giật mình của mình. Có phải anh đã phát triển được khả năng đọc suy nghĩ của người khác cùng với những khả năng đen tối khác?

“Em vẫn tin vào sự tồn tại của ma cà rồng,” anh làm rõ khiến cô nhẹ nhõm hẳn.

“Em không có lựa chọn nào khác, phải không? Khi anh trai anh đã dành năm năm qua để xua đuổi những kẻ kinh khủng nhất ra khỏi London.”

“À, điều đó giải thích tại sao họ đang tràn ngập những con ngõ của Florence và Madrid.” Cau có, Julian rót cho anh một ly rượu khác và dựa một bên hông gầy vào góc bàn đối diện. “Rõ ràng Adrian đã xao lãng nhiệm vụ giám hộ em. Anh đã nghĩ anh ấy đã gả em cho cho gã tử tước hay bá tước giàu có nào đó, người có thể cho em nửa tá con để giữ em ở trong phòng trẻ, nơi mà em thuộc về.”

“Hiện giờ em đã thoát khỏi phòng trẻ nhiều năm rồi và chưa có ý định quay lại. Ít nhất

phải một thời gian rất lâu nữa. Vậy hãy kể cho em,” cô nói và nháy mắt với anh, “trong khi anh đang đi vòng quanh thế giới để học cách nô lệ hóa những người phụ nữ ý chí yếu ớt bằng sức mạnh quyến rũ của mình, anh không tình cờ gặp phải thứ gì đó thú vị à? Ví dụ như, linh hồn bất tử của anh chẳng hạn?”

Anh đặt chiếc ly xuống bàn, sau đó vỗ vào túi của chiếc áo ghi-lê, cứ như thứ giữ sức mạnh biến anh trở lại thành con người không có gì quan trọng hơn là một chiếc găng tay cưới ngựa hay một cái cà vạt để nhằm chỗ, “Thứ chết tiệt đó vô cùng khó nắm bắt. Anh không gặp một tên ma cà rồng nào thơ thẩn đi đến bên anh và mời anh xé toạc cổ họng hắn để anh có thể hút lại linh hồn bị đánh cắp của mình.”

“Vậy là anh chưa bao giờ tìm thấy ma cà rồng đã sinh ra Duvalier, người đã thừa kế linh hồn anh sau khi Duvalier bị hủy diệt.”

“Anh e là chưa. Trừ phi họ đang ăn, ma cà rồng có tiếng là rất kín nùng, thậm chí giữa bọn họ với nhau.”

Portia cau mày. Điều gì đó trong giọng nói của anh khiến cô nghi ngờ rằng anh không hoàn toàn thành thực. “Vậy là anh không tìm kiếm linh hồn của mình, nhưng anh có thời gian chứng tỏ mình là một anh hùng trên những chiến trường của Myanmar?”

Anh nhún vai một cách hững hờ, “Trở thành một anh hùng khó khăn như thế nào khi em không thể chết? Tại sao anh không xung phong làm tiên phong trong mọi trận chiến? Lén lút xâm nhập vào phía sau hàng ngũ quân địch và giải cứu mọi người lính bị bắt? Anh không có gì để mất.”

“Trừ phi mặt trời ló ra.”

Môi anh nhếch lên thành một nụ cười nhạo báng, “Lúc đấy là mùa mưa.”

“Khi nhà vua phong tước hiệp sỹ cho anh, em cho rằng ngài ấn tượng với những nỗ lực của anh hơn là chính anh.”

“Những kẻ mơ mộng trên thế giới này luôn tìm kiếm một anh hùng. Anh cho rằng nhà vua cũng không khác biệt so với những người đàn ông khác.”

“Hay đàn bà,” cô bình luận, táo bạo đón ánh mắt của anh.

Anh đứng thẳng người và khoanh tay trước ngực, “Có lẽ đã đến lúc em nói với anh chính xác em đang tìm kiếm cái gì, Portia. Bởi vì nếu em tìm kiếm một anh hùng, em đã đến nhầm chỗ rồi.”

Nao núng bởi cái nhìn không chớp mắt của anh, cô đứng lên từ chiếc ghế và thông thả đi đến cửa sổ. Đẩy tấm rèm vải nhiều sang một bên, cô nhìn ra con ngõ sáng mờ mờ bên dưới. Mỗi bóng tối dường như đều che giấu những mối đe dọa không tên, nhưng không có mối đe dọa nào nguy hiểm đối với cô hơn người đàn ông đang đợi - không quá kiên nhẫn - câu trả lời của cô.

Cô trao đổi một ánh mắt dừng cảm với hình ảnh phản chiếu của mình trong tấm kính, sau đó để tấm rèm rơi xuống và quay lại đối mặt với anh, “Em đang tìm kiếm một kẻ giết người.”

Những từ ngữ đáng sợ treo lơ lửng trong không khí giữa họ cho đến khi Julian hất đầu ra sau với một tiếng cười sảng khoái và nói, “Vậy anh nghĩ cuối cùng em đã đến đúng chỗ rồi, đúng không?”

Chương 4

Portia cảm thấy máu đã rút cạn khỏi mặt cô.

“Vây chuyện đó là thật,” cô thốt ra, những ngón tay cô bấm vào lớp sa tanh bóng mượt của chiếc túi.

“Rằng anh là một kẻ giết người? Rằng anh đã cướp đoạt mạng người để tồn tại? Anh ghét phải làm tiêu tan những ảo tưởng thời con gái của em về anh, em yêu, nhưng ở khía cạnh đó anh không khác gì hơn những người lính trong quân đội của Đức vua.”

Cô hít một hơi thở sâu để củng cố giọng của mình, “Em không nói về trận chiến. Em đang nói về những phụ nữ ở Charing Cross và Whitechapel.”

Tia sáng hài hước trong mắt anh tắt dần. Anh cau mày, “Những phụ nữ nào?”

“Bốn người phụ nữ đã chết kể từ khi anh quay lại London. Bốn người phụ nữ đã bị hút cạn đến giọt máu cuối cùng bởi một con quỷ tàn nhẫn.”

Cái cau mày của Julian hằn sâu hơn. Anh quay lưng đi, hướng về phía lò sưởi gạch, “Những vụ giết người này xảy ra khi nào?”

“Vụ đầu tiên xảy ra hai tuần trước, vừa đúng khi Adrian được tin báo rằng có người nhìn thấy anh ở London. Hai vụ tiếp theo diễn ra sau đó không lâu. Và chỉ vừa ba đêm trước, người phụ nữ thứ tư bị tìm thấy trong một con ngõ phía sau nhà thờ Blessed Mary, thi thể của cô ấy vẫn còn ấm.”

Anh nhìn chăm chăm vào lò sưởi lạnh giá, bàn tay khóa lại phía sau lưng. “Em có hoàn toàn chắc chắn là họ bị giết bởi ma cà rồng không?”

“Không có chút nghi ngờ nào,” Portia nói với anh, giọng cô run rẩy với cảm xúc bị kìm nén, “Và em có thể đảm bảo với anh rằng những người phụ nữ này không phải những nạn nhân tự nguyện hăm hở từ bỏ chính mình cho nụ hôn của ma cà rồng đâu. Bàn tay họ nhuốm máu, những ngón tay bị trầy xước. Họ đã vật lộn rất kịch liệt và dũng cảm vì mạng sống của mình.” Mặc dù biết là điên rồ, nhưng cô dường như không thể ngăn mình nhích lại gần anh hơn, “Anh có làm việc đó không Julian? Anh có tàn sát những tạo vật bất lực, tội nghiệp đó không?”

Anh quay lại và trợn đôi mắt với hàng mi đen lền với cô, “Em tin anh có thể phạm một tội ác như thế nhưng em vẫn tìm anh bằng được tối nay? Em có điên rồ đến mức đấy không?”

Làm thế nào cô có thể giải thích lòng trung thành không lay chuyển được của cô đối với anh? Niềm tin kiên định rằng anh sẽ không làm hại cô? Ngay cả khi cô biết chính xác là anh có thể. “Em không tin là anh sẽ làm tổn thương em,”

“Anh đã làm tổn thương em.” Ánh mắt nặng trĩu của anh lướt qua cổ họng cô nhưng lần tránh ánh mắt của cô, “Em vẫn còn vết sẹo để chứng minh điều đó.”

Portia chạm những ngón tay của mình lên vết sẹo để làm chúng ngừng râm ran, ước giá như cô đã không bỏ lại dải băng cuốn cổ trong sòng bạc. Không có nó, cô cảm thấy bị phơi bày.

Trần trụi.

Cô cố hạ tay xuống và nâng cằm lên, liếc nhìn đón nhận ánh mắt của anh, “Tối nay em đến đây bởi vì em phải chắc chắn rằng anh không giết những người phụ nữ đó. Em là người đã cứu sống anh trong hầm mộ đó những năm trước đây. Nếu bây giờ anh cướp đoạt một mạng sống vô tội, thì em cũng phải có trách nhiệm như anh.”

Anh tiến đến gần hơn, bóng của anh bao trùm lên cô. Giọng anh là một bài hát ru khàn khàn, ở một cao độ hoàn hảo có thể lôi cuốn một phụ nữ đến với khoái cảm và cả cái chết. “Nhưng nếu anh đã giết họ thì sao? Nếu anh lén đi theo họ trong bóng đêm, bám theo từng bước chân của họ, đợi họ ngập ngừng hoặc vấp ngã để có thể biến họ thành của anh thì sao?” Chống hai tay lên khung cửa sổ phía sau lưng cô, anh cúi đầu xuống, chạm má vào má cô. Da thịt anh lẽ ra phải lạnh lẽo, nhưng nó lại ấm áp, bùng cháy với một cơn sốt đe dọa thiêu rụi mọi sự phòng thủ của cô. Khi đôi môi hé mở của anh chạm vào vùng da phủ lông tơ phía sau tai cô, một cơn run rẩy nguyên sơ bất chấp nỗi sợ hãi xuyên qua cô, “Điều gì ngăn anh không làm như thế với em?”

“Cái này,” cô thì thầm, ấn đầu nhọn của chiếc cốc gỗ cô vừa rút ra từ chiếc túi của mình vào trái tim anh.

Anh cứng đờ như một bức tượng. Cô chờ đợi anh sẽ giật lùi lại để cô có thể bắt đầu nghĩ đến chuyện hít thở lần nữa. Nhưng anh chỉ mở rộng vòng tay với vẻ đầu hàng, nụ cười của anh là một vũ khí đáng sợ giống như cái cốc gỗ trong tay cô. “Nếu em đến đây để kết liễu anh, thì chúng ta hãy làm cho xong đi có được không? Trái tim anh, như em biết quá rõ, Mắt Sáng, luôn luôn là của em nếu em yêu cầu. Hãy đóng cốc vào nó.”

Cô muốn tin anh nhưng cô cũng nghi ngờ anh đã dâng tặng chính trái tim đó cho vô số những người phụ nữ khác, và rồi lại giật nó ra khỏi tay họ ngay khi họ dám vươn tay về phía nó - hoặc sáng hôm sau khi họ thức giấc trên giường của anh, choáng váng do bị mất máu nhưng thỏa mãn hơn cả những giấc mơ hoang dã nhất của họ.

“Nếu anh tha thiết với sự lãng quên nhiều như anh muốn em tin,” cô trả lời, “anh đơn giản chỉ cần đi dạo buổi sáng trong ánh mặt trời thôi mà.”

Bất chấp nụ cười giả tạo của anh, mắt Julian trở nên nghiêm trang đến kỳ lạ. “Em có để tang anh sau khi anh ra đi không? Em có phớt lờ mọi gã đàn ông cố gắng giành được trái tim em và phung phí tuổi trẻ của mình để khóc trên mộ anh không?”

“Không,” cô ngọt ngào đáp lại, “nhưng nếu một trong những kẻ say mê nồng nhiệt hơn tặng em một con mèo, em có thể nghĩ đến việc đặt tên nó theo tên của anh.”

“Có lẽ anh nên để lại cho em thứ gì khác để tưởng nhớ anh.” Phớt lờ sức ép của chiếc cốc trên xương ngực dễ tổn thương của mình, anh nghiêng lại gần cô hơn nữa.

Khi mùi vị quyến rũ của rượu, xà phòng và thuốc lá bao phủ cô, Portia cảm thấy môi cô mở ra và mắt cô bắt đầu khép lại ngược với ý chí. Đó là tất cả sự xao nhãng mà Julian cần. Với một cử động nhanh đến hoa mắt, anh đã lấy được cả chiếc cốc và cái túi của cô, cô chỉ còn bàn tay trống không.

Khi anh lùi khỏi cô, mang theo mùi hương quyến rũ với anh, Portia tựa vào bậu cửa, thổi một lọn tóc tung ra khỏi mắt. “Như thế là không đáng hoàng lắm, anh không nghĩ thế sao?”

Nhìn cô với vẻ không tin, anh giơ chiếc cốc lên. “Đáng hoàng hơn là em đe dọa đâm anh với cái cốc nhọn chứ?”

Cô nhún vai, cái khịt mũi đáng yêu của cô còn xa lắm với vẻ hối lỗi. “Một quý cô có mọi quyền để bảo vệ mình trước những tiếp cận không mong đợi và những tạo vật của bóng đêm.”

Rõ ràng anh không tranh cãi với cô về điều đó vì anh chỉ đơn giản đặt chiếc cốc và chiếc túi xuống bàn rồi bắt đầu xem xét phía bên trong. Bàn tay anh tìm thấy một chai nước hoa nhỏ xinh đã trở nên rất phổ biến với những quý cô trẻ.

“Ồ, em không để ý đến cái đó đâu,” Portia nhanh nhẩu nói khi anh rút nắp chai và đưa nó lên mũi, “Đó chỉ là chai nước hoa oải hương...”

Cô nhăn nhó khi anh giật bản mình vì chất chứa trong chai và nhe răng cùng với một cái nhăn mặt không chủ tâm.

Anh đóng nút chai lại và bắn cho cô một cái nhìn trách móc, “Không có gì kích động trí tưởng tượng của một chàng trai trẻ bằng một giọt nước thánh chấm sau tai.”

Anh cẩn thận để cái chai sang một bên trước khi lại thò tay vào trong túi. Anh được thưởng cho công cuộc cướp phá xuất sắc cái túi lụa với một cái cốc thu nhỏ không lớn hơn một cái bút lông, một dấu chữ thập có vỏ, ba sợi dây da với chiều dài khác nhau, và một khẩu súng lục cán cán ngọc trai kích cỡ chỉ đủ để lắp một viên đạn.

Nghiên cứu những món vũ khí nho nhỏ lần lượt được bày ra trên bàn, Julian lắc đầu, “Chuẩn bị cho tất cả những tình huống có thể xảy ra à, em yêu?”

Portia thậm chí không cố giấu nụ cười điệu dàng của mình, “Anh nên nhìn thấy việc em có thể làm với một cái ghim cài mũ.”

“Em chưa đựng đầy ắp sự ngạc nhiên, đúng không cưng?” Ánh mắt ngạc nhiên của anh lướt một đường chậm chậm từ vạt áo gọn gàng của chiếc váy đến đôi giày da dê nhỏ xinh của cô, “Thế em đang cất giấu những vũ khí gì khác ở dưới đây?”

“Giữ khoảng cách và anh sẽ không phải tìm ra nữa.”

“Anh cho rằng anh trai anh đã thuê em vào làm cho công ty săn lùng ma cà rồng của anh ấy?”

Cô cụp mắt xuống. “Không chính xác. Ừm, ít nhất thì chưa,” cô sửa lại “Nhưng em tin rằng chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh ấy nhận ra em có thể là một bảo bối đáng giá như thế nào.”

Anh quan sát cô với vẻ ngưỡng mộ miễn cưỡng, “Và nghĩ xem anh đã lo lắng những gã phóng đảng ở sông bạc có thể làm gì với em. Lẽ ra anh nên lo lắng về việc em có thể làm gì với họ.” Anh lướt tay dọc chiều dài của cái cốc gỗ. “Hoặc em có thể làm gì với anh.”

Portia giật ánh mắt khỏi những ngón tay dài và thanh nhã đang cuốn quanh cái cốc gỗ trơn nhẵn, mặt cô đỏ đến tận chân tóc. “Nếu tối nay em đến đây để đâm anh, anh đã trở thành cát bụi rồi.”

“Hoặc anh có thêm thức ăn cho bữa tối để nhắm cùng với rượu.” Ánh sáng giễu cợt trong đôi mắt anh không thể nói anh đang trêu ghẹo hay đe dọa cô.

Cô trao cho anh một nụ cười vui vẻ, “Nếu anh đói, em sẵn sàng chạy xuống cửa hàng thịt gần nhất và mua cho anh một ít thịt bò nướng tái và một chút pa-tê cắt ngon lành.”

“Anh có thứ tươi ngon hơn trong đầu.” Ánh mắt anh mơn man cổ họng cô lần nữa, “Thứ gì đó ngọt ngào hơn.”

Nụ cười của cô tắt ngấm, “Đấy có phải là thứ anh tìm kiếm khi anh giết những phụ nữ đó không?”

“Đấy có phải là điều em tin không?”

“Em không biết,” cô thú nhận, rồi quay lại với cái cửa sổ và kéo tấm rèm sang một bên để lẩn tránh ánh mắt xuyên thấu của anh.

Một người đàn ông đang hòa mình trong bóng tối bao trùm con ngõ phía dưới.

“Cái gì thế?” Cảnh giác ngay lập tức, Julian lao đến phía sau cô, khiến cho những sợi tóc tơ sau cổ cô run rẩy.

Anh nhìn qua đầu cô, cả hai người họ đều đứng sau cửa sổ đủ để không bị nhìn thấy từ con ngõ bên dưới. Đôi vai oai vệ bên dưới lớp áo choàng của người xâm nhập đặc biệt dễ nhận ra cũng như cây ba-toong được nắm chặt trong bàn tay mạnh mẽ của anh ta. Chỉ cần một cái giật khéo léo của cổ tay, một cây ba-toong có thể chuyển thành một cây gậy chết người.

“Anh trai anh đúng là dễ đoán,” Julian lẩm bẩm, hơi thở của anh ở ngay sát tai cô. “Anh đã nghĩ rằng việc anh ấy đến thăm chỉ là vấn đề thời gian.”

“Đây có lẽ không phải là một cuộc viếng thăm xã giao.” Portia đoán khi xuất hiện thêm một bóng người gầy và cao lêu khêu quen thuộc của người đàn ông thứ hai gia nhập cùng Adrian.

Alastair Larkin là một cựu cảnh sát và đã là bạn thân nhất của Adrian ở Oxford. Hai người đàn ông đã xa cách nhiều năm cho đến khi Caroline xuất hiện trong cuộc đời họ và mang họ lại gần với nhau với mục tiêu trả thù Victor Duvalier, tên ma cà rồng không những đã đánh cắp linh hồn của Julian mà còn giết chết tình yêu đầu tiên của Adrian, Eloisa Markham. Larkin cũng ngẫu nhiên trở thành người hợp tác với Adrian trong nỗ lực săn lùng ma cà rồng - và là một anh rể khác của Portia, người cha yêu thương của hai đứa cháu sinh đôi của cô.

Khi hai người đàn ông trao đổi ngắn gọn, sau đó tiếp tục tiến về phía tòa nhà, bóng của họ vẩy hắt lên tường, Portia quay ngoắt lại đối diện với Julian, xòe một bàn tay áp vào ngực anh, “Không có thời gian để phung phí. Chúng ta phải ra khỏi đây ngay bây giờ!”

Anh nắm lấy tay cô, thấy buồn cười bởi vẻ khẩn trương của cô, “Anh cảm động bởi sự quan tâm của em, em yêu, nhưng thực sự không cần thiết phải cấp bách như thế. Adrian sẽ làm gì? Cho anh một bài giáo huấn nghiêm khắc vì đã không viết thư? Anh ấy biết anh luôn là một người lười biếng.”

“Em e rằng anh ấy không đến đây để giáo huấn anh đâu,” cô nhún nhó thông báo với anh.

“Vậy anh ấy sẽ làm gì - không nhận mặt anh? Cắt bỏ quyền thừa kế của anh? Em không thể tưởng tượng ra anh ấy hùng hổ tiến vào đây trong cơn thịnh nộ tột cùng và tuyên bố: ‘Người không còn là em trai ta nữa! Đối với ta người đã chết rồi!’ sao?”

Khi thấy Portia thậm chí không cả hé một nụ cười trước lời nói tếu táo của anh, anh cứng người lại. Mặc dù nụ cười gương gạo của anh vẫn còn lưu lại, nó không còn chạm đến màu đen lấp lánh trong mắt anh nữa, “Đây là lý trí thông thường của anh trai anh cuối cùng đã vượt qua

tình cảm ủy mị đối với bốn phận anh em.” Anh nhún một vai với vẻ hờ hững, “Anh khó có thể đổ lỗi cho anh ấy, em biết mà. Anh ấy nên đâm một cái cọc vào trái tim đen của anh trong những năm trước đây khi Duvalier vừa mới lấy cắp linh hồn anh. Nó sẽ giải thoát cho cả hai bọn anh khỏi rất nhiều phiền toái.”

Portia nắm lấy cánh tay anh và cố kéo anh tránh xa cửa sổ, “Anh không thấy sao? Chúng ta phải đi! Trước khi quá muộn!”

Anh có vẻ như sắp véo mũi cô, “Giờ đã quá muộn đối với anh, em yêu à. Thế nên tại sao em không chạy đi trước khi em kiếm được một bài giáo huấn từ Adrian nữa? Không cần phải cố lên vì anh. Đây không phải là cuộc bố ráp thả đũa đầu tiên anh từng đối mặt.”

Nghe thấy một tiếng ầm ĩ mới, Portia quay ra cửa sổ và nâng tấm rèm vải nhiều lần nữa, “Em ngờ rằng kia mới là một cuộc bố ráp thả đũa,” cô nói trong khi chỉ về phía cuối con ngõ trước mặt.

Một gã đàn ông cao với cái mũi nhỏ và môi trên luôn cong lên thành một nụ cười chế nhạo đang hùng hổ tiến vào con ngõ, theo sau là ít nhất một tá tay sai trông có vẻ dữ dằn, vài người trong số họ thực sự cầm theo những ngọn đuốc.

“Wallingford!” Julian thốt lên, thêm vào một tiếng nguyên rủa khi anh trai anh và Larkin di chuyển để ngăn những người mới đến. “Anh đã hy vọng gã khốn đó cho anh thêm một đêm tự do trước khi hắt đến quăng anh vào nhà tù dành cho những con nợ.”

Cô giật mạnh anh lần nữa, “Có lẽ nếu anh ta không bắt gặp anh làm tình với vợ chưa cưới của anh ta vào bữa tiệc đính hôn của họ, anh ta sẽ có được một chút lòng nhân đạo.”

Julian chuyển ánh mắt chỉ trích sang cô, “Em đã đứng trong công viên sáng nay, đúng không? Anh biết vì anh nghĩ thấy em mà.” Anh kéo một lọn tóc từ mớ tóc búi trên đỉnh đầu cô và đưa lên mũi. Mũi anh nở ra như thể anh đang uống vào mùi hương khó nắm bắt nào đó lần nữa.

Mùi hương của con mồi của anh.

Tiếng la hét từ con ngõ vang lên khi những người đàn ông từ bỏ tất cả sự kín đáo giả vờ. Trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô, Julian bước qua và ngồi xuống chiếc ghế bành, vắt chéo đôi chân như thể anh không hề có ý định động dậy trong một thế kỷ nữa.

“Anh định làm gì?” Cô hỏi. “Ngồi đó và đợi Adrian lao lên đây đóng cọc anh?”

Anh cọ móng tay lên măng-séc áo sơ mi, “Nếu đó là niềm vui sướng của anh ấy.”

“Và nếu Wallingford có anh trước?”

“Nhà tù của con nợ sẽ không quá tệ,” anh vui vẻ nói, “Nó luôn tăm tối và có rất nhiều máu.”

Sự tức tối của Portia cuối cùng đã trào lên thành cơn giận dữ, “Đó là lý do anh trở lại London à? Bởi vì anh mệt mỏi khi khiêu khích những người đàn ông không thể giết anh bằng cách thách thức anh đấu súng tay đôi? Bởi vì anh biết Adrian cuối cùng sẽ tìm anh và làm cái việc mà anh không có can đảm để làm?”

Để trả lời, anh chỉ nhìn cô chăm chăm, không nháy mắt, như một con cú hay một sinh vật nào đó còn nguy hiểm hơn nhiều con thú săn đêm.

“Anh có nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra cho em nếu anh ở lại không?” Cô hỏi. “Anh có thể bị tiêu diệt nhưng em cũng sẽ bị huỷ hoại.”

Một dấu hiệu không thoải mái thoáng qua mắt anh, “Em đang nói về cái gì?”

“Nếu em bị nhìn thấy ở đây, trong căn hộ thuê này với anh,” cô trả lời, cả gan trao cho cái giường lộn xộn một ánh mắt khiêu khích, “danh tiếng của em sẽ không còn gì nữa.”

Mắt anh nhúu lại, “Trông em không có chút lo lắng nào về danh tiếng của mình khi em đi vào sòng bạc đó mới chỉ một lúc trước đây.”

“Không ai ở đó biết em. Nhưng hầu tước của Wallingford là một người rất có quyền lực và ảnh hưởng. Một khi anh ta lan truyền những lời bàn tán rằng em vợ của tử tước Trevelyan đã giao thiệp với em trai ruột của tử tước, một kẻ không biết xấu hổ, không bao giờ làm việc gì tốt và là một kẻ phóng đảng có tiếng...”

“Em quên mất con quỷ hút máu,” anh xen vào.

Cô tiếp tục như thể anh không nói gì, “...sẽ không có một tử tước hay bá tước giàu có nào cầu hôn em nữa, không có nửa tá em bé để giữ em lại trong phòng trẻ.” Cô thở dài, vờ khoác lên vẻ cam chịu bị kịch giống như cô đã từng một lần sử dụng để dụ dỗ Caroline mua cho cô một dải ruy băng dài xinh xắn mà họ thực sự không thể trả nổi. “Em cho là em không có lựa chọn nào khác ngoài việc sẵn sàng làm nhân tình của người đàn ông nào đó như Wallingford chẳng hạn. Em chắc chắn anh ta là một ông chủ tàn nhẫn và đòi hỏi, nhưng có lẽ rồi đến lúc, em cũng học được cách làm hài lòng anh ta.”

Julian lướt qua phòng với một tốc độ chóng mặt, tay túm lấy cô. Khi anh kéo cô về phía cửa, anh bắn cho cô một cái nhìn đầy giận dữ đang được kìm chế, “Anh hoàn toàn sẵn lòng trả lời với Chúa về những tội ác của mình, nhưng anh sẽ bị nguyên rửa nếu anh để em bị trừng phạt bởi một tội ác mà anh chưa được vui sướng phạm phải tối nay.”

Khi Julian lao xuống cầu thang tối mò, tay của anh vẫn nắm chặt tay cô, Portia vật lộn để theo kịp anh. Trước khi họ có thể chạy hết được cầu thang thứ nhất, một tiếng động lớn vang lên từ bên dưới. Anh khựng lại, đưa tay ra sau để đỡ cô trước khi cô có thể lao sầm vào anh. Qua những tiếng thở hổn hển sợ hãi của mình, Portia nghe thấy tiếng lịch kịch không thể nhầm lẫn của những bàn chân đi giày trên cầu thang. Họ đã lần lữa quá lâu. Con đường trốn thoát duy nhất của họ đã bị cắt đứt.

Julian quay ngoắt lại, kéo cô quay lại nhিপ cầu thang hẹp quanh co và đi qua cánh cửa phòng thuê của anh. Họ đi lên mãi cho đến khi lao qua một cánh cửa gỗ xập xệ và đứng trên mái nhà.

Một luồng không khí buốt giá thổi búi tóc dày của Portia rơi khỏi những cái cặp ghim, nhắc cô nhớ rằng cô đã để mũ, áo choàng và tất cả những vũ khí của cô trong phòng của Julian, đặt cô dưới sự nhân từ của thời tiết và anh. Nhưng thay vì sợ, một luồng hưng phấn kỳ lạ chảy tràn trong tĩnh mạch cô.

Một lớp tuyết mỏng bám lấy những mũ chụp ống khói và thân ống. Những bông tuyết lấp lánh nhảy múa trong ánh trăng chập chờn, rồi bay tan tác bởi những luồng gió. Mặc dù cô đã thề với anh rằng cô sẽ từ bỏ tất cả những tưởng tượng của thời thơ ấu, Portia không thể không cảm thấy dường như cô đã rơi vào vương quốc thần tiên quyến rũ nào đó, vừa đẹp đẽ vừa nguy hiểm.

Khi còn là một đứa trẻ, cô đã tin rằng một vương quốc như thế phải được trị vì bởi một hoàng tử tóc vàng, người sẽ cứu cô khỏi mọi đe dọa. Nhưng ở đây, cô đang chạy, tay trong tay trong đêm tối với một hoàng tử bóng đêm, người có lẽ sẽ mang đến cả sự tàn phá cũng như giải cứu.

Họ dừng khựng lại ở gờ mái nhà. Với lớp tuyết phủ lên những gì bẩn thỉu và cẩu bồ hóng, thành phố trải dài trước mắt họ như đường chân tường của một lâu đài khổng lồ, mái nhà kề bên cách một khoảng không thể nhảy qua được.

Những tiếng la hét giận dữ và tiếng bước chân to dần lên. Trong vài giây, những người đuổi theo Julian sẽ đuổi kịp họ.

Chòng chành trong vòng tay anh trên mép của vách nhà rộng ngoác đó, một tiếng cười hời hợt nổ ra trong cổ họng Portia. “Nhiều năm Adrian đã nghe những tin đồn đại về những ma cà rồng sở hữu khả năng biến họ thành dơi. Thật tiếc anh không phải một trong số họ.”

Khi một cơn run rẩy không kìm chế được tấn công cô, Julian kéo cô vào vòng tay của mình, lấy cơ thể mình che cho cô khỏi cơn gió. Anh vuốt tóc ra khỏi mắt cô, ánh mắt anh thật nồng nhiệt, “Nói với họ rằng em đến đây tìm anh, nhưng anh đã đi khỏi. Rằng anh chạy khỏi London để tránh cơn giận của Wallingford và anh sẽ không gây phiền phức cho họ nữa. Nói với họ rằng em đến đây để thuyết phục anh về nhà. Vì em biết sự bất hòa giữa anh và Adrian đang ảnh hưởng đến chị gái em và những người còn lại trong gia đình. Em sẽ không thể lừa gạt Adrian nhưng Wallingford sẽ tin em. Em có thể trở thành một diễn viên nhỏ bé đầy sức thuyết phục khi em muốn.”

Portia định phản đối, nhưng lại thôi, cô nhận ra rằng không có ích gì, “Nhưng anh sẽ đi đâu? Làm thế nào...” cô bỏ dờ, ra hiệu về phía khoảng không đầy sao của bầu trời đêm.

Góc miệng của anh nhếch lên thành một nụ cười buồn bã, “Trước khi bị Adrian tiêu diệt, Duvalier tặng anh một lời khuyên chí lý. Hắn nói với anh rằng anh là một tên ngốc mới không tận dụng những món quà đen tối của mình.”

Như để chia sẻ sự đen tối và vô giá nhất của những món quà này, anh cúi đầu xuống với cô. Và cùng với tuyết và ánh sao xoay quanh, với thảm họa đang bám sát trên những bước chân mang giày, anh hôn cô.

Đây không phải là cuộc cướp phá quyến rũ đầy khéo léo được thiết kế để tối đa hóa ham muốn của cô. Lần này anh chiếm lấy những gì anh muốn, những gì anh khao khát. Lưỡi anh quét qua miệng cô, chiếm hữu nó, chiếm hữu cô, với một niềm đam mê và sức mạnh đe dọa xé toạc linh hồn ra khỏi cô. Nếu cô có một cái cọc trong một tay và một khẩu súng ở tay kia, cô cũng không thể bảo vệ mình trước một cuộc tấn công đầy đam mê như thế này. Và cô cũng không muốn thế.

Julian rên lên và cô nín chặt áo anh, trả lời tiếng gọi quyến rũ đó với một tiếng rên rỉ sâu trong cổ họng bằng một giọng mà cô không còn nhận ra là của mình. Tiếng rên rỉ đó biến thành một tiếng kêu sợ hãi bất lực khi anh ngừng hôn cô và nhẹ nhàng đẩy cô ra xa khỏi anh.

Mắt cô vụt mở vừa đúng lúc anh quay đi và nhảy thẳng qua mép mái nhà. Trước khi tiếng hét trong cổ họng cô có thể nổ ra, anh đã biến mất trong bầu không khí loãng. Một bóng đen bay vụt lên qua mái nhà, quăng mình vào bầu trời đêm. Portia đứng đó há hốc miệng, quan sát khi nó lượn một vòng duyên dáng, sau đó đập cánh bay thẳng về phía mặt trăng hình lưỡi liềm mỏng.

Giữ mình khỏi cơn sốc, cô khum tay quanh miệng và hét lên, “Đừng ăn ai nhé!”

Đó có thể chỉ là một trò lừa bịp của gió nhưng cô gần như có thể thề rằng cô nghe thấy giọng nam trung trầm ấm của Julian bay ngược về phía cô với một tiếng cười vang, “Đừng mè nheo!”

Tiếp đó cánh cửa sau lưng cô bật mở và cô không còn gì để làm ngoài việc quay lại đối diện với cuộc bố ráp thấp đuốc và cái cau mày sầm sét của ông anh rể.

Chương 5

“Anh phải làm gì để giữ em an toàn khỏi em trai anh? Khóa em lại trong một tu viện chẳng? Ít nhất nó không thể đặt chân lên vùng đất thánh.” Adrian lần nữa tạo ra một đường mòn mới trên tấm thảm Aubusson sang trọng chạy suốt chiều dài phòng khách. Nhìn những quầng thâm bên dưới mắt anh và thực tế rằng anh vẫn mặc chiếc quần, áo sơ mi, và áo ghi-lê nhàu nát từ đêm hôm trước, anh có vẻ như chưa hề chớp mắt từ khi đưa Portia về nhà.

“Có lẽ chúng ta nên hỏi thăm xem ông anh họ Cecil của em có còn đang ở trong chợ hôn nhân tìm kiếm một cô dâu hay không,” Caroline đề nghị, nhắc đến ông anh họ giống như con cóc đã từng đề nghị dập tắt tính ương bướng của Portia bằng những nắm đấm của mình.

Cả Adrian và Portia đều há hốc miệng nhìn cô kinh ngạc. Khi cô hồn nhiên nháy mắt với họ và nói thêm, “Hoặc dì Marietta có thể cần một người bầu bạn,” họ nhận ra cô chỉ đang đùa thôi. Cô ngồi trong một chiếc sofa bọc gấm thêu kim tuyến, trong lòng là Eloisa. Đứa bé tóc màu mật ong có vẻ đang có nguy cơ nuốt mất chuỗi ngọc trai đắt giá Adrian tặng Caroline vào lễ kỷ niệm ngày cưới lần thứ ba của họ.

Ánh nắng chiều yếu ớt xuyên qua những khung cửa sổ mái vòm cao của căn phòng rộng mênh mông. Portia đã cố gắng trì hoãn cuộc thảo luận này nhiều giờ, đầu tiên là bằng cách giả vờ ngất xỉu trong xe trên đường về nhà, sau đó lấy cớ kiệt sức với vẻ đầy nước mắt khi Adrian giao cô vào vòng tay chờ đợi của Caroline. Thật không may, chiến lược của cô phản lại cô. Sự trì hoãn chỉ càng làm cho Adrian có thêm thời gian để triệu tập những thành viên còn lại của gia đình nhằm chứng kiến sự hổ thẹn của cô.

Người chị khác của Portia, Vivienne, ngồi trong chiếc ghế bành gần lò sưởi và luôn để một mắt quan sát cặp sinh đôi lên bốn tuổi tóc màu vàng nhạt đang chơi với những chú lính bằng gỗ trước ngọn lửa ấm áp. Sinh một lúc hai đứa bé đỏ hỏn không hề làm rối tính điềm tĩnh huyền thoại của cô. Mọi người trong gia đình kể lại, khi bà đỡ trao cho cô đứa bé thứ hai, cô chỉ đơn giản thì thầm, “Ôi, chào ôi! Anh có thấy không này?” trong khi người chồng cứng rắn của cô ngã quỵ xuống tấm thảm vì ngất xỉu.

Alastair Larkin, người mà tất cả bọn họ đều nhất loạt gọi đơn giản là ‘Larkin’ nhằm ám chỉ đến nghề cảnh sát cũ của anh, đang ngồi ghé trên thành ghế vợ anh đang ngồi. Cú vài phút, anh lại lơ đãng đưa tay lên vuốt mái tóc vàng của vợ. Nhìn vào đôi môi cứng rắn và chiếc mũi điều hâu của anh, sẽ có người thắc mắc rằng làm thế nào một người đàn ông bình thường như thế lại có thể chiếm được trái tim của một người đẹp như Vivienne Cabot, cho đến khi họ nhìn thấy đôi mắt màu nâu sắc sảo của anh sáng lên mỗi lần anh nhìn cô.

Portia mặc chiếc váy buổi sáng màu xanh sẫm mà cô hy vọng nó sẽ làm cô có vẻ ăn năn hơn. Một dải ruy băng nhung tiếp màu bao quanh cổ cô. Cô ngồi trên chiếc ghế dài yêu thích của mình, hai bàn tay gập lại trong lòng một cách thùy mị, quan sát Adrian tiếp tục đi lại.

“Julian là em trai anh,” anh nhắc cô. “Em nên tin là anh sẽ giải quyết được tình huống này, không phải tự mình chạy đi làm một nhiệm vụ không thích hợp.”

“Em tin là anh có thể giải quyết được tình huống này. Và đó chính xác là điều em lo lắng.”

Anh quay ngoắt lại đối mặt với cô, “Em có thực sự tin rằng anh sẽ xuyên chiếc cọc gỗ qua

trái tim của em trai mình mà không hề có một lời xin phép lịch sự hay không?”

“Adrian... lũ trẻ,” Caroline nhắc nhở anh và chạm một ngón tay vào môi.

Bắn cho cô một cái nhìn tức tối, Adrian hùng hổ tiến đến chỗ để dây chuông có nùm tua trong góc phòng và giật mạnh. Sau một khoảng thời gian dường như vô tận, người quản gia già cả Wilbury của họ lê chân vào phòng khách. Với đôi má hõm lại, cái lưng còng và mái tóc trắng đến giật mình, ông trông ít nhất cũng đã được 275 năm tuổi.

“Wilbury thân mến,” Caroline nói, “ông có phiền nếu mang lũ trẻ đi và trông chừng chúng một lúc không?”

“Đó sẽ là đỉnh cao của những năm tháng vàng son của tôi, thừa phụ nhân,” ông trả lời với vẻ lịch sự cứng nhắc. “Đã đến lúc tôi từ bỏ mọi giấc mơ để chờ đợi Thần Chết đến trong thanh thản và giải thoát tôi khỏi những nhiệm vụ trần tục của mình.”

Đã miễn dịch với những lời nói châm biếm này, Caroline âu yếm cười rạng rỡ với ông, “Cám ơn, Wilbury. Tôi nghĩ đó là điều ông sẽ nói.”

Lê lết đến lò sưởi, người quản gia lăm bầm khe khẽ, “Tôi yêu trẻ con, cô biết đấy. Tôi yêu những đứa bé đáng yêu được nuông chiều quá mức với những bàn tay nhỏ bé mạnh mẽ, những ngón tay xinh xắn bần thủ vấy bẩn lên mọi bề mặt mới được đánh bóng trong nhà.” Khi ông nghiêng về phía lò sưởi, cặp sinh đôi dừng chơi và há hốc miệng nhìn ông. Nhe những chiếc răng vàng khè sắc lẹm trong một nụ cười nhếch nhếch, ông thì thào, “Đến đây nào, các chàng trai. Tôi sẽ đưa các cậu đến bếp uống ca cao nóng ngon tuyệt.”

Những con mắt tròn tròn vì sợ hãi, hai cậu bé nhੌm dậy hét toáng lên chạy khỏi phòng. Wilbury đứng thẳng hết mức mà cái lưng còng của ông cho phép và đảo tròn mắt.

“Wilbuwwy!” Eloisa bi b໐, trườn khỏi lòng mẹ và đi chập chững qua phòng. Vòng cánh tay quanh đôi chân gầy g໐ của quản gia, cô bé nhìn lên và chớp chớp đôi mi dài với ông. “Cháu muốn ca cao!”

Với một tiếng thở dài chịu đựng, ông nhắc đứa bé bự bầm lên, mọi chiếc xương già cỗi của ông cọt kẹt phản đối. Cô bé hੌn h੐r giật giật đôi tai méo mó của ông khi ông bế cô bé đi về phía cửa. Về mặt đông cứng của ông không bao giờ biến đổi, nhưng khi đi qua Portia, ông trao cho cô một cái nháy mắt gần như không thể nhận thấy.

Cô nuốt lại một nụ cười, phấn khởi hơn khi biết ít nhất có một đồng minh trong ngôi nhà này. Wilbury luôn đứng về phía Julian. Sau khi Duvalier biến Julian thành một ma cà rồng, Wilbury đã là người duy nhất chia sẻ bí mật đen tối này của hai anh em, giúp Adrian biến hầm mộ của Julian trong căn hầm của lâu đài do tổ tiên truyền lại thành một phòng ngủ xứng với một hoàng tử. Chính ông đã khiến Portia cảm mến khi đứng gác ngoài phòng khiêu vũ của dinh thự trong khi cô luyện tập cách sử dụng một cái cọc và bắn tên thay vì khiêu vũ và chia động từ tiếng Pháp. Ông cũng đã quét đi những mảnh vỡ của vô số những bình hoa và tượng sứ cô đã làm vỡ chỉ với một tiếng lăm bầm quả trách.

Adrian đợi đến khi con gái đã an toàn ra ngoài tầm tai mới chuyển sự chú ý lại với Portia, “Anh cho rằng anh chỉ có thể đổ lỗi cho chính mình. Anh nên biết rằng sự mê đắm này của em sẽ không bao giờ có được điều gì tốt đẹp.”

“Anh không cần phải lo lắng thêm nữa về điều đó,” Portia nghiêm nghị trả lời ngay cả khi ký ức về nụ hôn của Julian khiến cổ họng và môi cô râm ran. “Anh đã đúng tất cả. Julian không còn là người - hay ma cà rồng - mà em nhớ nữa.” Cô cúi đầu, cố tình tránh ánh mắt sắc sảo của

Caroline. Tuy cô và Vivienne gần gũi về tuổi tác hơn, nhưng Caroline mới luôn là người có thể đọc được trái tim cô.

“Câu ấy đã nói gì khi em đối chất với cậu ấy về những vụ giết người?” Larkin nghiêng người về phía trước, không kìm được tính hiếu kỳ tự nhiên của mình lâu hơn nữa, “Cậu ấy phải nhận không biết về chúng hay cậu ấy thú nhận?”

Anh ấy không làm gì, Portia nhăn nhó nhớ lại. Có nghĩa là anh ấy đang cố giấu điều gì đó. Nhưng anh ấy đang cố gắng che giấu cho ai? Chính anh ấy? Hay ai khác nữa?

Mặc dù ghê tởm việc nói dối của mình, cô tiếp nhận ánh mắt tinh tường của Larkin bằng ánh mắt tinh anh của chính mình. “Em chưa có cơ hội hỏi anh ấy. Em e rằng cuộc săn lùng phù thủy nho nhỏ cao hứng của anh đã làm đứt quãng cuộc thẩm tra của em.”

Larkin ngả người lại trên thành ghế, lộ rõ vẻ thất vọng. Vivienne vỗ vỗ lên đầu gối anh và mỉm cười với em gái mình. “Em không hiểu tất cả những chuyện om sòm này là vì cái gì. Điều quan trọng duy nhất là Portia của chúng ta đã trở về - an toàn và khỏe mạnh.”

“Anh muốn con bé được như thế mãi,” Adrian phản công. “Nhưng anh không thể trông đợi điều đó khi mà Julian đang ẩn náu quanh đây.”

“Anh ấy nói với em là anh ấy đang rời khỏi London,” Portia nhẹ nhàng nói. “Rằng anh ấy sẽ không... làm phiền chúng ta nữa.”

Một thoáng đau khổ lướt qua mặt Adrian, khiến trái tim cô như bị siết lại vì hối tiếc. Cô không có cách nào biết được Julian đã nói thật hay lời nói của anh chỉ là một mưu mẹo thông minh nhằm đánh lạc hướng họ. Cô thậm chí đã không dám kể với Adrian chuyện anh đã tìm đường thoát thân như thế nào, thà cứ để họ tin rằng anh đã dùng sức mạnh siêu nhiên của mình để trèo xuống một ống nước khô từ mái nhà. Trong tất cả những cuộc chiến của mình, họ chưa từng gặp một ma cà rồng thực sự có thể tập trung quyền lực đủ để biến thành một con dơi. Nếu Adrian biết được em trai mình sở hữu tài năng hiếm hoi đó, anh có thể sẽ xem Julian là một mối đe dọa lớn hơn.

Adrian làm cô ngạc nhiên khi anh ngồi phịch xuống mép chiếc ghế đệm dài và lướt một bàn tay trên chiếc cằm chưa cạo râu của mình, “Anh biết em có thể nghĩ anh đã phản ứng thái quá, nhưng khi anh nhìn thấy em đứng trên mép mái nhà đó với khuôn mặt trắng bệch và mái tóc rối bù...”

“Anh đã tin vào điều tồi tệ nhất,” cô nói tiếp hộ anh.

Anh gật đầu, “Anh e rằng nó lại hút máu em lần nữa. Rằng nó đã tiến một bước gần với việc giết chết em hơn, hoặc tệ hơn nữa, đánh cắp linh hồn em.”

Biết rằng không phải là linh hồn cô nằm trong hiểm nghèo, mà là trái tim cô, Portia vòng cánh tay qua tay anh và siết chặt, “Em xin lỗi vì đã gây cho anh một nỗi sợ như thế. Điều em nói với Wallingford phần nào là sự thật Em chỉ muốn đưa anh ấy về nhà. Cho anh.” Không có một chút lừa dối nào trong ánh mắt khi cô lướt qua tất cả các thành viên của gia đình mình, “Cho tất cả chúng ta.”

Adrian đứng lên, kéo cô đứng dậy và đặt một nụ hôn âu yếm lên lông mày cô, “Vivienne nói đúng. Giờ đây, điều quan trọng nhất là em đã về nhà và an toàn. Chúng ta sẽ lo lắng về phần còn lại sau này.”

Khi anh tiến ra cửa, Vivienne đứng lên trong tiếng sột soạt duyên dáng của chiếc váy. “Đi

nào anh yêu,” cô nói với chồng mình. “Chúng ta tốt nhất là đi giải cứu những cậu bé khỏi vòng kìm kẹp của Wilbury trước khi chúng ta tìm thấy chúng trong một cái nôi ở đâu đó.”

“Không phải chúng đã nhốt Wilbury tội nghiệp trong cái tủ búp-phê lần gần đây nhất chúng ta để chúng một mình với lão à?”

“Không, đó là lần trước nữa. Lần gần đây nhất, ông ấy nhốt chúng lại trong buồng để chối,” cô trả lời khi họ theo Adrian ra khỏi phòng khách.

Chỉ có Caroline vẫn ngồi, đăm chiêu nhìn vào ngọn lửa nhảy múa trong lò sưởi. Portia đang đi chậm chậm đến cửa khi chị cô nói, “Không nhanh thế đâu, cưng.”

Portia mở to mắt với vẻ ngây thơ cổ ý, “Chị có điều gì muốn nói với em nữa à?”

Caroline vỗ vào chiếc ghế sô-pha bên cạnh cô, nụ cười của cô cũng ngây thơ tương tự, “Sao em không tán gẫu với chị một lúc?”

Portia lưỡng lự nghe theo và ngồi xuống chiếc ghế sô-pha nhưng vẫn duy trì sự im lặng như đá của mình.

“Em biết không,” Caroline nói, trong khi mân mê chiếc khăn thêu chữ lồng trong lòng, “Chị đã tò mò đến chết, nhưng trong suốt những năm qua chị chưa một lần ép em phải kể với chị chuyện gì đã xảy ra trong hầm mộ với Julian.”

Portia không thể che giấu được cái giạt mình tội lỗi của mình. Cô đã đoán rằng chị cô sẽ nói về những sự việc của đêm hôm trước, không phải của sáu năm trước. “Em luôn ngưỡng mộ sự kiềm chế của chị. Như thế rất không giống chị.”

“Chị nghĩ rằng, giả vờ chuyện đó chưa bao giờ xảy ra thì dễ dàng hơn cho tất cả chúng ta, phải không?” Đôi mắt xám chân thành của Caroline tìm kiếm khuôn mặt cô, “Nhưng chị chưa bao giờ ngừng thắc mắc rằng liệu Julian có lấy gì từ em hơn chỉ là máu trong hầm mộ đó. Nếu điều đó không giải thích được cảm giác vương vấn của em với cậu ấy, thì nó cũng giải thích được sự lưỡng lự khi chọn lựa kết hôn của em.”

Portia có thể giữ giọng mình thật nhẹ, nhưng cô không thể ngăn dòng máu nóng kéo ào ào lên má cô. Cô nhìn xuống hai bàn tay của mình, ước gì có một chiếc khăn để vịn vịn. “Nếu đó là điều chị nghi ngờ, sao chị không gọi bác sỹ để kiểm tra em.”

“Adrian đã gợi ý cách đó, nhưng chị từ chối việc để em chịu đựng sự nhục nhã đó. Thực ra, cả hai bọn chị đều tin rằng em đã chịu đựng quá đủ trong bàn tay của Julian rồi.”

Trước khi Portia có thể ngăn lại, một tiếng cười dễ cáu thoát ra khỏi môi cô, “Em đánh giá cao sự quan tâm của chị, Caro, nhưng em đảm bảo với chị rằng không người phụ nữ nào phải chịu đựng quá sức trong bàn tay của Julian Kane.”

“Thậm chí cả bây giờ?” Caroline hỏi ngược lại, ánh mắt của cô còn dò xét hơn trước đó.

Vì không có câu trả lời cho câu hỏi đó, Portia chỉ đơn giản đứng lên và sai bước khỏi phòng khách, cô ngẩng cao đầu và những bí mật của cô vẫn là của riêng cô.

~*~

Đêm hôm đó Portia ngồi bó gối trong chiếc ghế ở cửa sổ của căn phòng ngủ trên tầng ba, quan sát ánh sáng qua cửa sổ của những ngôi nhà kiến trúc kiểu Georgia thẳng hàng phía kia

quảng trường Mayfair tắt dần từng cái một. Khi tiếng chuông nhà thờ xa xa vang lên một tiếng duy nhất, ánh sáng cuối cùng trên quảng trường đầu hàng trước bóng tối, để lại cô một mình với ánh trăng.

Cô mở cửa sổ, thích cái lạnh lẽo của không khí bên ngoài hơn là hơi ẩm ngọt ngạt của ngọn lửa tí tách trong lò sưởi gạch. Mặc dù những cỗ xe đã tạo thành những rãnh bùn trên những con phố rải đá cuội rộng lớn bên dưới, tuyết vẫn phủ đầy những mái nhà và những cành cây khẳng khiu, khiến chúng sáng lên trong ánh sáng dịu dịu. Một màn sương mù mỏng trùm những ngón tay ma quái trên những đường phố vắng lặng.

Cô siết chặt hơn chiếc khăn len trên chiếc váy ngủ vải bông mỏng, ánh mắt khao khát của cô tìm kiếm trong bóng đêm. Sự im lặng trong giấc ngủ của ngôi nhà khiến cô có cảm giác như cô là người duy nhất còn thức trên thế giới này. Nhưng cô biết Julian cũng đang ở đâu đó ngoài kia, một tù nhân của bóng đêm với tất cả sự nguy hiểm và quyến rũ của nó. Tất cả những gì cô biết là anh có lẽ đã ở trong vòng tay của một người đàn bà khác, người không bao giờ có thể là cái gì hơn là một bữa ăn tiếp theo đối với anh.

Cô chạm một ngón tay lên môi dưới đang sưng phồng của mình, nhớ lại sức ép đòi hỏi của miệng anh trên miệng cô. Làm thế nào anh lại hôn cô cứ như cô vừa là sự cứu rỗi vừa là cái chết của anh. Làm thế nào mà anh có thể ôm cô thật chặt trong vòng tay đến mức mà ngay cả làn gió dữ dội cũng không thể chia tách họ.

Nhưng cuối cùng, nó đã có thể. Cô chầm chậm thả tay xuống. Nếu nụ hôn của Julian thực sự là một nụ hôn tạm biệt thì sao? Nếu anh trở lại lang thang khắp thế giới, cách biệt khỏi mọi người từng yêu thương anh thì sao? Nếu cô không bao giờ nhìn thấy anh nữa thì sao? Vì sao viễn cảnh đó bỗng trở nên khó chịu hơn là trước đây. Rồi đến lúc, cô thậm chí có thể tin rằng những giây phút ở trong vòng tay anh không gì hơn là một giấc mơ, ảo tưởng điên cuồng của một phụ nữ được định sẵn là dành cả đời mình khao khát một người đàn ông mà cô ta không bao giờ có được.

Làn gió rên rỉ qua những cái cây nhô ra từ sân vườn bên dưới, gửi đến một cái rung mình lan tỏa trên da thịt của cô. Cô với tay đóng cửa lại, nhưng sau một phút ngần ngại, cô lại đẩy cửa mở rộng hơn.

“Hãy trở về nhà, Julian,” cô thì thầm với bóng đêm. “Trước khi quá muộn.”

~*~

Julia lướt qua cửa sổ phòng ngủ của Portia, tiếp đất bằng gót chân với vẻ duyên dáng không một tiếng động của một con mèo. Lúc này lẽ ra anh đã đi được nửa đường đến Pháp, vượt qua eo biển Măng-sơ cùng với Cuthbert.

Thay vào đó anh dành cả ngày rúc trong một nhà kho bỏ hoang ở Charing Cross, chờ đợi mặt trời mùa đông yếu ớt tắt nắng. Anh đã lên ra ngoài ngay khi trăng vừa lên, né tránh những con phố đông đúc như Phố Fleet và Strand nơi một trong những tên hầu cận của Wallingford có thể vẫn nằm đó đợi anh. Trước khi anh nhận ra, cuộc lang thang không mục đích của anh đã dẫn anh đến con ngõ phía sau dinh thự của anh trai mình.

Anh nấn ná trong con ngõ đó, rút vào trong bóng tối khi Larkin xuất hiện để đỡ Vivienne và hai cậu bé giống nhau đang nói luôn miệng vào cỗ xe đang đợi của họ. Anh quan sát qua một cửa sổ sáng đèn khi Caroline đi vào phòng làm việc và ngồi vào lòng Adrian, tìm cách xóa đi sự căng thẳng rõ rệt của anh bằng một nụ hôn ngọt ngào. Khi hai người bước ra khỏi phòng, tay trong tay, Julian quan sát khuôn đẹp trai của anh mình, biết rằng mình phải chịu trách nhiệm cho những dấu vết căng thẳng mới trên đó. Adrian luôn sẵn sàng chịu đựng mọi gánh nặng mà

đúng ra nên là của Julian.

Khi Wilbury thực hiện chuyến đi vòng quanh ngôi nhà theo thường lệ, tắt hết những ngọn đèn cuối cùng, Julian chờ thời cơ. Thật dễ dàng để trở nên kiên nhẫn khi một người có thời gian vô tận để hoang phí.

Hoặc anh nghĩ thế cho đến khi anh lén đi một vòng đến trước ngôi nhà và thấy Portia ngồi ở cửa sổ phòng ngủ. Cô đang nhìn chăm chăm lên bầu trời đêm, tay ôm lấy cằm, trông cô suy tư như một đứa trẻ vừa được nói cho biết rằng người đàn ông trên mặt trăng đã đi đến một vùng nhiều nắng hơn. Julian biết anh nên chào tạm biệt cô trong im lặng và tan vào trong bóng tối nơi anh thuộc về.

Anh sẽ rời khỏi London. Những vụ giết người sẽ dừng lại. Và nếu suốt phần đời còn lại cô tin vào điều tồi tệ nhất về anh, không phải đó là điều tốt nhất cho cô hay sao? Anh quay người bỏ đi.

Hãy trở về nhà, Julian. Trước khi quá muộn.

Julian cứng người, khả năng nghe rất thính của anh bắt được tiếng vọng của những lời nói thì thầm của cô. Ánh mắt anh quay ngược lại cửa sổ, nhưng nó đã trống không.

“Làm ơn nói với tôi là cô gốc nhỏ bé đó đã cài then,” anh khẽ càu nhàu. Nhưng ngay từ điểm quan sát thuận lợi của mình, anh có thể nhìn thấy cửa sổ chỉ khép hờ.

Anh đứng đó một lúc rất lâu, nhưng anh ngờ rằng ngay cả người anh thánh thiện của anh cũng không thể cưỡng lại mời gọi cuốn hút như thế. Phút trước chân anh đang trông vững chắc trong mặt đất phủ đầy tuyết. Phút tiếp theo anh lướt qua cửa sổ phòng cô như một tên trộm với ý định ăn cắp báu vật vô giá nào đó.

Anh âm thầm đến gần giường. Tấm rèm trướng treo trên bốn cọc giường làm bằng sa tanh mỏng, khiến chiếc giường giống như một cái lều của đạo Hồi. Khi anh tách tấm rèm mỏng, không khó để tưởng tượng người phụ nữ ngủ trong đó đang thống trị hậu cung của một người đàn ông và trái tim của anh ta.

Cô đã thực hiện một nỗ lực đáng kể để tết những lọn tóc quăn nổi loạn thành hai bím tóc gọn gàng, nhưng rất nhiều sợi tóc đen mượt như lụa đã thoát ra ôm lấy khuôn mặt cô. Cô nằm ngửa, một tay đặt cạnh gò má đang hồng lên trong lúc ngủ. Một nụ cười buồn bã cong trên môi Julian khi anh thấy chiếc cọc gỗ nằm trong bàn tay kia của cô.

“Đấy là cô gái của tôi,” anh thì thầm khi một tiếng ngáy nhỏ thoát ra từ đôi môi hé mở của cô. Bất chấp niềm yêu thích những thứ kỳ quái, Portia luôn sở hữu một nét rất đời thường.

Julian biết rằng nếu anh làm theo cách của mình, cái cọc thực ra là một vật bảo vệ yếu đuối. Anh chỉ có thể cảm ơn rằng cô đã không nhận ra cô sở hữu những vũ khí khác có lẽ còn nguy hiểm hơn với trái tim anh.

Không bao lâu những giác quan về mùi phát triển quá mức đã phản bội anh. Lỗ mũi anh phồng lên khi anh nghiêng lại gần, cho phép anh uống vào mùi vị xa xỉ cấm kỵ của cô. Nếu không vì cái mùi vị nặng nề của những thân thể không tắm rửa và mùi thuốc lá trong sòng bạc đó, anh đã cảm nhận được cô đến và đã có thời gian để chạy trốn bằng lối đi phía sau. Cô vẫn mùi chính xác như anh nhớ - sạch sẽ và ngọt ngào như những tấm khăn trải giường bay phấp phới trong gió đang khô trên một sợi dây dưới ánh nắng. Nhưng ẩn dưới mùi hương ngây thơ của cây hương thảo và xà phòng đó là mùi hương không thể cưỡng lại của một người phụ nữ, hương thơm khó nắm bắt đã khiến đàn ông điên cuồng vì khao khát trong nhiều thế kỷ.

Anh nuốt lại khao khát của chính mình, chiến đấu với thôi thúc được vùi mặt anh vào cổ cô. Anh đang đối diện mức nguy hiểm và hương thơm hấp dẫn của cô khiến anh nhức nhối muốn âu yếm cô với nhiều cách.

Bằng cách nào đó, thật dễ để giữ khoảng cách với cô miễn là anh có thể vờ rằng cô vẫn là một cô gái thất tình bé nhỏ. Anh đã đặt những đại dương, châu lục và vô số những người đàn bà khác giữa họ, bằng lòng để những kỷ ức về cô trôi ngược và hành hạ anh.

Anh có phải là lý do khiến cô trì hoãn việc kết hôn hay không? Anh tự hỏi. Anh chắc chắn đã trải qua những giờ đồng hồ cô độc giữa hoang hôn và bình minh, tưởng tượng cô nằm trong vòng tay của người đàn ông khác, trong giường của một người đàn ông khác. Nhưng cô vẫn ở đây, vẫn mang vết sẹo nụ hôn của anh trên cổ như một dấu ấn nóng bỏng. Sự châm biếm không thoát khỏi anh. Cô mang dấu ấn của anh, nhưng anh không bao giờ có thể chiếm được cô cho riêng anh lần nữa.

Nhưng tại sao lại không?

Julian cứng người. Anh không lạ gì với giọng nói nham hiểm hay những lời nói ngầm đen tối đó. Anh thậm chí không ngạc nhiên khi nhận ra âm điệu trôi chảy vốn thuộc về Victor Duvalier đó. Sau cùng thì, chính Duvalier đã biến anh thành một ma cà rồng. Duvalier đã nguyên rửa anh, thề rằng anh sẽ không bao giờ biết đến một giây phút thanh bình hay thỏa mãn cho đến khi anh ngừng cố gắng để trở thành một người đàn ông và chấp nhận trở thành một quái vật. Duvalier là người đã quăng Portia vào vòng tay anh trong hầm mộ đó, khuyến khích anh làm dịu cơn đói và sự cô đơn của mình bằng cách xé toạc linh hồn ra khỏi cô và biến cô thành cô dâu vĩnh cửu của mình.

Cám dỗ đó không hề mất đi sức mê hoặc từ giây phút đó. Nếu có thì là nó đã lớn mạnh hơn, sắc bén hơn bởi những đêm vô tận anh ăn mà không hề thỏa mãn, đụng chạm nhưng không bao giờ thực sự có tình cảm.

Không thể cưỡng lại việc chạm vào cô, anh khẽ lướt đầu ngón tay dọc những vết sẹo mờ mờ trên cổ cô. Một cái cau mày lướt qua trên mặt cô. Môi cô buột ra một tiếng rên nhỏ mà có thể là biểu hiện của cả khoái cảm và nỗi đau.

Một làn hơi nóng man dại cuốn xuống thắt lưng anh và anh cảm thấy rằng nanh của mình dài và sắc lên trong sự lưỡng lự trước liều lĩnh. Portia quay mặt về phía anh, lăm lăm một lời phản đối ngái ngủ khi anh nhẹ nhàng kéo chiếc cọc ra khỏi tay cô.

~*~

Từ bỏ.

Lời thì thầm quyến rũ uốn éo như dải lụa trong giấc mơ của Portia, dụ dỗ cô gỡ tất cả hàng rào bảo vệ, hạ cả vũ khí cuối cùng xuống và chào đón bóng đêm cuộn xoáy với vòng tay mở rộng.

Cô không còn cô đơn trong bóng tối. Anh ở đó. Cô đã nghe thấy giọng nói của anh, thúc giục cô thú nhận tất cả những khao khát bí mật của mình. Cô cảm thấy mình lạc lối trong lời thì thầm mang sức mạnh thôi miên của anh, cảm thấy tay chân cô nặng nề hơn với mỗi hơi thở nông, mỗi nhịp đập yếu ớt của trái tim. Anh phải có cô. Không có cô, anh sẽ chết. Không thể cưỡng lại lời cầu xin hay mệnh lệnh của anh, cô kéo tóc lại bằng một bàn tay run rẩy và mời mọc anh cổ họng mình.

Portia giật mình thức dậy, giấc mơ quá thực đến nỗi cô đã phần nào hy vọng nhìn thấy Julian đang hiện ra phía trên cô, răng nanh của anh đã nhe ra. Nhưng thứ duy nhất đang hiện ra phía trên cô là cái màn trướng. Cô chạm một tay lên những vết sẹo trên cổ họng, một tiếng thở dài run rẩy thoát ra khỏi buồng phổi của cô. Cô là kiểu người ngoan cố gì thế? Giấc mơ lẽ ra nên làm cô sợ hãi, chứ không phải khiến ngực cô căng lên và cơ thể cô nhức nhối với ham muốn.

Cô áp bàn tay khác lên trái tim đập dồn dập của mình, nhận ra nó đang trống rỗng. Cái cốc đã trượt ra khỏi tay cô trong khi cô vật vờ trên giường. Cô không biết cô có thể dùng nó để chống lại Julian hay không, nhưng trọng lượng quen thuộc của nó vẫn mang lại cho cô sự yên tâm.

Cô lặn qua một bên để tìm nó trong đồng chăn. Và cô nhìn thấy cái cốc gỗ, được dựng trên một chiếc gối bên cạnh cô, dải lụa màu vang đỏ mà cô đã vút trên đồng tiền trắng bạc của Julian ở sòng bạc được buộc quanh chiều dài của nó thành một cái nơ xinh xắn.

Tự hỏi mình vẫn đang nằm mơ hay không, cô từ từ ngồi dậy và lướt những ngón tay run rẩy dọc dải băng nhung. Ánh mắt cô bay vù đến cửa sổ.

Túm lấy chiếc cốc, cô gạt chiếc chăn ra và chạy đến cửa sổ. Cánh đã đóng lại, nhưng không cài then, như thể ai đó đã đẩy nó đóng lại từ bên ngoài. Một kỳ tích, vì không có ban công, không có thang, và không có cây trong khoảng mười feet từ phòng ngủ của cô. Cô mở cửa sổ, một làn gió lạnh lẽo ùa vào căn phòng ấm áp. Ai đó không chỉ đóng cửa sổ, mà còn khơi ngọn lửa trong lò sưởi của cô bằng một khúc củi mới.

Cô nghiêng người qua ngưỡng cửa, tìm kiếm một dấu hiệu chuyển động nào đó trong bóng tối bên dưới. Nhưng bóng đêm với mặt trăng xa xa và những ánh sao lấp lánh vẫn cô đơn như lúc trước. Ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, cô xoay chiếc cốc trong tay mình. Cô có thể dễ dàng tưởng tượng những ngón tay khéo léo của Julian buộc dải ruy băng quanh chiều dài chết chóc của nó trước khi nhẹ nhàng đặt nó lại trên gối của cô.

Nó có nghĩa là một lời mời hay một món quà chia tay? Một lời hứa hay một sự cảnh báo?

Từ bỏ, anh đã thì thầm trong giấc mơ của cô. Nhưng anh muốn cô từ bỏ cái gì? Trái tim của cô? Hy vọng của cô? Hay chính linh hồn của cô? Kéo chiếc cốc lên ngực mình, cô quay mặt lại với mặt trăng và đợi bình minh đến.

~*~

Sáng hôm sau Portia lê chân vào phòng ăn, đưa tay lên che một cái ngáp. Cô đã thức và ngồi ở cửa sổ gần như suốt đêm, cuối cùng gục xuống khi tia mặt trời đầu tiên ló dạng trên mái nhà. Cô đã thức dậy không đầy hai tiếng sau đó, những bắp cơ của cô nhức nhối và cứng đờ, những ngón tay lạnh cóng của cô vẫn vòng quanh chiếc cốc.

Cô đã đút cái vũ khí được buộc nơ vào chiếc túi có thể tháo rời của chiếc váy trước khi đi xuống cầu thang. Cô biết cuối cùng cô phải đưa nó cho Adrian xem, nhưng một góc nhỏ ích kỷ trong trái tim cô muốn giữ nó an toàn khỏi tầm nhìn lâu hơn một chút. Nó có thể là bí mật cuối cùng mà cô và Julian cùng chia sẻ.

Adrian ngồi ở phía xa của chiếc bàn tròn với Caroline bên cạnh. Những quầng thâm dưới mắt, chứng tỏ họ cũng đã không ngủ nhiều hơn cô. Vẻ mặt ủ rũ của họ đối nghịch hoàn toàn với ánh sáng chói chang của mặt trời đang làm tan chảy tuyết còn phủ trên sân nhà bên ngoài những khung cửa Pháp cao. Eloisa bé nhỏ vẫn thường giải trí bằng cách hắt những thìa cháo yến mạch vào Wilbury giờ đây đã vắng mặt một cách đáng ngờ. Larkin ngồi sõng sượt trong một chiếc ghế đối diện với Adrian, chiếc ca-vát của anh đã kéo ra một nửa và mái tóc màu nâu

nhặt rồi bù như thể anh vừa đứng trong một cơn gió mùa đông dữ dội.

Không có một người đầy tớ nào có mặt, và những chiếc đĩa họ đã chất đầy đồ ăn từ chiếc tủ để đồ ăn sang trọng có vẻ chưa được dùng đến. Portia trông thấy Caroline lơ đãng chọc chiếc đĩa hai răng vào quả trứng luộc nhưng không hề đưa một miếng vào miệng.

Ánh mắt bối rối của cô quét qua bàn. “Chuyện gì xảy ra thế? Trông như có ai đó đã chết ấy.”

“Đã có người chết.” Larkin trả lời bằng một giọng cụt lủn và gạt một sợi tóc ra khỏi mắt, “Có thêm một vụ giết người nữa ở Charing Cross tối hôm qua, lần này thậm chí còn dã man hơn những vụ trước.”

Portia loang choạng bám lấy lưng ghế, ước gì có một người đầy tớ ở đây. Cô không tin rằng đầu gối cô có thể trụ vững nữa.

Caroline vươn tay ra siết chặt bàn tay Adrian. “Đó không thể là em trai anh. Anh nghe Portia nói rồi mà. Nó hứa với chúng ta rằng cậu ấy đang rời khỏi London.”

Adrian lắc đầu, đôi mắt anh cũng mệt mỏi như vẻ mặt của anh “Anh có thể cảm thấy dễ chịu nếu chúng ta biết chắc chắn rằng nó đã đi rồi.”

“Anh ấy chưa đi.” Những lời nói quả quyết của Portia rơi vào khoảng không do anh để lại, thu hút mọi con mắt trong phòng vào khuôn mặt tái mét của cô. “Anh ấy đã đến phòng em đêm qua khi em đang ngủ. Anh ấy để lại cái này cho em.” Thò tay vào trong túi, cô rút chiếc cốc ra và vút nó lên trên bàn. Chiếc nơ hiện ra trên tấm khăn trải bàn màu trắng như một dải lụa nhuộm máu đã khô.

Adrian nhìn chăm chăm vào nó trong im lặng, một múi cơ trên cằm anh giật giật.

“Anh yêu,” Caroline bắt lực thì thầm, ôm lấy cánh tay chồng.

Tránh cái nắm của cô, anh xô ghế ra khỏi bàn và đứng bật dậy. Anh bắt đầu đi vòng qua bàn nhưng trước khi anh đến cửa, Portia đã ở đó chặn đường của anh.

“Đừng!” Anh cảnh báo và chỉ một ngón tay vào ngực cô. “Anh coi em như em gái ruột của mình và anh sẽ kéo cả mặt trăng xuống khỏi bầu trời nếu anh nghĩ nó làm em hạnh phúc. Nhưng anh không cho phép em ngăn anh làm điều phải làm.”

“Em không muốn ngăn cản anh,” cô trả lời. Một sự bình tĩnh đáng sợ tràn qua cô, làm cô tê dại đi một cách nhân từ. “Em muốn giúp anh.”

“Bằng cách nào?” Anh lo lắng hỏi.

“Bằng cách trao cho anh ấy thứ mà anh ấy không thể cưỡng lại?”

“Đó là cái gì?”

Portia cảm thấy đôi môi đầy đặn của cô mở ra thành một nụ cười quyến rũ và nguy hiểm nhất, “Em.”

Chương 6

Những sợi tua sương mù leo lên từ những viên sỏi ẩm ướt. Mới đầu ngày, một cơn mưa lạnh lẽo đã cuốn trôi những mảng tuyết cuối cùng, để lại những con phố lấp loáng bên dưới ánh sáng u ám của những ngọn đèn đường. Những đám mây lơ lửng gần sát trên những mái nhà và ống khói của thành phố, biến bầu trời thành một đêm không trăng, một đêm hoàn hảo để đi săn.

Ba bóng người hòa tan vào trong màn sương - một cô gái được hộ tống bởi hai người đàn ông hai bên. Bất kể vóc người nhỏ nhắn và cả hai người đồng hành đều cao hơn cô gần một feet, một người quan sát thông thường có thể nhận thấy rằng cô gái mới là người nguy hiểm nhất trong bộ ba. Và trong thời điểm đó, họ đã đứng.

Đôi mắt màu xanh sẫm của cô sáng rực lòng quyết tâm bên dưới chiếc mũ trùm của chiếc áo choàng xám phớt hồng. Cặp hông thon thả đung đưa theo từng bước chân với điệu bộ gần như là phóng khoáng. Dáng đầu nghiêng nghiêng của cô bộc lộ cả sự tự tin và quả quyết. Cô có lẽ đang đóng vai trò của một con mồi, và bất kỳ ai ngốc nghếch cần phải mồi nhử của cô rõ ràng sẽ vướng vào nguy hiểm.

Khi họ đi đến phạm vi ngoài khu ổ chuột nằm ngay sau lưng cung điện hoàng gia, Adrian đưa một ngón tay lên môi, ra hiệu cho Portia và Larkin đi vào con ngõ hoang vắng. Ba người họ nấp vào trong bóng tối của một mái hiên nhô ra giống như những kẻ lười biếng ra ngoài tìm kiếm vai trò tình quái trong một đêm mù sương và đáng sợ như thế này.

Khu vực nghèo khổ tách biệt này nằm giữa Charing Cross và phố Mall, phù hợp đến hoàn hảo cho mục đích của bất kể một kẻ côn đồ, ma cà rồng hay con người nào. Những con ngõ khúc khuỷu và những đường phố hẹp ngăn cách những căn nhà xiêu vẹo với những cung điện xám xịt mang những cái tên kỳ cục để đánh lừa người khác như Đảo Caribee và Bermudas. Rất nhiều cô gái tội nghiệp đã bị lôi vào một trong những con ngõ vắng vẻ và đen tối đó, và không bao giờ trở lại nữa.

“Em có chắc em làm được điều này không?” Adrian hỏi Portia, lông mày anh cau lại vì lo lắng.

“Hãy xem em này,” cô trả lời trong khi tháo lỏng sợi dây buộc trên cùng của chiếc áo khoác để lớp vải viền lông thiên nga treo hờ hững trên vai cô.

Bên dưới chiếc áo khoác cô mặc một chiếc váy may nhung đỏ thẫm rực rỡ như màu máu, tay áo xẻ và cổ áo cắt vuông, sâu phù hợp với một gái điếm hơn là em vợ của một tử tước lòng lẫy. Cô móc ngón tay cái vào chiếc áo nịt ngực bằng sừng cứng ngắc, khâu vào vạt áo và kéo xuống để phô bày nhiều hơn những đường cong phóng khoáng của thung lũng giữa ngực.

Adrian ngay lập tức với tay kéo nó lên. Cô gạt phắt tay anh đi.

Anh thở dài, “Anh không thể tin anh lại để em đưa anh vào tình huống này. Chị gái em kịch liệt phản đối, em biết đấy. Nếu anh để em có tổn hại gì, cô ấy sẽ lấy đầu của anh.”

“Và Vivienne sẽ lấy...” Larkin bắt đầu, nhưng dừng lại khi Adrian bật ra một tiếng ho. Hắng giọng, anh nói nốt, “À, cô ấy cũng sẽ lấy đầu của anh.”

Portia điều chỉnh những chiếc cặp tóc và kéo vài lọn tóc ra khỏi búi tóc óng mượt búi trên đỉnh đầu, biết rằng ngay cả một người đàn ông bình thường cũng không thể cưỡng lại một phụ nữ mang vẻ như là vừa mới trèo ra khỏi giường.

Mặc dù trái tim cô đang đập to đến mức cô lo rằng họ nghe thấy được, cô cố gắng giữ cho tay mình không run rẩy. “Hai anh không cần phải nặng nề với em như một cặp gà mái mẹ hồi hộp như thế. Em đã được luyện tập để chiến đấu với các anh nhiều năm rồi. Chúng ta luôn biết rằng ngày này sẽ đến.”

“Nhưng không phải với Julian là con mồi của chúng ta,” Adrian nhẹ nhàng nhắc cô.

Portia day day môi để mang thêm màu sắc cho chúng, hy vọng rằng làn gió khắc nghiệt của tháng Giêng sẽ quét thêm chút màu hồng lên hai gò má tái nhợt của cô, “Vây chúng ta sẽ phải dùng không nghĩ anh ấy là Julian nữa, được không, và bắt đầu nghĩ về anh ấy như là kẻ giết người tàn nhẫn mà anh ấy đã biến thành.”

Hai người đàn ông trao đổi một ánh mắt phiến muộn trên đầu cô, nhưng khi Larkin mở miệng định nói, Adrian lắc đầu ngăn lại.

Adrian chỉ về một nhà kho bỏ hoang cuối con phố. “Bọn anh sẽ ở ngay bên kia đường, Portia. Nếu bọn anh thấy em có vẻ gặp bất cứ khó khăn nào, bọn anh sẽ lao đến.”

Anh bước đến gần hơn, mở rộng vòng tay như để ôm cô, nhưng Portia lùi xa ra khỏi cả hai người. Cô có cảm giác xương của cô giòn như xương của Wilbury. Thậm chí nếu một trong bọn họ vỗ vào vai cô, cô sợ chúng sẽ vỡ vụn.

“Em có mọi thứ cần thiết rồi chứ?” Anh hỏi, lóng ngóng rút tay vào túi áo bành tô của mình.

“Em chỉ có thể hy vọng,” cô nói, kéo chiếc cọc gỗ Julian đã để lại trên gối cô từ chiếc túi bí mật mà Vivienne đã khâu vào váy cô. Cô bỏ dải băng đỏ ra khỏi cái vũ khí đó trước khi rút nó trở lại trong túi, sau đó chỉnh lại dải băng nhưng dài quanh chiếc cổ duyên dáng, biến nó trở thành một mục tiêu thậm chí còn hấp dẫn hơn. “Nhưng em tự tin rằng em có mọi thứ mà anh ấy cần.”

Ló đầu ra khỏi ngõ để quan sát cả hai bên con phố hoang vắng, Larkin kéo một khẩu súng kíp từ trong túi áo khoác và đưa nó cho cô, “Nếu ai đó đi theo em, cứ bắn vào không khí.”

“Hoặc vào họ,” Adrian rầu rĩ nói.

Họ lịch sự nhìn đi chỗ khác khi cô nâng mép váy viền ren lên và nhét khẩu súng vào nịt bít tất ren. Cô rung mình khi lớp thép lạnh áp chặt vào làn da trần của cô.

“Một khi nó nhận ra em, nó có thể nghĩ rằng đây là một cái bẫy,” Adrian cảnh báo cô.

“Không chắc,” cô trả lời. “Với tính kiêu ngạo to đùng của mình, anh ấy có thể sẽ nghĩ em chỉ đến để cảnh báo là anh đang đến hoặc để đọc vài vần thơ của Byron trước lò sưởi.”

Cô đứng thẳng người, ánh mắt cứng rắn như thép của cô cho họ biết rằng cô đã sẵn sàng. Adrian và Larkin trao đổi một cái gật đầu, sau đó đưa cô đến đầu ngõ. Khi ra đến đường, ba người họ thể hiện như họ vừa kết thúc cuộc hẹn hò bí mật xấu xa nào đó. Adrian và Larkin loạng choạng tiến về cung điện, tiếng cười khàn khàn của họ vang lên xuyên qua màn đêm, trong khi Portia vợ vẫn đi về hướng đối diện, hơi lảo đảo trên gót đôi giày da dê để khiến cô có

về không phòng bị hơn.

Mặc dù cô biết chỉ mất vài phút để hai anh cô quay lại rồi chạy vào nhà kho ở bên kia đường hai lần, cô vẫn chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như thế này trong cuộc đời.

Trong hơn năm năm qua, cô tự an ủi mình với suy nghĩ rằng Julian đang ở ngoài kia, đâu đó trong đêm tối, nhớ nhung cô như cô nhớ nhung anh. Mất ảo tưởng đó, cô cảm thấy bóng đêm rộng lớn và lạnh lẽo như bầu trời không trăng kia. Cô không muốn gì hơn là co mình sâu trong chiếc áo khoác, nhưng thay vào đó cô hất chiếc áo trượt khỏi một bờ vai và hếch cao cằm, để lộ đường cong dễ tổn thương ở cổ.

Cô đi chậm chậm trong ngõ, không muốn cách nhà kho quá xa. Họ chủ tâm chọn địa điểm này bởi vì nó chỉ cách nơi tìm ra hai phụ nữ bị giết có một khu nhà. Cô giật thót mình khi một tên thủy thủ say mềm loạng choạng đi ra từ một con ngõ ngay phía trước cô. Nhưng hấn chỉ nhìn cô với một cái nhìn yếu ớt, rõ ràng hấn có ý định tìm kiếm cuộc bù khú bên chai rượu gin tiếp theo hơn là một người đàn bà.

Sương mù bóp méo mọi âm thanh, nên không thể nói âm thanh dội lại đầy ma quái của tiếng cười hay tiếng bước chân lén lút đang vọng lại cách đó một khu nhà hầy ở ngay sau lưng. Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống sau cổ cô. Không hề báo trước, cô quay phắt lại. Con phố phía sau vắng ngắt. Giờ thì cô đang bị ám ảnh bởi tiếng bước chân của chính mình.

Lắc đầu giữ bỏ tâm trạng bồn chồn, cô lặp lại những bước đi thông thả. Nhưng vừa đi được vài bước cô đột ngột dừng lại. Không đến hai mươi feet phía trước, một dáng người cao trong một chiếc áo khoác đen trùm mũ đang đứng dưới quầng sáng lập lờ của một ngọn đèn đường.

Portia biết rằng vẫn còn đủ thời gian để gọi sự giúp đỡ. Vẫn đủ thời gian để Adrian và Larkin chạy nhanh đến cứu cô. Nhưng nếu cô báo động quá sớm, Julian sẽ bỏ chạy, cô thậm co rúm lại khi nhận ra rằng trong một góc nhỏ yếu đuối nào đó của trái tim cô, cô gần như mong anh làm như thế.

Cô trượt những ngón tay lạnh buốt vào túi váy, khép quanh chiếc coc gỗ. Bây giờ cô biết anh không để nó lại trên gối cô như một món quà chia tay, mà là một thách thức - một lời chế nhạo.

Cô buộc đôi chân mình di chuyển. Bóng người bên dưới ngọn đèn đứng nhìn... chờ đợi, bất động đến mức khiến người ta có thể thề rằng anh ta thậm chí không hề cảm thấy phải hít thở. Portia đến rất gần lúc anh ta đưa tay lên và đẩy chiếc mũ trùm ra sau... để lộ một mái tóc với những lọn xoắn màu bạch kim.

Portia nhẹ cả người. Cô thở dốc thành tiếng. Đó không phải là một người đàn ông, mà là một phụ nữ. Và không phải phải chỉ là một phụ nữ, cô nhanh chóng nhận ra, mà là một trong những tạo vật quyến rũ nhất mà cô từng được nhìn thấy. Suối tóc vàng rực rỡ được nhấn mạnh hơn bởi cặp môi đỏ mọng và đôi mắt xanh có sức thôi miên. Làn da sáng của cô ta không có một nếp nhăn đến kỳ lạ, nên không thể đoán được tuổi tác. Những ngón tay thon dài, nhợt nhạt được trang điểm với nhiều châu báu - một viên ngọc lục bảo lấp lánh, một viên hồng ngọc hình giọt lệ, một viên ngọc opal có kích thước bằng một quả trứng nhỏ. Portia tự hỏi cô ta đang làm gì ở trong khu ổ chuột này. Cô ta rất có thể là tình nhân được nuông chiều của một quý ông, chứ một sắc đẹp hiếm có như thế này không bao giờ có thể bị nhăm với một gái điếm bình thường.

“Cô không nên ở ngoài này một mình,” Portia cảnh báo trong khi liếc trộm qua vai cô ta, “Những con phố này không an toàn vào buổi tối.”

“Chúng có an toàn lúc nào không?” Người phụ nữ trả lời, nhìn xuống Portia qua cái mũi dài và quý tộc của mình.

Portia nhận ra vẻ hài hước và âm hiệu du dương của giọng Pháp trong giọng nói khàn khàn của cô ta, “Có thể là không trong khu vực quanh đây. Cô có xe và người đánh xe ở đâu đó gần đây không?”

“Ta không cần xe.” Người phụ nữ liếc ngang dọc con phố cho phép Portia ngắm nhìn dáng vẻ cuốn hút tuyệt vời của mình, “Ta đang đợi người tình.”

Portia chớp mắt, giật mình bởi sự thành thật và hống hách của người phụ nữ này, “Muộn quá rồi,” cô ngập ngừng, “Cô có chắc chắn anh ta đang đến không?”

Đôi môi đỏ đầy đặn của người phụ nữ cong lên thành một nụ cười, “Ồ, anh ấy sẽ đến. Ta đảm bảo điều đó.”

Cô ta chuyển nụ cười quyến rũ đó đến Portia. Portia không thể không nhìn cô ta chăm chăm, sững sờ bởi đôi mắt nhìn nghiêng như mắt mèo của người phụ nữ này. Cô bắt đầu cảm thấy hơi giống như một con rắn hổ mang cuộn mình trong chiếc giỏ của một người điều khiển rắn tài ba. Nếu người phụ nữ này bắt đầu lắc lư, cô sợ là mình cũng làm như thế.

“Thế tại sao một con bồ câu nhỏ ngây thơ như cô lại lao đầu vào con phố này tối nay?” Người phụ nữ đó hỏi, “Cô em cũng đang đợi người tình à?”

Portia cứng người. “Tôi e rằng không phải. Người yêu của tôi...” cô vật lộn tìm từ ngữ, “... Người yêu của tôi đã phản bội tôi. Anh ta là kẻ lừa đảo chính hiệu.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, người phụ nữ đó đưa một bàn tay trắng như tuyết với những móng tay sơn đỏ ầu yếm vuốt má cô, “Con bồ câu nhỏ tội nghiệp,” cô ta ngắm nga. “Một người tình đã làm tan vỡ trái tim ta một lần. Nỗi đau đó dữ dội như bất kỳ một nỗi đau nào mà ta từng biết. Ta đã mong mỗi cái chết.”

Portia cảm thấy trái tim bầm dập của cô nhói lên cảm thông, “Cô thực sự muốn chết sao?”

Mắt người phụ nữ mở lớn, “Không phải cái chết của ta, bé còn. Mà là của anh ta. Ta cảm thấy tốt hơn nhiều sau khi ta cắt trái tim của anh ta ra và ăn nó.”

Miệng Portia trề xuống, nhưng trước khi tiếng hét của cô có thể thoát ra, bàn tay người phụ nữ đã bắn ra và khép quanh cổ họng cô. Cô ta nhấc bổng Portia lên, chiếc cốc gỗ trong bàn tay cô tuột khỏi những ngón tay tê cứng rơi xuống đất.

Đôi môi đỏ rực của người phụ nữ hé ra để lộ một cặp răng nanh trắng lóa, “Nếu cô em cho phép ta, cung à; có lẽ ta cũng có thể đặt dấu chấm hết cho những nỗi đau của cô em.”

~*~

“Cậu hứa với mình chúng ta sẽ rời khỏi London,” Cuthbert lăm bắm, cúi xuống cạnh nơi Julian đang quỳ gối và bắn cho anh một cái nhìn trách móc, “Cậu đến gõ cửa sổ của mình trong một đêm chết lặng và nói, ‘Từ bỏ cái giường ấm áp đẹp đẽ của cậu và ra đi với mình, Cubby. Mang theo một nắm châu báu của cha cậu và chúng ta có thể dành phần còn lại của mùa đông phơi mình trên những bãi biển đầy nắng của Nam Tây Ban Nha với vài vũ công nhà hát nhỏ nhắn lành nghề.’” Kéo sụp vành mũ lông hải ly xuống để che đôi tai hồng lên vì lạnh, anh nhìn

trùng trùng vào gác mái tối mù của nhà kho bỏ hoang với con mắt hồ nghi, “Thay vào đó cậu kéo mình đến cái đáy địa ngục khốn khổ này nơi gã du côn nào đó rất có thể cắt túi tiền của mình, hoặc tệ hơn, cổ họng của mình.”

“Nếu cậu không thôi rên rỉ,” Julian lơ đãng nói trong khi ngó qua cái lỗ lõm chồm đã từng có một tấm kính ngự trị lúc trước, “mình sẽ cắt lưỡi của cậu.”

Cuthbert ngậm miệng lại ngay, nhưng hơi thở của anh tiếp tục thoát ra từ lỗ mũi thành những luồng hơi nhỏ lạnh lẽo, khiến anh trông như một con rồng phần nộ.

Julian thở dài và xoay người trên một đầu gối để đối mặt với bạn mình, “Mình đã nói với cậu là mình còn vài việc dang dở ở London. Ngay khi giải quyết xong, mình thề sẽ tìm cho cậu bãi biển đầy nắng đỏ và ả vũ công nhà hát khỉ gió của cậu.”

“Những việc dang dở của cậu thường dính dáng đến việc lén lút đi vào phòng ngủ của một quý bà để trả lại một thứ quần áo lót nào đó đi lạc trước khi chồng cô ta về nhà, không phải dành nửa đêm ẩn nấp trong Charing Cross để làm đông cứng đuôi áo khoác của chúng ta.” Anh nhồm về trước để quan sát con phố bên dưới, buộc Julian phải túm lấy đuôi áo khoác của anh để giữ anh không lao đầu ra khỏi sổ. “Chuyện này liên quan đến Wallingford phải không? Gã phóng đàng đó lại làm chuyện gì không hay à? Cậu đã tìm được cách để dọa hấn xé giấy nợ à?”

“Việc này là để giải quyết một món nợ khác mình đã hàm ơn.” Ký ức bướng bỉnh của Julian gọi lên hình ảnh Portia nép mình gọn gàng trên giường, mở mắt và dang tay chào đón anh. “Và mình sẽ không rời London mà chưa trả được nó.”

“À, mình chỉ hy vọng sự ngần ngại bất chợt này không báo trước một tai họa. Cho bất kỳ ai trong chúng ta.” Cuthbert ngồi xổm xuống, “Cậu đã làm gì kể từ lúc cậu thả mình lại nhà cha mình đêm hôm trước? Căn cứ vào màn biểu diễn ấn tượng của cậu ở quán cà phê sáng nay, mình chắc chắn đó không phải là ăn uống. Mình chưa nhìn thấy một người đàn ông nào ngẫu nhiên năm suất bò bít tết tái trong một bữa.” Anh lắc đầu với vẻ ngưỡng mộ miễn cưỡng, “Nhưng mình phải thừa nhận rằng nó cải thiện sắc mặt của cậu. Cậu trông hơi nhợt nhạt.”

Julian lăm bắm điều gì đó vô thưởng vô phạt. Anh vẫn còn đói đến mức ngay cả cái cổ họng mập mạp của Cubby cũng bắt đầu có phần hấp dẫn.

“Một khi chúng ta đến Madrid, có lẽ chúng ta có thể...”

“Suytttt!” Julian đưa một bàn tay ra cảnh báo khi một bóng người không rõ loạng choạng xuất hiện ở một trong những con ngõ bên dưới.

Nhưng đó chỉ là một thủy thủ say xỉn đang tìm kiếm một quán rượu khác. Đầu đó trong không gian, chuông nhà thờ bắt đầu điểm nửa đêm, âm điệu cao trong trẻo của nó lạc lõng trong góc địa ngục hiểm này, nơi những làn sương mù trôi dạt trên những hòn đá cuội như những làn khói sắc mùi lưu huỳnh. Julian nhíu mắt lại khi một bóng người khác xuất hiện đột ngột từ màn sương mù vừa mới nuốt chửng người thủy thủ.

“Đó là một phụ nữ,” Cuthberth nói.

“Mình có thể thấy điều đó,” Julian gắt lên, thần kinh của anh căng lên đến cực điểm.

Người phụ nữ mặc áo choàng đỏ đi vờ vẫn trên đường như cô ta không có đích đến cụ thể nào trong đầu. Julian có lẽ đã nghĩ cô ta đang say, nhưng cô ta không hề lắc lư hay lảo đảo. Nếu cô ta là một gái điếm đi kiếm mấy đồng xu, cô ta sẽ dễ dàng dụ dỗ được gã thủy thủ vào một

con ngõ gần đó cho một cuộc giao hoan chớp nhoáng hay một cuộc-chơi-tới-bến, như người ta vẫn thường nói một cách thô thiển.

Anh cảm thấy sự căng thẳng giảm bớt trong những cơ bắp của mình khi cô ta đi đến ngang tầm nhà kho và anh nhận ra dáng người cô ta tròn trĩnh và xinh xắn, chứ không phải cao và yếu điệu. Nhưng sự nhẹ nhõm của anh nhanh chóng được thay thế bởi một cảm xúc bối rối hơn. Có gì đó quen thuộc đến nguy hiểm trong dáng vẻ lắt lờ linh hoạt của cặp hông, những lọn tóc đen lộng lẫy bới trên đỉnh đầu, dáng nghiêng nghiêng thách thức của cái cằm.

“Chuyện quái quỷ gì thế này...” anh thốt ra.

Anh chớp mắt liên tục, hy vọng là do cơn đói và sự mệt mỏi nên hình ảnh của Portia Cabot đã bay từ trí tưởng tượng của anh xuống con phố trái đá cuội ẩm ướt của Charing Cross.

Bất chấp không gian xơ xác xung quanh, cô có lẽ đã đi dạo một vòng quanh Hyde Park trong một buổi chiều chủ nhật đầy nắng. Chiếc áo khoác của cô đã trượt khỏi bờ vai trắng ngà, khiến cô mang vẻ dễ tổn thương hơn. Khi tầm nhìn sắc bén của Julian tập trung vào sợi băng đỏ quấn quanh chiếc cổ trắng ngần của cô, anh cảm thấy miệng anh khô ran vì khao khát.

“Không phải là một con đường tốt lành cho một cô gái trẻ,” Cubby thì thầm, “Chúng ta có nên can ngăn không?”

Julian không muốn gì hơn là làm điều đó. Anh muốn nhảy ngay xuống và lắc cho một chút lý trí chui vào cái đầu nhỏ ngốc nghếch đó, điều mà anh trai anh rõ ràng không thể làm được. Nhưng bản năng sinh tồn nguyên thủy khiến anh ngần ngại. Cô đã cãi lại Adrian và mạo hiểm cả cuộc sống, danh tiếng của cô để tìm ra anh trong sòng bạc đó. Nhưng nếu anh đã đóng vai quái thú quá đạt thì sao? Nếu lòng trung thành của cô đã lung lay thì sao? Anh tin rằng không còn miếng mồi nào ngọt ngào hơn cho anh trai anh sử dụng để dụ dỗ anh ra khỏi nơi ẩn trốn.

Cuthbert chỉ về phía ngọn đèn đường ở góc phố, “Không cần phải lo lắng nữa. Cô ấy chắc chắn đến gặp ai đó.”

Ai đó đã xuất hiện từ bầu không khí loảng một cách thần kỳ. Ai đó với vẻ duyên dáng yêu điệu giống như đang trôi bồng bềnh ngay cả khi không chuyển động. Ai đó thậm chí đã gạt chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo khoác để lộ một làn da trắng như thạch cao và một suối tóc vàng ánh bạc.

Julian cảm thấy nguồn dinh dưỡng ít ỏi anh hấp thụ từ món bò bít tết chuyển thành nước đá trong mạch máu anh. “Chúa lòng lành,” anh thì thầm, cầu nguyện một cái tên anh không còn quyền sử dụng nữa.

Rồi anh lồm cồm đứng dậy.

“Bạn đang đi đâu đấy?” Cuthbert hỏi, những sợi tóc mai dài của anh rung lên báo động, “Bạn sẽ không để mình ở đây một mình chứ?”

Julian tóm lấy vai bạn mình và kéo anh đứng lên dễ dàng, “Mình cần cậu giúp, Cubby. Mình sẽ không yêu cầu cậu đi theo mình tối nay nếu mình có thể làm việc này một mình. Nhưng mình e rằng chúng ta đang vướng vào cái bẫy nào đó. Mình cần cậu làm cái điều mà cậu có thể làm tốt nhất - trông chừng sau lưng mình.”

Anh kéo Cuthbert đến rìa gác mái và chỉ vào hai bao cát treo lủng lẳng trên một cái rầm gần đó. Chúng treo ngay trên cánh cửa gỗ xập xệ dựng trên lối đi chính của nhà kho. Sáng nay, Julian đã vòng sợi dây giữ chúng trên cao vào một cái cọc gần đó, “Nếu ai đó cố gắng đi qua

những cánh cửa đó, cậu hãy thả lỏng sợi dây để những bao cát kia rơi xuống họ. Cậu hiểu không?”

Cuthbert im lặng gật đầu, cổ anh sưng phồng vì sợ hãi đến nỗi không thốt lên lời.

“Anh bạn tốt,” Julian nắm vai anh, tặng anh một nụ cười ngắn nhưng tươi tỉnh.

Sau đó anh bước đi, di chuyển nhanh đến mức Cuthbert có thể thề rằng bàn chân anh không hề chạm vào thanh ngang của chiếc cầu thang họ dùng để trèo lên gác mái. Trước khi Cuthbert có thể giải thích được những gì mình nhìn thấy, một tiếng thét yếu ớt, nhưng nhanh chóng tắc nghẽn vang lên từ dưới đường. Anh bắt đầu quay lại chỗ cửa sổ nhưng tiếng hét của một người đàn ông và những tiếng bước chân chạy dồn dập khiến anh khựng lại.

Nhớ đến nhiệm vụ mà Julian giao phó, anh lập cập đi đến cái cọc buộc sợi dây. Anh cau mày nghiêng đầu sang một bên. Tiếng bước chân đến từ hướng khác. Chúng không đến từ con phố mà từ tầng một của nhà kho. Một dải băng lạnh giá siết chặt quanh ngực anh khi anh nhận ra ngay từ đầu họ đã ở cùng chung một chỗ với những người khác. Ai đó lúc này đang chạy về chính cánh cửa Julian đã yêu cầu anh canh gác.

Anh vội lấy sợi dây, nhưng ngần ngừ, bối rối không quyết định được. Chẳng phải Julian đã bảo anh thả những bao cát vào người nào cố gắng đi qua cánh cửa đó hay sao? Anh đã không nói rõ là theo hướng nào. Tiếng bước chân tiến đến gần hơn. Chỉ thêm vài giây nữa, họ sẽ đến chỗ cánh cửa.

Trước khi để mất tinh thần, Cuthbert giật sợi dây một cách kiên quyết, sợi dây tuột ra khỏi chiếc cọc và những bao cát nhào xuống sàn nhà bên dưới.

Có hai tiếng bịch to, những tiếng rên tắc nghẽn, và sau đó là im lặng như tờ.

Nhăn mặt trong sự thông cảm muộn màng, Cuthbert ngó ra ngoài rìa gác mái. Trong ánh sáng mờ mờ, anh khó có thể nhận ra hai dáng người nằm sóng soài trên sàn nhà bẩn thỉu bên dưới. Anh ngờ rằng chấn động vừa rồi có thể giết chết họ, và tin rằng họ sẽ làm phiền Julian - hoặc bất kỳ ai trong một khoảng thời gian ngắn nữa. Anh mỉm cười và phúi tay, hài lòng vì đã đánh ngã được hai gã to lớn như thế mà không có sự giúp đỡ của Julian.

~*~

Portia đáng bị ăn thịt.

Cô tự cho phép mình bị nuốt chửng hoàn toàn với ý nghĩ rằng Julian vừa là kẻ giết người vừa là một con quái vật và giờ đây cô sắp bị nuốt chửng bởi một ả ma cà rồng nào đó mà lẽ ra cô phải nhận ra là ma cà rồng từ khoảng cách hai mươi bước. Khi cô bắt lực treo lơ lửng dưới cái nắm tay chết người của sinh vật đó như một con búp bê tả tơi mắc trong hàm của một con chó lớn dữ tợn, cô cảm thấy thật lạ là trong lúc này, trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, cô không cảm thấy hoảng sợ mà xấu hổ ghê gớm với sự vô lý của mình và sự nhẹ nhõm ngọt ngào pha lẫn cay đắng vì cô đã hoàn toàn phán xét sai về Julian.

Mũi giày của cô lê lết tìm điểm níu lại trên những hòn đá cuội ẩm ướt. Người đàn bà tàn nhẫn nắm lấy một nắm tóc của cô và giật mạnh, kéo lệch đầu cô sang một bên.

Khi ả móc một móng tay sơn đỏ bên dưới dải băng quấn cổ của Portia và chuẩn bị giật nó ra để có thể tiếp cận dễ dàng hơn với vùng da thịt dễ tổn thương và mềm mại ở cổ cô, Portia nhắm chặt mắt lại. Trong giây phút này cô không khỏi băn khoăn liệu Julian có nhớ đôi ‘Mắt Sáng’ của cô khi chúng mãi mãi khép lại hay không.

Cô đợi những chiếc răng nanh đáng sợ đó hạ thấp xuống, đợi nỗi đau buốt nhói và gay gắt sơn màu máu lên thế giới của cô. Nhưng không có gì xảy ra. Cô mở mắt. Người đàn bà vẫn móc móng vuốt đỏ máu vào dải ruy băng. Răng nanh của ả vẫn lấp lánh cách cổ họng của Portia vài inch. Nhưng ánh mắt đói khát của ả đã bị dán chặt vào một thứ gì khác. Thứ gì đó phía bên vai phải của Portia.

Portia tranh thủ sự phân tâm của ả để quay lại nhìn. Mặc dù bàn tay mạnh mẽ đó vẫn giữ trên cằm cô, sức ép trên cổ họng cô đã giảm đi một chút.

Một người đàn ông đang đi trên đường về phía họ. Không, không phải là một người đàn ông nào khác, Portia nhanh chóng nhận ra, trái tim cô nhảy lên với hy vọng.

Julian thông thả đi ra khỏi màn sương mù như thể anh có cả một thời gian vô tận để giải cứu cô, chuyển động của anh nhịp nhàng với vẻ uyển chuyển đầy nam tính. Với ánh đèn âm u yếm vuốt ve khuôn mặt như tạc và làn gió làm rối mái tóc đen anh trông giống như thiên thần bị đày đọa, bị đẩy khỏi thiên đường vì phạm phải một tội lỗi mà anh không thể cưỡng lại. Anh chưa bao giờ trông vừa nguy hiểm - vừa đẹp đến thế trong giây phút này. Portia đổ ập vào kẻ bắt giam mình, kìm lại một tiếng nấc vì nhẹ nhõm.

“Xin chào em yêu,” anh nói khi bước đến ngang họ, giọng anh trầm và mượt mà.

Portia mở miệng định trả lời, nhưng trước khi cô có thể cất lời, người đàn bà đã ỉ ôi, “Xin chào, tình yêu của em. Anh đến vừa đúng lúc để dung chung bữa điểm tâm nho nhỏ với em.”

Chương 7

Miệng đang mở, Porita vẫn không thể thốt ra một từ nào, dù cuộc sống của cô phụ thuộc vào nó.

Julian quét một ánh mắt khinh thường qua cô, “Đúng là nhỏ. Miếng nhỏ đó không đáng để bận tâm. Nếu anh là em, anh đã ném cô nàng xuống sông Thames cho rồi.”

“Em đang hy vọng chúng ta có thể giữ cô ta lại.” Porita rùng mình khi lưỡi người đàn bà thò ra và liếm một cái ầu yếm vào má cô, “Cô ta khá hấp dẫn và em luôn muốn có một con mèo con.”

Tiếng cười của Julian chứa đựng sự tàn nhẫn mà cô chưa bao giờ nghe thấy, “Sao em lại muốn giữ cô ta, Valentine? Để em có thể đìm cô ta xuống một thùng nước khi việc chơi đùa với cô ta không làm em thích thú nữa à?”

Valentine.

Đối với Porita, một cái tên đẹp dễ đến vậy lại thuộc về một sinh vật tàn nhẫn như thế thật không công bằng.

“Xin thứ lỗi,” cô thì thào, cổ họng cô vẫn còn đau buốt. “Tôi ghét phải xen vào cuộc đoàn tụ ngăn ngừi cảm động này nhưng tôi cho rằng...”

“Im mồm!” Julian rít lên.

Porita ghét mình vì đã nao núng, nhưng sự ấm áp tỏa sáng cô luôn nhìn thấy trong mắt anh mỗi khi anh nhìn cô đã biến mất, chỉ còn lại sự buốt giá và lạnh lùng. Cô mím chặt hai môi vào nhau để chúng không run rẩy, buộc phải tự làm mình hài lòng với một ánh mắt thách thức.

“Em luôn biết anh sẽ quay lại với em,” Valentine nói, lộ rõ dấu hiệu hả hê hài lòng trong giọng nói.

“Trở lại với em?” Julian khịt mũi, “Em là người bám theo anh cùng trời cuối đất.”

“Chỉ vì em biết anh rồi sẽ tỉnh ngộ và nhận ra rằng chúng ta đã được định là ở bên nhau.”

Bụng Porita bắt đầu sôi lên. Cô đã vô số lần tưởng tượng sẽ nói chính xác những từ đó với anh khi nằm trong vòng tay anh và nhìn sâu vào đôi mắt anh, nhưng giờ đây điều đó cũng không giúp ích gì.

“Vậy anh cho rằng ngày đó cuối cùng đã đến.” Ánh mắt ghê tởm của anh quét qua cô. “Tại sao em không để con mèo nhỏ vui sướng chạy đi để chúng ta có thể ở một mình với nhau?”

“Tại sao lại lãng phí một món ngon như thế này? Em nghĩ hai chúng ta có thể chia sẻ cô ta để chúc mừng sự khởi đầu mới.”

Porita nghiêng rằng chống lại một cơn đau khi Valentine lướt một móng tay màu máu dọc theo cổ họng cô, tạo ra một vết xước nông.

“Không!” Julian quát to. Cô cảm thấy một tia hy vọng lóe lên, nhưng sau đó anh cau có, cái miệng đẹp đẽ của anh biến thành một vòng tròn sừng sĩa, “Tối nay anh không có tâm trạng để chia sẻ. Nếu anh có được cô ta, anh muốn tất cả cho riêng mình. Cô ta có thể là món quà em tặng anh.”

Valentine tỏ vẻ thực sự ngạc nhiên, “Nhưng anh luôn ra vẻ quá kiểu cách về việc ăn thịt con người, anh yêu. Anh đã thay đổi trái tim rồi sao?”

“Làm sao anh ta lại thay đổi được thứ anh ta không có?” Porita lẩm bẩm, tiếp tục nỗ lực vặn vẹo để thoát khỏi vòng kim kẹp như thép của người đàn bà.

Valentine nhún vai, “Cũng được thôi. Nếu anh muốn cô ta, cô ta sẽ là của anh. Nhưng anh phải để em nhìn.”

Ả đẩy mạnh Porita, xô cô vào vòng tay của Julian như Duvalier đã làm trong hầm mộ những năm trước. Nhưng khi đó Porita không biết anh là một ma cà rồng. Cô đã áp cơ thể run rẩy vào cơ thể anh như thể anh là người giải cứu cô.

Anh vòng tay quanh cô, kéo cô áp sát vào anh. Cơ thể anh bùng cháy với cơn sốt đặc trưng mà bây giờ cô nhận ra là cơn đói. Anh đói khát cô.

Cô run lên khi cơ thể phản bội cô với một niềm phấn khích ngoan cố được trở lại vòng tay anh. Cô bắt đầu chiến đấu thực sự, dẫm đá bằng cả chân và tay cho đến khi anh buộc phải vặn hai cổ tay cô ra sau lưng để khuất phục mặc dù cô ngỡ rằng cái nắm tay của anh sẽ để lại hậu quả gì đó, có thể là một vết bầm, nhưng cũng không hề có chút nhân từ nào trong đó. Cô giống như một con ruồi vùn vụt trong những sợi dây lằng nhằng của mạng nhện.

“Chiến đấu hết sức như em muốn, bé con,” anh lẩm bẩm, vẻ lịch sự quyến rũ của anh theo cách nào đó còn tàn nhẫn hơn tất cả sự thô bạo của Valentine, “Nó sẽ chỉ làm sự khuất phục của em trở nên ngọt ngào hơn.”

Porita ngã gục vào anh, khụy xuống bởi nỗi sợ đen tối nhất của mình. Nếu cô gục ngã trước anh thì sao? Nếu trong giây phút anh đâm vào da thịt của cô và biến cô thành của anh lần nữa, cô cảm thấy không phải là tuyệt vọng mà hân hoan thì sao?

Hàng lông mày đen của anh cụp xuống che đi đôi mắt. Anh ngả người trên cô, cô đã có thể nhìn thấy đầu nhọn đáng sợ của những chiếc răng nanh. Miệng anh ầm ập rà trên cổ cô như cái vuốt ve của một người tình, không phải một con quái vật, và Portia cảm thấy sự kháng cự của mình tan chảy, chỉ còn lại khao khát và sự xấu hổ. Nếu cô phải chết, tại sao không phải chết bởi tay anh, trong vòng tay anh?

Đôi mắt hé mở của anh nấn ná ở mạch máu phía sau tai cô, khiến lời thì thầm của anh còn nhỏ hơn một tiếng rung. “Anh có lẽ phải cắn em một chút thôi, Mắt Sáng, nhưng khi anh xô em ra khỏi anh, anh muốn em chạy thật nhanh như thể ác quỷ đang bám theo gót chân em.”

Trong một phút giây kích động, Porita gần như nghĩ rằng cô đã tưởng tượng ra lời nói của anh. Nhất là khi những ngón tay mạnh mẽ của anh thô bạo giật dải băng quấn cổ và những chiếc răng nanh của anh hạ xuống da thịt mềm mại ở cổ cô.

“Đợi đã!” Tiếng hét lạnh lạnh của Valentine làm đông cứng cả hai người họ.

Lần này tiếng chửi thề ngắn khe khẽ của Julian là không thể nhầm lẫn.

Kéo cổ tay ra khỏi cái nắm bồng chột lỏng lẻo của anh, Porita vặn người trong tay anh cho đến khi họ đều đối mặt với Valentine. Người đàn bà đó chỉ vào cổ họng Porita, ngón tay sơn đỏ của ả run bần bật.

“Cái gì kia?” Cô ả hỏi.

Mặc dù biết là đã quá muộn, Porita lấy một bàn tay che những vết sẹo trên cổ. Ánh mắt soi mói của Valentine lướt lên mặt cô, “Đây không phải lần đầu tiên cô ném một nụ hôn của ma cà rồng, đúng không?”

“Có lẽ không phải,” Julian gầm gừ. “Nhưng anh có thể hứa với em nó sẽ là lần cuối.” Để nhấn mạnh lời đe dọa của anh, anh tóm một nắm tóc của Portia và giật mạnh chúng.

“Ồi, đau!” Cô la lên, ném cho anh một cái lườm qua vai.

Valentine bắt đầu vờn quanh họ trong nửa vòng tròn lười biếng, mép áo khoác của ả bay phấp phới phía sau như đuôi áo viền da chồn của một nữ hoàng. Ánh mắt ả vẫn gắn vào mặt Porita, “Tại sao người không nói với ta là người không lạ lẫm gì với bọn ta?”

“Vì cô quá bận rộn với việc xé toạc cổ họng của tôi,” Portia bẻ lại. Cô bỏ tay xuống, liếc nhìn phớt bầy cổ họng và những vết sẹo.

Đôi mắt xanh đầy sức thôi miên của người đàn bà nhú lại. “À, vậy là rốt cục những con mèo con đều có móng vuốt cả. Tốt nhất là anh hãy để ý mắt mình, Julian ạ.”

Nhưng Julian đang quan sát Valentine, mọi cơ bắp của anh cứng lại vì cảnh giác.

Theo bản năng, Porita co rúm người áp vào anh khi người đàn bà với tay chạm vào vết sẹo của Porita, cái vuốt ve của cô ả gần như là dịu dàng, “Ai để lại dấu vết này cho cô em? Ai là ông chủ của em, mèo con?”

Đã bị áp bức bởi ma cà rồng quá đủ trong một đêm, Porita táo bạo hất tay người đàn bà đi, “Tôi không có ông chủ và tên tôi không phải là mèo con, Mà là Porita. Nhưng sẽ là cô Cabot với những người như cô.”

Mắt Valentine trợn lên. “Porita?” Miệng cô ả phun ra cái tên đó như thể nó kinh tởm như thuốc độc. “Cô em là Porita?”

Julian rên rỉ trước khi lẩm bẩm, “Anh biết anh nên ăn thịt em khi anh có cơ hội.”

Porita phớt lờ anh, sự chú ý của cô gắn vào Valentine, “Làm thế nào cô biết tôi?”

Ả ma cà rồng vung hai tay trong không khí đầy vẻ kịch tính, “Làm sao ta có thể không biết cô em, khi mà Julian đây liên tục lẩm bẩm tên cô trong giấc ngủ?”

“Đừng làm thế này, Valentine!” Julian cảnh cáo, “Không có ích gì đâu.”

Người đàn bà tiếp tục như anh chưa hề nói gì, môi trên ả cong lên tạo ra một tiếng gầm gừ, “Portia Thương yêu. Porita Ngọt ngào. Porita yêu quý. Rồi có lần khi anh ấy đang làm tình với ta, quên bống tên ta, nhưng không khó khăn gì để nhớ tên cô em.”

Porita há hốc miệng nhìn ả một lúc trong sự im lặng sững sờ, sau đó quay lại với Julian, giằng xé giữa việc hôn anh hay đá anh. “Anh gọi tên em? Trong khi đang làm tình với cô ta?”

Mặt anh rần lại đến mức cảm tưởng như nó được tạc từ một viên kim cương, “Cô ta có thể đã hiểu lầm anh. Anh hiếm khi dành cho em một suy nghĩ nào từ khi anh bỏ đi. Em chưa bao giờ là gì với anh hơn là một đứa trẻ bị tình yêu sét đánh.”

Valentine thốt ra một âm thanh ngờ vực.

Lẽ ra Porita sẽ bị đẩy lùi từ cú đánh tàn nhẫn của những lời anh nói, nhưng cô lại nhích lại gần anh hơn và nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh của anh, “Đó là lý do anh bỏ đi quá lâu như thế? Bởi vì anh không thể chịu được hình ảnh của em? Giọng nói của em?” Cô dịu dàng hỏi, “Và mùi hương của em?”

Anh nhắm mắt lại một lúc, lỗ mũi anh phồng lên một cách vô thức, “Anh bỏ đi vì anh thấy nhẹ nhõm khi được thoát khỏi sự tôn sùng nịnh bợ của em. Anh thấy nó là một gánh nặng và nhằm chán đến chết khiếp.”

“Tốt,” Valentine nói từ sau lưng cô, “Vậy anh sẽ không ngại nếu em tiếp tục với dự định xé toang cổ họng bé nhỏ xinh xắn của cô ta, đúng không?”

Trước khi Porita có thể phản ứng với lời đe dọa của người đàn bà đó, Julian đã nhanh nhẹn ôm cô lại trong cánh tay. Anh giữ cô sát vào vòm ngực rộng của mình, che chở cho cô phía sau hàng rào tạo bằng cánh tay cơ bắp của anh, “Anh khuyên em nên rút lại cả răng nanh và móng vuốt của mình, Valentine.”

“Không thì anh sẽ làm gì?” Người đàn bà rên rỉ. “Đóng cọc em? Đổ dầu vào em và châm lửa? Cắt đầu em và nhồi tỏi vào đó?”

“Đừng dụ dỗ anh,” anh quát lên.

Cô ả mím đôi môi đỏ đầy đặn thành một cái bĩu hờn dỗi. “Anh thực sự không nên đưa ra những lời đe dọa vu vơ, anh yêu của em, khi chúng ta đều biết anh sẽ không làm những điều như thế.” Cô ả chuyển ánh mắt giễu cợt từ Julian sang Porita. “Mèo con, cô em có thể có trái tim của anh ấy, nhưng ta luôn có linh hồn của anh ấy.”

Chương 8

Julian đã đối mặt với đủ kiểu kẻ thù trong cuộc đời – những ma cà rồng khát máu, những tên lính dữ tợn, những ông chồng thịnh nộ - luôn sẵn sàng làm những việc quá đà để đặt dấu chấm hết cho sự tồn tại vô nghĩa của anh. Nhưng anh chưa bao giờ biết đến chiều sâu của nỗi khiếp sợ như anh đã cảm thấy khi Portia bình tĩnh gỡ mình ra khỏi vòng tay anh và quay mặt lại đối diện với anh. Với đôi giày cao gót, cô cũng chưa cao đến cảm anh, nhưng anh vẫn không thể ngăn mình lùi lại một bước.

Đôi mắt cô trong veo và sáng ngời, vẻ mặt cô thật bình thản. Nhưng anh biết rằng nếu giây phút đó cô có một chiếc cốc trong tay, thì anh sẽ không còn gì ngoài một nhúm bụi trên giày của cô. “Vây là anh đi tìm kiếm linh hồn và anh gặp cô ta.”

Dù không phải một câu hỏi, anh vẫn chầm chậm gật đầu.

“Anh để những người yêu anh chờ đợi và lo lắng hơn năm năm. Trong khi chúng tôi dành tất cả những đêm không ngủ cầu nguyện cho anh bình an quay về, anh lại vui đùa trên giường của ma cà rồng sở hữu thứ duy nhất có thể biến anh trở lại thành con người.”

“Khi anh đi tìm ma cà rồng đã tạo ra Duvalier, điều cuối cùng anh mong đợi tìm thấy là một người đàn bà.”

“Đặc biệt không phải một người đàn bà đẹp như thế này, em cá là thế. Nếu anh tìm thấy một bà già thô kệch, chân vòng kiềng với một cái mụn râu trên cằm cất giữ linh hồn anh, em chắc rằng anh đã không có chút hối tiếc nào để xé toang cổ họng bà ta và lấy lại linh hồn mình.”

Nhìn anh âu yếm, Valentine thở dài, “Julian của ta luôn là một quý ông như thế khi dính dáng đến phụ nữ. Ta thường sợ rằng đó sẽ là sự thất bại của anh ấy.”

“Ít nhất cô cũng đúng một lần, Madam,” Portia nhẹ nhàng nói mà không hề rời mắt khỏi mặt anh. “Vây tại sao anh tới đây tối nay, Julian? Anh đến để gặp gỡ người tình? Hay để tiêu diệt cô ta và đòi lại linh hồn để anh có thể trở về nhà với mọi người?” Nhìn cô hếch cằm lên và nuốt xuống vết tích đắng ngắt cuối cùng của lòng tự hào đúng là một sự hành hạ khủng khiếp. “Với em?”

Mặc dù anh nợ cô rất nhiều, tất cả những gì anh trao cho cô là sự thật, “Anh muốn chắc rằng những vụ giết người sẽ chấm dứt. Vì thế anh đến để nói với cô ta rằng anh đang rời khỏi Luân Đôn. Anh biết cô ta sẽ đi theo anh, cho dù anh muốn cô tay hay không.”

Julian cảm thấy nhói lên nỗi tiếc không mong đợi khi anh nhìn những gì đã là mùa xuân biến thành mùa đông trong mắt của Portia. Vì anh chưa bao giờ chú tâm tìm kiếm lòng yêu mến của cô, anh không hiểu tại sao anh lại tiếc nuối nó quá mãnh liệt đến vậy khi nó mất đi. Lần đầu tiên trong một thời gian rất dài, anh cảm thấy mình đúng là còn quái vật.

“Anh đã nghi ngờ rằng cô ta là kẻ giết người ngay từ đầu, phải không? Nhưng anh để em tin rằng đó có thể là anh. Tại sao anh làm điều đó? Để bảo vệ cô ta ư?”

“Để bảo vệ em. Nếu em tin vào điều tồi tệ nhất về anh, thì anh nghĩ rằng việc để anh ra đi sẽ dễ dàng hơn cho em.”

Rất nhiều cảm xúc diễn ra trên khuôn mặt biểu cảm của Portia, cuối cùng cô cũng gạt đầu, “Anh đã đúng. Bởi vì đối với em, cả anh và người tình hút-linh-hồn của anh có thể xéo thẳng xuống địa ngục cho rồi.”

Valentine chấp hai tay vào nhau như một đứa trẻ trong buổi sáng Giáng sinh. “Cô ấy dành cho chúng ta lời chúc phúc đấy, anh yêu! Điều đó chẳng phải rất hay sao?”

Lắc đầu kinh tởm, Portia quay đi và bắt đầu bước ra xa khỏi anh, hơi lảo đảo trên một gót giày lung lay.

Ghìm lại một cơn giận dữ vô lý bùng lên, Julian di chuyển nhanh đến mức cô không thể giấu được cái giật mình khi anh xuất hiện ngay trước mặt cô, “Anh e rằng anh không thể để em đi.”

“Anh đã làm thế rồi,” cô nói, những giọt nước mắt không chảy ra nóng hổi trong mắt cô, “Vì thế em gợi ý là anh hãy đưa Valentine quý báu của anh đi và chạy khỏi Luân Đôn trước khi Adrian bắn một mũi tên xuyên qua trái tim nhỏ bé héo quắt của cô ta và lại có một người đẹp khát máu nào khác thừa kế linh hồn đau khổ của anh. Em hy vọng hai người sẽ sống hạnh phúc mãi mãi về sau. Ô, đợi đã – giờ đã quá muộn cho điều đó, phải không?”

Cô gọn gàng lách sang một bên nhưng trước khi cô có thể thoát được, anh đã khóa đường đi của cô lần nữa. Sự tuyệt vọng của anh tăng lên, anh vớ lấy tay cô. “Làm ơn, Mắt Sáng, em phải nghe anh nói.”

Trước khi anh có thể có thể phản ứng, cô đã kéo chân váy lên để lộ một chút chiếc váy lót và tắt lửa, rồi rút ra một khẩu súng ra từ nịt bít tất của mình và hướng thẳng nó vào trái tim anh. Cô lên cò với một cái búng quả quyết của ngón cái, “Đừng bao giờ gọi tôi bằng cái tên đó lần nữa!”

Anh đảo tròn mắt, “Ôi, vì chúa, Portia, bỏ cái thứ đó đi! Lẽ nào em lại bắn anh chứ.”

“Ồ, không ư?” Cô mỉm cười ngọt ngào, cô kéo cò súng.

Julian giật lùi lại, tiếng nổ vang lên bên tai anh. Siết chặt răng chống lại một cơn đau xé, anh nhìn xuống ngực với vẻ sững sốt không tin. Vết thương đã bắt đầu lành, mép vết thương xù xì đã khép kín lại, nhưng lỗ đen trên chiếc áo ghi lê lụa đắt tiền thì không thể hồi phục lại.

Lấy lại cân bằng, anh chuyển ánh mắt hoài nghi đến cô. “Em biết không, đe dọa cầm một cái cốc qua tim một người đàn ông là một chuyện, nhưng phá hủy một chiếc áo ghi-lê đẹp đến hoàn hảo là cực kỳ bất lịch sự!”

“Anh có thể gửi cho tôi hóa đơn của thợ may.” Cô thối đầu súng đã dùng trước khi nhét nó vào lại trong nịt bít tất, sau đó chỉ vào Valentine, người đang quan sát toàn bộ cuộc trao đổi của họ với vẻ thích thú được che giấu vụng về, “Hoặc anh có thể nhờ Nữ công tước bóng đêm ở kia mạng lại nó bằng răng của mình.”

Ngực và tâm trạng anh vẫn còn nhức nhối, Julian gầm lên với cô, những chiếc răng nanh của anh theo bản năng dài ra. Lần này cô không lùi lại một inch nào. Đôi mắt xanh của cô cháy rực chiếu vào anh, thách thức anh làm điều tồi tệ nhất.

“Tránh xa cô ấy ra, Julian!”

Họ đều quay ngoắt lại khi giọng nói uy quyền của Adrian vang lên trong bóng đêm. Anh

đang di chuyển ra khỏi màn sương mù hướng về phía họ, ánh mắt của anh khóa vào Julian và đôi tay mạnh mẽ của anh siết chặt một cung tên đúng kích thước thật với một mũi tên chết người đã sẵn sàng giương lên. Ngoại trừ vài sợi tóc bạc trên mái tóc màu vàng mật ong, Adrian không hề thay đổi một chút nào từ lần cuối cùng anh và Julian đối mặt. Bàn tay anh vững vàng trên vũ khí, đôi mắt xanh lá pha xanh nước biển của anh hoàn toàn quả quyết giống như lúc hai người họ chơi trò kỵ sĩ và quân lính khi còn là những cậu bé.

Alastair Larkin di chuyển như một cái bóng sau lưng anh, mang một cục u bóng loáng trên lông mày và kéo theo Cuthbert mang-vẻ-bẽn-lẽn với cổ áo hồ bột.

“Mình đã cố ngăn cản họ, Jules,” Cubby thốt ra. “Mình đã thả những bao cát lên đầu và hạ đo ván họ như cậu nói, nhưng họ vùng dậy trước khi mình có thể trói họ lại. Cậu luôn nói mình chưa bao giờ có thể thất được một cái nút cà vạt đảng hoàng mà. Mình e rằng họ là những gã điên chạy từ nhà thương điên Bedlam ra. Họ cứ làm nhảm mãi về những thứ đó dẫn như quái vật, cảnh sát ma cà rồng. Khi nghe tiếng súng bắn, mình sợ điều tồi tệ nhất và...”

Larkin giật mạnh Cubby bắt anh im lặng.

Julian đối mặt với anh mình mà không hề nao núng, làn gió đêm luồn những ngón tay vào tóc anh. Kể từ ngày Duvalier đánh cắp linh hồn và biến anh thành một ma cà rồng, anh đã biết thời khắc này sẽ đến. Có lẽ Portia đã nói đúng. Có lẽ anh trở về Luân Đôn bởi vì anh biết không ích gì để trì hoãn điều không thể tránh.

Anh đã hy vọng cô bước ra khỏi tình huống bi kịch này, cho Adrian một tầm nhìn tốt. Nhưng trước sự ngạc nhiên tột cùng của anh, cô bước lên trước mặt anh, chắc giữa trái tim anh và mũi tên chết người đó.

“Anh ấy không giết những người phụ nữ đó, Adrian. Mà là cô ta. Cô ta là người đã...” Portia quay người chỉ điểm, nhưng giọng cô đã nhanh chóng tắt ngấm.

Quầng sáng bên dưới ngọn đèn đường trống rỗng. Valentine đã biến mất nhanh như khi cô ta đã xuất hiện.

Portia chớp mắt kinh ngạc nhưng Julian thì không ngạc nhiên chút nào trước sự bỏ chạy của cô ta. Valentine không thể mạnh lên trong hai trăm năm qua, thậm chí sống sót trong một cuộc chạm trán nguy hiểm với cái máy chém sau cách mạng Pháp, mà không sở hữu một bản năng sinh tồn mạnh mẽ.

“Nhưng cô ta đã đứng ngay ở đây chỉ vài giây trước.” Portia bắt lực nói khi quay lại với Adrian. “Anh không nhìn thấy cô ta à?” Cô nhìn Larkin một cách cầu khẩn, “Anh đã nhìn thấy cô ta, phải không?”

Adrian trao cho cô một cái nhìn vừa âu yếm vừa thương xót. “Anh biết em có cảm xúc mạnh mẽ với em trai anh, Portia, nhưng em không thể cứ bảo vệ nó thêm nữa.”

“Anh hoàn toàn đúng. Em có cảm xúc rất mạnh đối với anh ta.” Cô đếm ngón tay. “Đây là kinh tởm. Khinh bỉ. Khiếp sợ.”

“Theo tôi thì quý cô đây đã phản ứng quá mạnh,” Julian khẽ lẩm bẩm.

“Bất chấp cảm giác của em,” cô nói gay gắt, ném cho anh một cái nhìn đầy chết chóc qua vai, “Em sẽ không chứng kiến anh ta bị hành hình vì những tội ác mà anh ta không phạm phải.”

Adrian lắc đầu, “Em quên mất anh biết em luôn có thiên hướng diễn kịch. Làm sao anh có

thể chắc rằng đây không phải là một mảnh khốe khác để giúp nó trốn thoát?”

“Ồ, lần này cô ấy đã thành thật đấy,” Julian đảm bảo với anh, “Thậm chí cô ấy còn bắn em.”

Adrian và Larkin trao nhau một ánh mắt ngờ vực trước khi đồng thanh nói, “Nó bắn em?”

“Cô ấy bắn cậu?” Cuthbert yếu ớt nhắc lại, chớp mắt như một con cú ngớ ngẩn.

“Ngay đúng tim,” Julian tự hào nói, “Nếu em còn có linh hồn, lúc này em đã chết rồi.”

“Tôi chắc rằng tôi không phải là người phụ nữ đầu tiên bắn anh,” Portia nói bằng góc miệng, “Thậm chí khi chúng ta đang nói chuyện ở đây, họ có thể đang xếp hàng vì đặc quyền đó ở Vườn Tu viện. Như anh thấy đấy,” cô nói với Adrian, “Anh không cần phải lo lắng rằng em để tình cảm che mờ lý trí nữa.”

Adrian tiến thêm một bước về phía họ, mắt anh nhúu lại, “Vậy là bất chấp tất cả những bằng chứng tỏ ngược lại, em đang yêu cầu anh tin Julian vô tội?”

Một tiếng cười cay đắng thoát ra từ môi cô, “Không hoàn toàn như vậy! Điều em đang yêu cầu anh tin là anh ta không phải là ma cà rồng giết những người phụ nữ đó.”

“Ma cà rồng?” Cuthbert nhắc lại, khuôn mặt tròn xoe của anh biến thành nhợt nhạt đến mức anh có thể dễ dàng bị nhầm lẫn với một kẻ bất tử. Đôi mắt trùng trùng của anh từ từ lộn ngược lại vào trong đầu. Anh ngã sụp xuống ngất xỉu, trọng lượng nặng nề của anh khiến Larkin khuya cả đầu gối.

“Tôi thấy rằng anh chưa bao giờ có thời gian để nói với người bạn thân thiết của mình rằng anh là một quái vật hút máu,” Portia nói.

“Cậu ấy không bao giờ hỏi,” Julian nói, dành cho Cuthbert một cái liếc lo lắng, “Cậu ấy chỉ nghĩ anh là người hay ngủ muộn.”

“Nếu Julian không giết những người phụ nữ đó,” Adrian hỏi, “Vậy thì là ai?”

“Người tình của anh ta,” Portia trả lời, băng giá thoát ra trong từng âm tiết của cô.

“Cô ta không còn là người tình của anh nữa,” Julian đập lại với sự dữ tợn ngang bướng. “Nếu đúng là thế, anh đã không giành lấy một nhiệm vụ trong quân đội của nhà Vua và đi đến tận Myanmar chỉ để thoát khỏi cô ta.”

Quay lưng lại với Adrian và cái cung tên chết người, Portia đối mặt với anh, chống hai tay lên hai bên hông cân đối của mình. “Tôi cho rằng cô ta không cưỡng lại được sức quyến rũ của anh và quyết định bám anh đến tận cùng trái đất.”

“Như thế có gì khó hiểu hay sao?” Anh đưa tay ra ôm lấy má cô trong bàn tay, nói khẽ đến mức chỉ có cô nghe thấy được, “Có lần em đã làm y như thế.”

Có lẽ anh đã không cẩn thận và giết chết tình yêu cô dành cho anh, nhưng cô không thể che giấu được hoàn toàn bóng ma của khao khát trong mắt khi anh lướt ngón tay cái trên gò má mềm mại như nhung của cô.

Trong giây phút đó Julian khám phá ra một điều đáng giật mình. Anh không muốn chấm dứt như một thứ không có ý nghĩa hơn hạt bụi trên giày cô. Trong góc đa cảm nào đó của trái

tim, anh vẫn luôn tin rằng ngay cả khi anh tan biến khi chưa lấy lại được linh hồn và tử bỏ tất cả hy vọng lên thiên đường, anh vẫn sống mãi trong trái tim cô. Nếu anh để Adrian tiêu diệt anh bây giờ, cô thậm chí còn không nhỏ một giọt nước mắt trên mộ của anh.

“Anh xin lỗi,” anh thì thầm.

“Vì cái gì?” Những giọt nước mắt mới lại lấp lánh trong mắt cô, “Vì làm tan nát trái tim ngu ngốc của một cô bé?”

“Vì điều này.” Không cho mình thời gian để cân nhắc hậu quả, anh trượt tay từ má đến cổ cô và kéo cô vào vòng tay anh. Cuốn cánh tay kia quanh vòng eo mảnh mai của cô, anh xoay cô vòng lại để họ đều đối mặt với Adrian. Sử dụng cơ thể yếu ớt của cô làm cái khiên là cách duy nhất anh có thể bảo vệ cả hai người họ.

Adrian lao về phía họ.

Buộc phải sử dụng vũ khí duy nhất của mình, Julian cúi đầu xuống cổ họng Portia, nghe những chiếc răng nanh ra.

Nuốt lại một tiếng chửi thề, Adrian đứng khựng lại, còn Larkin nhìn trừng trừng vào anh. Cơ thể ấm áp của Portia đang run rẩy bên anh, nhưng Julian ngờ rằng cô đang run lên vì giận dữ chứ không phải sợ hãi.

“Anh nên lắng nghe cô ấy nói,” anh u ám nói, “Có một kẻ săn mồi ngoài kia còn nguy hiểm hơn em nhiều. Tên cô ta là Valentine Cardew. Cô ta là ma cà rồng biến đổi Duvalier ở sông bạc đỏ. Khi anh tiêu diệt hắn, cô ta thừa kế tất cả linh hồn mà hắn ăn cắp được và tất cả sức mạnh của hắn. Và bây giờ cô ta đã biết Portia là ai, cô ta sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi thấy cô ấy chết.”

“Vậy giao con bé lại cho anh,” Adrian cầu xin, ánh mắt đau đớn của anh lướt qua mặt Portia, “Để anh bảo vệ còn bé.”

Cơn giận của Julian cuối cùng cũng trào lên, “Cho đến nay anh đã làm được một việc xuất sắc quá đấy? Cho phép cô ấy đi lại trong thành phố mà không có người đi kèm vào buổi tối để tham quan một sông bạc và nơi ở của đàn ông! Sử dụng cô ấy như mồi nhử quái vật để cô ấy chạy lên chạy xuống những con ngõ tối tăm như một ả gái điếm tầm thường! Nếu anh bảo vệ được cô ấy như lẽ ra anh phải làm, cho đến lúc này cô ấy đã phải kết hôn với gã bá tước trẻ tuổi tử tế nào đó và quên mất cái tên chết tiệt của em rồi.”

“Tôi lẽ ra đã có được may mắn như thế!” Portia dữ dội chống trả anh, nhưng chỉ thành công trong việc khiến móng cô chen sát vào hông anh, một vị trí không nghi ngờ gì là đau đớn cho anh hơn cô. “Anh quên rồi ư? Adrian là anh rể tôi, chứ không phải cha tôi. Tôi hoàn toàn có khả năng chăm sóc cho mình!”

“Ồ, phải, điều đó đã được chính mình,” anh trả lời tỉnh khô và nhản mặt khi gót giày nhọn của cô đá trợn vào cẳng chân anh.

“Em muốn gì từ anh?” Adrian hỏi Julian.

“Đó không phải là thứ em muốn, mà là thứ anh cần. Và nếu anh muốn có chút hy vọng nào bảo vệ Portia khỏi Valentine, thì anh sẽ cần em.”

“Chúng tôi vẫn ổn mà không cần anh trong suốt những năm qua.” Portia ghen thở, hơi thở của cô bị cắt đứt khi cô trời người ép vào cánh tay đang siết chặt dưới bộ ngực mềm mại

của cô, “Tôi chắc rằng chúng tôi sẽ tìm thấy cách để tiếp tục.”

Adrian bước thêm một bước về phía họ, “Tại sao lại là hả Julian? Tại sao Valentine của em lại muốn báo thù Portia như vậy?”

Portia sững người trong vòng tay anh, tất cả sự chống trả trong cô cạn kiệt khi cô nín thở chờ anh trả lời.

Anh nói lỏng sự nắm giữ thành một cái gì đó gần đến mức nguy hiểm với một cái ôm, “Bởi vì Valentine không những hơi điên, mà còn ghen tuông đến điên cuồng. Và từ đầu đó, cô ta có thể đã có ấn tượng sai lầm là em... rằng Portia và em...rằng bọn em đã từng....” Anh áp úng, tài hùng biện liền thoáng hằng ngày bỗng dừng biến mất.

“Ôi vì lòng thương hại,” Portia than vãn, “hãy bắn anh ta hoặc bắn em nhưng làm ơn để hai chúng em thoát khỏi sự hành hạ này!”

Ánh mắt anh di chuyển giữa mặt cô và Julian, Adrian chậm chậm hạ cung tên xuống. Portia ngay lập tức giật mình thoát khỏi sự kìm giữ của Julian và loạng choạng đến bên Adrian. Anh vòng tay quanh cô, kéo cô vào vòng che chở của anh.

Cuthbert rên lên một tiếng to và bắt đầu ngo nguậy, Julian không còn lựa chọn nào khác là vội vã đi đến và giúp Larkin kéo Cuthbert đứng lên.

“Nào nào, Cubby,” Julian nhẹ nhàng nói trong khi phủi bụi chiếc áo choàng nhăn nhúm của Cuthbert, “Cậu ngã xuống làm lệch cả cà vạt rồi.”

Làn sương mù trong mắt anh tan dần, Cuthbert gạt phắt bàn tay của Julian và bắt đầu lùi ra xa anh, run rẩy với nỗi kinh hoàng thực sự, “Tránh xa tôi ra, đồ ác quỷ!”

“Mình đã định nói với cậu, Cubby. Thực sự là thế. Mình chỉ đang đợi đúng thời điểm thôi.”

“Và đó là khi nào? Sau khi cậu xé toạc cổ họng tôi ra trong giấc ngủ à?”

Julian tiến một bước vô thức về phía Cuthbert, bàn tay anh siết lại thành nắm đấm bất lực ở hai bên sườn. “Mình không bao giờ làm tổn hại cậu. Cậu là bạn mình”.

“Tôi không thể làm bạn với một quái vật! Tôi nên lắng nghe cha mình, ông ấy nói đúng về cậu. Cậu đúng là bè lũ của quỷ Sa tăng!”

Sau những từ nguyên rửa đó, Cuthbert quay ngoắt đi và gần như nhảy lên để thoát khỏi con đường này, với tốc độ di chuyển nhanh nhất mà Julian từng thấy ở anh.

Anh chuyển ánh mắt cầu khẩn đến Portia nhưng cô chỉ lắc đầu với vẻ ghê tởm và quay mặt khỏi anh, lão đảo vì gót giày của cô tung ra. Khẽ lăm bắm, cô nhảy lò cò để tháo cả hai chiếc giày ra, quăng chúng vào một con ngõ, sau đó rời khỏi tất cả bọn họ bằng hai bàn chân đất.

“Em đi đâu đấy?” Julian gọi với theo cô.

“Về nhà,” cô nói ngắn gọn. “Nơi tôi định chấp nhận lời cầu hôn từ người đàn ông đầu tiên có thể chứng tỏ rằng anh ta vẫn sở hữu linh hồn của mình. Tôi nghe rằng Hầu tước Wallingford vừa mới trở lại chợ hôn nhân để tìm kiếm một hôn thê mới.”

Julian nhìn chăm chăm theo cô, rồi lăm bắm chửi thề.

Adrian tham gia với anh, chiếc cung giờ chỉ xuống đất thay vì trái tim anh. “Anh vui khi thấy em vẫn không mất sự nhạy cảm với các quý cô, em trai bé nhỏ.”

Màn mê cái lỗ mới trên chiếc áo ghi-lê lụa, Julian bắn cho anh mình cái nhìn đen tối. “Anh sẽ không ngạc nhiên khi biết rằng em thậm chí còn nổi tiếng hơn với tay thợ may của mình.”

~*~

Một tiếng gõ vang lên trên cánh cửa phòng ngủ của Portia, lịch sự nhưng cương quyết.

Phản ứng duy nhất của cô là rúc vào sâu hơn vào chiếc ghế ở cửa sổ, kéo cái chăn đang quấn quanh vai lên tận cằm. Ngoài cửa sổ, tia sáng long lanh đầu tiên của bình minh bắt đầu lộ dạng, làm mờ đi những gai góc của màn đêm.

Cô nghe thấy một tiếng kẹt nhỏ khi cánh cửa mở ra, sau đó đóng lại.

Không cần quay lại, cô nói, “Em đã bao giờ nói với chị rằng có những khi em ước chị là một ma cà rồng, để chị không thể đi vào phòng em mà không được mời chưa?”

“Em chưa nghe thấy gì à?” Caroline hỏi khi đi ngang qua phòng và ngồi xuống đầu ghế kia. “Chị gái có quyền nhiều hơn so với ma cà rồng. Kể cả tôi hay một cây thánh giá cũng sẽ không thể giữ họ ở xa khi họ đã quyết tâm can thiệp vào chuyện của em.”

Cô rút ra một chiếc khăn thêu chữ lồng từ vạt áo và đưa cho Portia. Đó cũng chính là chiếc khăn Adrian đã đưa cho Caroline trong cuộc gặp đầu tiên của họ. Portia cầm lấy và xì mũi ầm ĩ vào đó. Lúc này cô không có khiên nhẫn cho chỉ tiết lãng mạn nhỏ nhỏ thế.

Cô chấm chấm cái mũi đỏ của mình, “Giờ đây em đã thành công trong việc mang người con hoang tàng kia về nhà, lẽ ra chị nên ở ngoài để giết một con bê béo chứ? Hay anh ta xưng phong tự làm rồi?”

“Chị không nghĩ rằng cậu ấy có cơ hội. Adrian đã khóa mình trong phòng làm việc với cậu ấy gần như suốt đêm.”

“Vậy đó là nguyên nhân của tất cả những tiếng la hét. Em nghĩ là trần nhà của căn phòng đó không còn lại mẫu thạch cao nào.”

Caroline đưa tay ra và vỗ vỗ đầu gối cô qua tấm chăn, “Adrian đã kể với chị chuyện xảy ra ở Charing Cross.”

“Ồ, anh ấy đã kể rồi ư? Anh ấy cũng kể với chị rằng trong khi em mơ mộng về em trai anh ấy và tự biến mình thành một trò đùa, Julian lại đang lăn lộn trên giường với một nữ ma cà rồng người khiến Lucretia Borgie^[1] trông giống như Đức mẹ Mary Đồng trinh chứ? Một ma cà rồng ngẫu nhiên lại có linh hồn đã mất của anh ta giấu trong túi?”

[1. Con hoang của Giáo hoàng Alexander VI. Gia đình cô được xem như là một hình ảnh đặc trưng của sự thối nát về tình tục và cô cũng đã kết hôn với rất nhiều người đàn ông có quyền lực và ảnh hưởng vì tham vọng chính trị của gia đình.]

Caroline gật đầu, “Chị tin rằng anh ấy có thể đã nói đến chuyện đó. Larkin sẽ trở lại tối nay sau khi mặt trời lặn để họ có thể thảo luận về việc cần làm gì với cô ta.”

“Tốt,” Portia gay gắt nói, “Cô ả biến mất càng sớm, Julian càng sớm có thể quay lại cuộc

đời anh ta đã chọn.”

Caroline thở dài, lưỡng lự nói tiếp, “Chị không cố gắng biện hộ cho cậu ấy, cưng à, nhưng khi cậu ấy rời khỏi nhà để tìm kiếm linh hồn, em còn nhỏ hơn là một...”

“Đừng!” Portia cảnh cáo, dứ dứ một ngón tay với chị, “Nếu chị nói ‘đứa trẻ’, em sẽ nổi cơn tam bành ầm ĩ đến mức Willbury sẽ phải nhốt em vào phòng để chơi với cặp sinh đôi.”

“Em thật sự đổ lỗi cho cậu ấy vì đã bỏ đi hay sao? Cậu ấy có gì để trao cho em ngoài sự nguy hiểm và đau đớn?”

“Điều chị đang cố gắng nói đến là gì?” Portia kìm lại một dòng nước mắt chực trào ra, “Rằng anh ta thật cao thượng khi hy sinh cơ thể mình trên bệ thờ của cát bụi và phóng đảng? Rằng anh ta làm tất cả chuyện đó vì em?”

“Cậu ấy biết cậu ấy không thể thay đổi cái mình đã trở thành, ngay cả vì em.”

“Nhưng vấn đề là ở chỗ đó, phải không, Caro? Khi anh ta tìm thấy cô ả, anh ta có thể thay đổi. Vì em. Nhưng anh ta không làm.” Cô lắc đầu, chấm một giọt nước mắt trên má. “Em đã lãng phí những năm đó tin rằng em là người duy nhất có thể cứu anh ta khi mà anh ta chưa bao giờ thực sự muốn được cứu.”

Caro nhẹ nhàng vuốt một sợi tóc ướt ra khỏi má Portia, “Có lẽ cậu ấy không tin rằng mình đáng được cứu.”

Sợ rằng lại sụp đổ lần nữa dưới sức nặng của lòng thông cảm của chị gái, Portia kéo chăn quấn chặt quanh vai hơn và quay lại nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, “Có lẽ anh ta đã đúng.”

Khi Caroline đứng dậy và lặng lẽ rời khỏi phòng, Portia quan sát bóng tối của màn đêm đang len lén bỏ đi, mang theo những giấc mơ thời con gái cuối cùng của cô.

Chương 9

Portia nấn ná lại trên giường cho đến sau buổi trưa hôm đó. Cô có thể trốn biệt trong phòng, nhưng cô không muốn gia đình nghĩ rằng cô đang giận dỗi, hoặc tệ hơn nữa, ấp ủ trái tim tan vỡ. Mặt trời cuối cùng đã ló dạng và sẽ không lặn trong nhiều giờ nữa, cô biết cô không phải lo lắng về việc chạm trán với Julian trên chiếu nghỉ một cầu thang nào đó. Sau năm năm chờ đợi anh trở về nhà, vẫn thật khó tin bây giờ họ đang ở cùng một mái nhà.

Cô duyên dáng lướt xuống chiếc cầu thang dài uốn cong, một tay nhẹ nhàng trượt trên lan can. Chỉ là hoàn toàn ngẫu nhiên khi cô mặc một trong những chiếc váy đẹp nhất của mình – một chiếc váy may từ lụa Spalfield màu xanh rực rỡ giống màu mắt cô. Chiếc thắt lưng được kéo tře xuống và chữ V khoét sâu của vạt áo yếm chỉ có tác dụng nhấn mạnh thêm vòng eo thon và bộ ngực đầy đặn không-quá-nhỏ của cô. Một vạt áo lót tinh tế ló ra khỏi đường viền cổ tròn với một chút ren lấp ló vẻ trêu ngươi. Cô đã bỏ qua những dải băng quần cổ hàng ngày để chọn một chiếc khăn quàng voan mỏng Nhật Bản màu trắng, quần quanh cổ hai vòng và để hai đầu khăn mỏng như tơ bay phát phới sau lưng như đôi cánh thiên thần.

Cô chạm một bàn tay lên tóc. Hình như không phải cô đã bảo cô hầu gái chăm sóc quá kỹ cho kiểu tóc của mình. Kiểu tóc cần ít hơn ba mươi cái cặp giữ mái tóc dày trên đỉnh đầu cô, để lại một lớp tóc mỏng ôm quanh mặt.

Cô đi qua chiếc gương soi khung mạ vàng trong hành lang, sau đó dừng và lùi lại, không thể cưỡng lại việc véo má để mang đến một chút màu hồng mới cho gò má của mình. Tại sao cô lại không làm cho vẻ ngoài của mình trở nên đẹp nhất? Sau cùng thì một quý cô trẻ không bao giờ biết được khi nào sẽ có một người theo đuổi xứng đáng ghé thăm?

Cô đang nghiêng cằm từ bên này sang bên kia để chiêm ngưỡng hình ảnh của mình thì một dáng người trong như xác chết trong bộ chế phục hiện ra ngay bên vai trái của cô.

“Willbury!” Cô thốt lên, áp một bàn tay lên trái tim đang đập dồn dập của mình, “Ông phải dừng việc rình mò tôi như thế đi. Nếu không có hình ảnh phản chiếu, tôi thề rằng đã nghi ông là một ma cà rồng!”

Mặc dù khuôn mặt nhăn nhúm của người quản gia mang vẻ cau có cố hữu, tia sáng vui sướng trong đôi mắt lèm nhèm của ông không thể lẫn đi đâu được, “Cô có nghe rằng cậu chủ Julian đã về nhà rồi không?”

Portia quay lại nhìn ông chăm chăm. Ông thừa biết rằng cô là người rất rõ Julian đã trở về nhà. Tuổi tác không hề làm giảm đi thị lực, thính giác hay sự sáng suốt trong khả năng rình mò lão luyện của ông. Có thể ông còn biết chính xác thời điểm cuối cùng cô ngừng khóc trên gối đêm hôm qua và chìm vào giấc ngủ không mộng mị.

“Tôi đã nghe tin đồn về chuyện đó,” cô nghiêm nghị nói, “Tôi cho rằng anh ấy đang chọn mắt trong hầm chứa rượu.”

Không thốt ra một từ, Willbury giờ cánh tay lên và chỉ một ngón tay dài, xương xẩu vào cánh cửa thư viện. Một cái lưỡi hái và một chiếc áo khoác có mũ là tất cả những gì ông cần và ông có thể được coi là Thần Chết.

Nuốt trôi một cục nghẹn sợ hãi, Portia nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ sồi cao như thể nó là cánh cửa dẫn đến hầm mộ của chính cô. Cô không mong đợi được mang đến một cảm dỗ quá sớm như thế này trong ngày. Nhưng có lẽ như thế cũng tốt. Mà còn cách nào tốt hơn để chứng minh với cả gia đình và chính mình rằng cuối cùng cô cũng thoát khỏi bùa chú của Julian?

Cô mỉm cười với Willbury như thể cô không còn gì bận tâm trên thế giới này, “Có lẽ rồi nên ngó qua và chắc chắn rằng anh ta đang nghỉ ngơi thoải mái.”

“Cô thật quá chu đáo, thưa cô.” Người quản gia nhe hàm răng vàng khè với cô trong một nụ cười nhăn nhó.

Portia bước hai bước ngập ngừng về phía cửa, sau đó quay lại, quyết định thông báo với Willbury rằng cô đã suy nghĩ lại và có lẽ không nên làm phiền cậu chủ Julian nghỉ ngơi trong ít nhất một hoặc hai thế kỷ nữa.

Người quản gia đã bỏ đi. Bằng cách nào đó ông đã đi mất mà không để lại một tiếng cọt kẹt của bộ xương già nua. Thối phù một hơi, Portia quay lại với cánh cửa.

Nuốt lại nỗi sợ hãi của mình, cô lướt vào trong thư viện, nhẹ nhàng đóng cánh cửa nặng nề lại. Cô hiểu tại sao căn phòng có thể trở nên thú vị với một ma cà rồng đang vô cùng cần được nghỉ ngơi trong một ngày đẹp trời. Những tấm ván gỗ dái ngựa tối màu ốp kín hai bức tường, hai bức còn lại là những giá sách xếp cao tới tận trần nhà. Căn phòng chỉ có một cửa sổ hẹp duy nhất và những tấm rèm nhung dày sụ không những đã được khép lại, mà còn được cẩn thận ghim chặt – Willbury đã làm, không nghi ngờ gì. Nhờ thế mà dù bé Eloisa có lỡ đi vào phòng này cũng khó có thể vô tình kéo rèm ra để ánh sáng mặt trời lọt vào, điều mà sẽ khiến cho người chủ của nó không còn lại gì ngoài một đốm tàn tro trên tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ màu đỏ máu và vàng.

Khi đôi mắt cô đã điều chỉnh được với ánh sáng mờ mờ, Portia nhận ra hình dáng xương xương của người đàn ông nằm trên một trong những chiếc đi-văng màu boóc-đô đã phai màu. Cô rón rén lại gần hơn, trái tim cô lạc vào một nhịp quá quen thuộc.

Julian đã cởi áo khoác ngoài, chỉ còn mặc một chiếc áo sơ mi, quần và tất. Chiếc áo sơ mi vải gai mịn mở cổ, để lộ một đám lông đen xoắn trên ngực. Anh ngả đầu trên ghế cuốn, đôi chân dài duỗi ra phía trước. Hàng lông mày đen mượt nằm yên ả. Anh có vẻ đã chìm vào giấc ngủ sâu nhất.

Portia cảm thấy trái tim mình mềm lại ngược với ý chí. Anh không còn là mối đe dọa với ai nữa. Sức mạnh siêu nhiên và bản năng săn mồi gần như khiến anh vô địch trong đêm, lại phải bội anh khi mặt trời mọc, khiến anh dễ bị tổn thương như một đứa trẻ.

Cô tự hỏi liệu anh có còn ngủ mơ hay không. Liệu anh có đang dạo bước trong cánh đồng đầy nắng, hay bóng đêm cũng trùm lên giấc ngủ của anh như lúc anh thức.

Trước khi có thể ngăn mình lại, cô đã vươn tay ra để gạt một lọn tóc trên cái trán bướng bỉnh luôn rơi xuống lông mày anh. Anh động dậy, và cô giật mạnh tay lại, sợ hãi khi thấy mình từ bỏ sự lãnh đạm thật dễ dàng. Cô cương quyết quay lưng lại với anh, quyết tâm để anh lại với giấc mơ của mình, cho dù giấc mơ đó là gì.

Đi được nửa đường đến cánh cửa thì cô nghe thấy tiếng gì đó sau lưng.

Cô chậm chậm quay lại. Đôi mắt Julian vẫn nhắm, khuôn mặt thu hút của anh vẫn thư thái dịu dàng. Nhưng giọng nói ghê tởm của Valentine dường như vọng lại từ không gian im ắng dễ

chịu: *Làm sao ta lại không biết cô em là ai, khi Julian đây thường xuyên thì thầm tên em trong giấc ngủ?*

Portia ngằn ngừ, biết rằng cô sẽ là con ngốc tệ hại nhất nếu nấn ná lại. Julian nhúc nhích lần nữa, môi anh mấp máy không thành tiếng. Sức kiềm chế của cô thất bại trước sức nặng của trí tò mò, cô nhón chân quay lại chiếc đi-văng.

Lúc này một nụ cười nhẹ cong trên môi anh, “Ôi em yêu,” anh lẩm bẩm. “Môi em ngọt ngào hơn cả rượu. Hãy cho anh một ngụm nữa nào?”

Portia thở dốc. Cô biết những giấc mơ của anh sẽ không có gì buồn tẻ hơn như một cuộc dạo chơi trên đồng cỏ ngập nắng. Liếc trộm một ánh mắt tội lỗi về phía cửa, cô tự biết mình đáng ra phải quay lại và im lặng ra khỏi phòng, nhưng thay vào đó cô nghiêng người lại gần đi-văng hơn để không bỏ lỡ bất kể từ nào.

Một tiếng cười khàn khàn thoát khỏi môi anh, gây ra một luồng run rẩy khoan khoái chạy dọc xương sống cô. “Cô nàng nhỏ bé xấu xa, em biết rằng anh luôn bị buồn khi em hôn anh ở đó.”

Cô quét ánh mắt ngò vực dọc theo chiều dài khung người gầy, rắn chắc của anh, trong khi tự hỏi chỗ đó là chỗ nào.

“Ôi đúng thế, thiên thần... thấp xuống một chút... thấp hơn nữa... Aaaa...” Tiếng thở dài của anh tan chảy thành một tiếng rên rỉ sâu trong cổ họng.

Miệng Portia khô khốc. Cô quạt gò má nóng bừng của mình, tự hỏi làm thế nào mà một căn phòng có thể nóng như thế này trong khi lò sưởi đang nguội ngất. Thậm chí tệ hơn, sức nóng như mật ông nấu chảy lan tỏa xuống ngực và thắt lưng cơ.

Giọng Julian đã giảm xuống thành một tiếng lẩm bẩm. Quên cả bộ váy đẹp của mình, Portia quỳ xuống và nghiêng về phía anh, căng tai để bắt được lời nói của anh.

Môi anh gần như chạm vào tai cô khi anh thì thầm, “Thiên thần của anh... em ngọt ngào của anh... em yêu của anh...”

Cô nín thở, gồng mình chờ giây phút anh buột ra tên của Valentine.

“...Portia thọc mạch không biết xấu hổ của anh.”

Cô quay phắt lại và thấy Julian đang nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đen của anh long lanh vẻ hài lòng và tình quái.

“Sao, đồ ác quỷ tồi tệ! Anh thức suốt, phải không?” Loạng choạng đứng lên, cô giật một chiếc gối có nệm tua của đi-văng và bắt đầu đập túi bụi vào anh.

Anh vừa giơ tay lên để đỡ cú đánh của cô vừa cười phá lên, “Anh hy vọng em không có vũ khí. Adrian cho anh mượn chiếc áo này và anh ghét phải trả lại nó với một cái lỗ xấu xí trên trái tim.”

“Anh nên bị bắn vì đã lấy em làm trò cười với một hành động không hào hiệp như thế!”

“Và anh cho rằng một quý cô nghe lén một quý ông là hào hiệp, đặc biệt khi anh ta đang ngủ?”

Khi anh quàng đôi chân dài qua mép ghế đi-văng và ngồi lên, Portia nhận ra rằng cô là một con ngốc khi tin rằng anh không phòng vệ. Vẻ xanh xao nhợt nhạt chỉ làm sâu thêm chỗ hõm ấn tượng bên dưới gò má và màu đen trong mắt anh. Với mái tóc rối bù và hai lúm đồng tiền hằn trên má, anh là một sự cám dỗ, một lời mời phạm tội gần như không thể cưỡng lại.

Lùi xa khỏi anh, cô siết chặt chiếc gối trước ngực như một cái khiên, “Anh không ngủ và em cũng không nghe lén. Em chỉ đang...” Cô dừng lại, bối rối tìm một cái cớ, “...tìm một cuốn sách em nghĩ đã để trên đi-văng.”

“Em có ấn tượng là anh đã nuốt nó không?”

Cô trao cho anh một ánh mắt trách móc, “Em biết rằng anh đang chế nhạo em. Một người đàn bà có chút phẩm cách không bao giờ cho phép mình bị quyến rũ bởi những lời tầm phào nhắm nhí đó. Đôi môi ngọt ngào hơn rượu, thật là!”

Anh áp một bàn tay lên chỗ trái tim, nhăn nhó với vẻ đau đớn giấu cợt, “Em làm tổn thương anh, Portia. Bắn một anh chàng là một chuyện, phỉ báng những kỹ năng tán tỉnh của anh ta là chuyện khác đấy.” Trước sự cảnh giác của cô, anh đứng lên và bắt đầu di chuyển về phía cô, “Có phải em đang ám chỉ rằng em sẽ không động đây chút nào nếu anh nói với em rằng làn da em mượt mà và ngọt ngào như kem tươi không?” Anh hạ ánh mắt nóng bỏng xuống miệng cô, “Rằng anh không thể quyến rũ em để trộm lấy một nụ hôn bằng cách thì thầm rằng môi em như những quả đào chín mọng chỉ cần được... hái?”

Phốt lờ cảm giác râm ran phản bội trên đôi môi đó, cô buộc mình giữ vững chỗ đứng của mình, ngay cả khi anh dừng cách cô chưa đến một feet. “Không, nhưng em có thể nhiệm phải một cơn đói hoa quả tươi bất ngờ và không thể kìm được.”

Anh đưa tay ôm lấy má cô, âu yếm lần trên đường cong căng mọng của đôi môi cô bằng ngón tay cái của mình. Tia sáng trên gheo đã biến mất khỏi mắt anh, chỉ còn lại vẻ nghiêm trang kỳ lạ, “Thế còn những trái cấm? Em có hứng thú như thế không?”

“Không, nếu nó được đưa đến cho em bởi một con người nham hiểm vô lương tâm.” Lùi xa khỏi cái vuốt ve của anh để che giấu tác động bắn loạn của nó đối với cô, cô nói, “Nếu những lời ngớ ngẩn như thế là tất cả những gì anh có thể mang đến cho một phụ nữ, thì có lẽ anh cũng đã phải cầu viện đến khả năng siêu phàm của mình.”

Bất chấp ánh sáng mờ mờ, cô gần như có thể thề rằng cô nhìn thấy một thoáng xúc phạm thực sự lóe lên trong mắt anh. “Đó là điều em tin ư? Rằng cách duy nhất anh có thể quyến rũ một phụ nữ đến giường của mình lúc này là yếm vài bữa mê xấu xa lên cô ta?”

Cô nhún vai, bối rối bởi cái vuốt ve của anh, cô không còn chắc chắn mình tin vào điều gì, “Vậy tại sao không chứ? Anh đã thú nhận trên mái nhà đó rằng Duvalier đã khuyến khích anh tận dụng những khả năng đen tối của mình. Nếu một con ma cà rồng thực sự có thể áp đặt ý muốn của mình lên đầu óc con người như truyền thuyết đồn đại lâu nay, thì điều gì ngăn cản anh sử dụng khả năng đó trên những phụ nữ yếu đuối và hoàn toàn tin anh?”

Cô bất ngờ mất cảnh giác khi anh đột ngột quay người đi về phía lò sưởi. Sự rút lui của anh là điều cuối cùng cô mong đợi và cô không thể dè bẹp được nỗi thất vọng lóe lên một cách xảo trá.

Anh đứng quay lưng lại một lúc trước khi chậm chậm xoay lại đối mặt với cô, “Lại đây, Portia.”

“Gì cơ?”

Anh ngoắc một ngón tay về phía cô, cử chỉ đó vừa có vẻ lười biếng vừa có vẻ thận trọng, “Đến đây. Với anh.”

Cô cau mày, bước một bước về phía anh mà không nhận ra, “Anh nghĩ anh đang làm gì thế?”

Anh nhướn một bên lông mày mang vẻ gian tà, “Vận dụng khả năng đen tối của anh. Đến với anh, Portia. Ngay bây giờ.”

Giật mình nhận ra lời nói của anh không phải là một lời mời mà là một mệnh lệnh, Portia nhìn vào mắt anh. Một ngọn lửa có sức thôi miên dường như cháy trong chiều sâu sương khói của chúng, mê hoặc cô như một con muỗi bất lực bị lôi kéo đến với một thứ đã được định là sẽ phá hủy nó.

“Hãy chạm vào anh,” anh ra lệnh, đôi mắt cháy âm ỉ của anh không hề có chút lương tâm và nhân từ nào.

Một cơn run rẩy quất vào cô, nhưng cô không thể nói nó sinh ra từ sợ hãi... hay mong đợi. “Làm ơn, Julian,” cô thì thầm. “Đừng làm thế này.”

Anh nghiêng gần vào tai cô, đáp lại tiếng thì thầm của cô bằng tiếng thì thầm của anh, “Hãy đặt tay em lên anh.”

Gần như có ý chí riêng, bàn tay cô đưa lên ngực anh. Cô chạm vào anh, xòe những ngón tay để vuốt ve vầng ngực rắn chắc của anh qua làn vải mỏng của chiếc áo sơ mi. Anh không thể động đây để chạm vào cô mà đứng cơ đờ như một bức tượng đá dưới cái vuốt ve âu yếm của người thợ điêu khắc. Bàn tay phải của cô bèn lên lang thang lên cổ áo để mở cửa của anh, để da thịt họ chạm vào nhau. Cô nhẹ nhàng len những ngón tay qua đám lông xoắn ở ngực anh trước khi vòng tay ôm lấy cổ anh. Dưới những ngón tay nhạy cảm của cô, làn da anh có cảm giác như sa-tanh nóng bị kéo căng trên bề mặt đồng.

Cô nhìn sâu vào mắt anh, như một tù nhân bất lực trước ý muốn của anh. Trong giây phút đó cô có thể trao cho anh bất cứ điều gì anh đòi hỏi, kể cả cổ họng của mình. Nhưng cô biết thứ anh muốn không phải cổ họng của cô.

“Hôn anh đi!” Lời nói của anh tuy nhỏ hơn tiếng vọng của một lời thì thầm trong đầu cô, nhưng cô không thể cưỡng lại chúng giống như cơn sóng không thể cưỡng lại sức kéo không lay chuyển được của mặt trăng.

Kéo đầu anh xuống, cô chạm môi thật nhẹ vào góc miệng anh. Trái cấm chưa bao giờ có vị quyến rũ... Quá ngọt ngào như thế. Có lẽ nếu cô nhắm mắt lại, cô nghĩ, cô có thể phá vỡ bùa chú xấu xa anh đã bủa vây cô bằng cách nào đó.

Nhưng khi nhắm mắt lại, cô càng khó dứt ra khỏi anh. Cô áp môi mình lên đường cong đầy đặn và mạnh mẽ của môi dưới của anh, rồi thốt ra tên anh trong một tiếng thở dài khi chà xát sâu hơn, mạnh hơn môi mình vào môi anh.

Anh vẫn không hề nhúc nhích, không đáp lại cái vuốt ve của cô, buộc cô phải chịu đựng tất cả gánh nặng thỏa mãn anh. Sự dửng dưng có mục đích của anh chỉ làm cô thêm quyết tâm lôi kéo được một phản ứng từ anh. Nhớ lại anh đã chiếm hữu miệng cô với sự táo tợn như thế nào tên mái nhà đầy tuyết đó, cô hé môi ra và lén nếm hương vị của anh bằng lưỡi của mình.

Khi Portia mời mọc anh cái miệng ngọt ngào hé mở của mình, Julian rên lên vì sự khuất

phục của chính mình. Anh vòng tay ôm cô, gần như nhấc bổng cô lên trong cơn tuyệt vọng muốn áp những đường cong hấp dẫn của cô vào cơ thể cứng rắn và đói khát của mình.

Anh không biết điều gì chi phối anh hành động như vậy. Trong trò chơi này anh không có hy vọng chiến thắng nhưng anh không thể ngăn lại làn sóng thỏa mãn rạo rức cháy trong huyết quản khi cô tan chảy trong vòng tay anh.

Anh đã nghĩ đến việc mê hoặc cô, nhưng anh mới là người bị bỏ bùa mê bởi hơi thở khêu gợi, làn da ấm áp như nhung và cái miệng ngọt ngào như mật ong của cô. Cô tung ra câu thần chú của mình mà không cần đến một từ. Cô quyến rũ anh với hứa hẹn khoái cảm mà không người đàn ông nào có thể cưỡng lại. Anh muốn cô hơn bất cứ người đàn bà nào anh đã từng nếm, hơn cả máu, hơn cả chính cuộc đời.

Anh đã mất năm năm trời cố gắng cắt đứt sợi dây ràng buộc giữa họ trong hầm mộ đó, và giờ đây anh đã phát hiện ra rằng nó đã được kết nối bằng những sợi xích không thể cắt đứt. Không thể chống đỡ sức nặng của hai người, anh ngồi xuống chiếc đi-văng bạc màu, kéo cô xuống bên trên anh. Vẫn ngẫu nhiên miệng cô, anh luồn một bàn tay vào tóc cô, gỡ bỏ những chiếc cặp ghim cho đến khi những lọn tóc đen đổ xuống quanh họ như một đám mây lụa.

Khi lưỡi họ cuốn vào nhau trong một bài hát cổ xưa hơn cả lời nói, bàn tay anh lang thang trên tấm lưng mảnh dẻ của cô. Anh khát khao muốn tháo dây chiếc nịt ngực gắn liền với váy của cô, thả tự do cho bộ ngực mềm mại tròn trĩnh của cô để anh có thể vuốt ve và nếm thử chúng. Những ngón tay khéo léo của anh sở hữu những kỹ năng làm việc đó, nhưng bóng ma của lương tâm nào đó giữ bàn tay anh lại. Anh an ủi chính mình bằng cách cho phép bàn tay lướt xuống thấp hơn, nhẹ nhàng lướt trên tấm lưng nhỏ của cô trước khi chiếm lấy bộ mông căng đầy đặn cho chính mình.

Mất kiểm soát bởi cái kìm kẹp đầu sở hữu của anh và chiếc váy lụa trơn tuột, hai đùi cô tách ra, khiến cho cô ngồi dẹt chân trên anh. Khi cô vận vẹo trên cái vật đang khuấy động rộn ràng của anh, bị điều khiển bởi bản năng nguyên thủy, Julian sợ rằng anh đang trong nguy cơ bùng cháy thành lửa mà không cần sự đe dọa của một ngọn đuốc hay một giàn thiêu. Nhưng nếu một ngọn lửa nhỏ như thế có thể phá hủy anh, anh sẵn lòng quảng mình vào nó và chào đón số phận của mình.

Anh nâng hông lên, nhấn sâu sự cọ xát tuyệt diệu đó cho đến khi anh nghe thấy tiếng rên của chính Portia sâu trong cổ anh. Anh biết chính xác trong giây phút đó rằng chỉ có nụ hôn suy đồi ngăn cách việc anh lăn cô xuống bên dưới anh và cưỡng đoạt cô ngay trên chiếc đi-văng bạc màu trong thư viện của anh trai mình.

Lạ lùng thay, sức mạnh nguyên thủy và đen tối của hình ảnh đó đã làm dịu đi nụ hôn và vòng ôm của anh. Anh trượt tay lên lưng cô và lướt môi lên thái dương cô, rúc vào làn da phủ lông tơ ở đó. Cô đổ sụp lên người anh, má tựa vào ngực anh.

Anh giữ cô thật gần, ngăn ngừa từ bỏ hơi ấm của làn da cô, tiếng thì thầm run rẩy từ hơi thở của cô trên cổ anh, tiếng đập an lành của trái tim cô – tất cả những món quà anh đã từ bỏ khi đánh mất linh hồn của mình.

Âu yếm mê những sợi tóc mượt mà ở gáy cô, anh thì thầm, “Portia?”

“Gì cơ...ơ....?” Cô lẩm bẩm.

“Anh muốn thú nhận một điều.”

Cô ngẩng đầu lên để nhìn vào mắt anh, ánh mắt cô long lanh với ham muốn và đôi môi cô

lấp lánh vì sự ẩm ướt của những nụ hôn.

Cố nuốt một cơn tức nuối trào lên dữ dội, anh vuốt một lọn tóc rối ra khỏi má cô và lặng lẽ nói, “Anh không có bất kỳ sức mạnh kiểm soát lý trí nào.”

“Ý anh là gì?”

Chương 10

Portia chớp mắt nhìn anh, làn sương mù trong mắt cô chậm chậm tan đi, “Ý anh là gì?”

Anh dịu dàng vuốt tóc cô, “Anh không bỏ bùa em, em yêu. Ma cà rồng không thể uốn nắn con người theo ý chí của mình. Tin đồn đó chẳng có ý nghĩa gì mà chỉ là một lời đồn hoang đường ngu ngốc.”

Cô bắt đầu ngồi dậy, mang tất cả hơi ấm và sự sống quý giá theo cùng, “Đừng lố bịch. Tất nhiên là do anh yểm bùa em! Nếu anh không làm thế, em không bao giờ có hành vi cư xử đáng xấu hổ và bậy bạ như vậy.”

Anh lắc đầu, “Anh e rằng nó không có gì hơn sức mạnh của một lời đe dọa.”

Cô nhìn anh chăm chăm trong rất nhiều giây, sau đó nhanh chóng đứng lên, giữ những nếp nhăn trên váy. Với mái tóc xõa xuống, đôi môi sưng lên vì nụ hôn của anh, và màu đỏ đậm trên cổ và má, trông cô như thể đã bị anh cưỡng đoạt. Thay vì nên thấy xấu hổ, vẻ xộc xệch của cô chỉ khiến anh muốn kéo cô vô lòng và kết thúc những gì anh vừa bắt đầu.

Nếu người không thú nhận sự lừa gạt của mình, đồ ngốc, cô ta có thể đã là của người. Nhận ra giọng nói uyển chuyển ngọt xót đó, Julian tự hỏi có bao giờ anh thực sự thoát khỏi Duvalier.

Anh quan sát Portia bằng đôi mắt lo lắng khi cuốn mái tóc lộn xộn của mình thành một búi chặt và ghim nó lại bằng những chiếc kẹp tóc. Cô đâm chúng vào tóc với sức mạnh đủ làm anh nhăn nhó, “Em không thể tin rằng anh dùng mảnh khốe tàn nhẫn như thế với em.”

Anh đứng lên, “Anh không cố trở nên tàn nhẫn, Portia. Có thể là anh quá khôn ngoan, nhưng không tàn nhẫn.”

Tránh ánh mắt anh, cô nhét một mớ ren trời ra khỏi vạt áo trở về đúng chỗ. “Em chắc chắn là có một lời giải thích nghe có vẻ thuyết phục. Như là vài cách thôi miên cổ xưa nào đó anh đã học trong lúc chu du. Em thường nghe người ta nói là những kẻ phóng đảng và những tay lang băm thường học những thủ đoạn đó vì sự ích kỉ của chính họ.”

Anh tóm lấy cổ tay cô và kéo cô quay lại để đối mặt với anh, không cho phép cô dễ dàng phớt lờ anh và những phút đam mê ngọt ngào và dữ dội mà họ vừa chia sẻ. “Có lẽ có một lời giải thích nghe chừng thuyết phục. Có lẽ chỉ anh mang đến cho em sự tự do để được làm điều em muốn.”

Cô nhìn anh chăm chăm, vẻ tổn thương trong mắt cô xung đột với ham muốn. Anh có thể thấy rằng cô vẫn muốn chạm vào anh. Vẫn thèm khát nụ hôn của anh, thèm khát cảm giác khi bàn tay anh vuốt ve trên da thịt cô.

“Nếu đây không phải là thứ gì ngoài một mảnh lới tàn nhẫn,” anh dịu dàng nói, chạm một bàn tay lên gò má mềm mại phủ lông tơ của cô, “thì anh sợ rằng nó đã đùa giỡn với cả hai chúng ta.”

Mắt cô nhắm lại như thể để từ chối sự thật trong lời nói của anh trong khi môi cô hé mở

để thừa nhận nó. Anh đang cúi đầu xuống miệng cô để chấp nhận lời thú nhận thì một tiếng gõ cửa vang lên.

Portia giật ra khỏi anh, đỏ mặt như thể họ bị bắt gặp khi đang lăn tròn ân ái trên đi-văng thay vì chỉ là một nụ hôn vụng trộm.

“Vào đi,” cô gọi với ra, vuốt thẳng váy và run run vỗ nhẹ vào tóc lần cuối.

Willbury lách vào thư viện, đôi môi mỏng của ông mím lại thành một cái bĩu sưng sứa, “Cô có người đến thăm, thưa Cô Cabot. Cô có tiếp khách chiều nay không?”

Cô cau mày, “Ai thế?”

“Hầu tước của Wallingford,” người quản gia rề rà nói với vẻ nhiệt tình như ông có thể thể hiện để giới thiệu Thành Cát Tư Hãn và đoàn quân xâm lược của ông ta. “Ngài ta tuyên bố rằng ngài muốn chắc chắn là cô không chịu đựng bất cứ hậu quả xấu nào sau cuộc ‘phiêu lưu’ không may mắn của mình đêm hôm trước.”

“Ngài ấy thật tốt,” cô lẩm bẩm, thận trọng liếc trộm về cau có của Julian, “Sao ông không đưa ngài ấy vào phòng khách và gọi Gracie mang trà cho chúng tôi? Có lẽ chị Caroline sẽ vui lòng uống trà cùng chúng tôi?”

“Sao ông không đưa hân vào đây và tôi sẽ rót trà?” Julian gợi ý, hé môi ra vừa đủ để lộ chiếc răng đáng sợ.

“Nghĩ kỹ lại, Willbury, tại sao ông không đưa vị khách của chúng ta đến phòng nhạc? Cửa sổ ở đó đều quay về hướng Tây, và chúng ta không muốn phí phạm một phút ánh nắng mùa đông đáng yêu này.” Portia trao cho Julian một nụ cười với má lúm đồng tiền, “Em hy vọng rằng ánh nắng mặt trời sẽ giúp em bộc lộ ưu thế tốt nhất của mình.”

Anh gầm gừ với cô, “Ồ, anh không biết. Anh thích cách em nhìn trong bóng tối. Và cảm giác về em.” Ánh mắt âm ỉ của anh bổ sung vào lời nói một cách rõ ràng.

Khi Willbury rời đi, Portia vội vàng hướng về cánh cửa. Khi ra xa khỏi tầm với của anh, cô mới quay lưng lại đối mặt với Julian, “Em nhận thấy nếu chúng ta đều sống dưới mái nhà của anh trai anh chờ đến khi chúng ta quyết định làm gì với người tình của anh...”

“Người tình cũ,” anh ngắt lời và khoanh tay trước ngực.

“...thì có lẽ tốt nhất anh nên cố gắng nghĩ về em như là em gái của anh.”

Julian nhún vai, “Anh thà nghĩ em là cô hầu gái dễ thương trên tầng, người đánh cắp... trái tim anh khi anh mười ba tuổi.”

“Vâng, ít nhất điều đó giải thích cho chuyện đã xảy ra,” cô gắt gỏng trả lời, “Giờ nếu anh tốt bụng thứ lỗi cho em, em sẽ để anh lại với những giấc mơ của mình.”

Cô nhanh chóng đi qua cánh cửa, biết rất rõ thứ duy nhất có thể đi theo cô vào hành lang ngập ánh nắng mặt trời là tiếng gầm gừ tức tối của anh.

~*~

“Ngài có muốn một nụ hôn nữa không, thưa ngài?” Portia đưa khay trà sứ thanh nhã ra, một nụ cười nhạt nhẽo đóng băng trên môi cô.

Hầu tước của Wallingford sắc trà, quả táo Adam đáng chú ý của hãn phạm phòng trong cổ họng, “Xin thứ lỗi?”

Khi Caroline tặng cho mắt cá chân của cô một cái đá mạnh, Portia cảm thấy hơi nóng tràn qua má. “Một cái bánh xốp, thưa ngài. Tôi có thể mời ngài dùng thêm một cái bánh xốp khác được không?”

“Ồ... à, nếu thế thì....” Vẫn còn có vẻ hoài nghi, hãn lấy một chiếc bánh xốp từ khay trà.

Để chiếc khay lại trên chiếc xe có bánh, Portia liếc nhìn ra cửa sổ. Những tia sáng tàn nhẫn của mặt trời tràn ngập căn phòng rộng, chiếu sáng mọi ngõ ngách của phòng nhạc, bao gồm cả đường chân tóc hớt ra sau trán của hầu tước và vẻ nhạo báng đáng khinh luôn ngự trị trên môi hãn ngay cả khi hãn cười.

“Tôi thấy nhẹ nhõm khi biết rằng cô đã không phải chịu hậu quả một mối nào sau chuyến phiêu lưu nho nhỏ đêm đó, thưa cô Cabot. Tôi rùng mình khi nghĩ đến điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với cô khi cô đi tìm kiếm cái thứ...” Hầu tước dừng lại và cố gắng loại bỏ vẻ khinh khi trong giọng nói của mình, “Thứ lỗi cho tôi – tôi có một mẩu bánh xốp mắc trong cổ họng – trong khi cô đang tìm kiếm em trai của tứ tước.”

Caroline bắn cho Portia một cái nhìn am hiểu, “Portia của chúng tôi luôn có một trái tim ngọt ngào. Ngài không thể đổ lỗi cho cô ấy vì đã cố gắng đưa con cừu đen của chúng tôi về với gia đình.”

“Tôi không có gì ngoài lòng ngưỡng mộ với lòng nhân từ theo đạo Cơ đốc của cô, thưa quý cô thân mến.” Wallingford chiếu cố Portia với một nụ cười trên đôi môi mỏng, “Nhưng một vài linh hồn lạc lối đã vượt quá cả sự cứu rỗi và tốt nhất nên để chúng lại cho lòng nhân từ đáng ngờ của quỷ dữ.”

Sau cuộc chạm trán với Julian trong thư viện, Portia lẽ ra phải nhiệt liệt đồng ý với hãn. Nhưng không hiểu sao bàn tay cô lại đột nhiên run lên vì giận dữ.

Trước khi có thể làm văng nước trà vào lòng mình, cô đưa tách lên và uống một ngụm nhỏ, “Vậy thì tôi có thể đoán rằng ngài đã không nghe được tin tức tuyệt vời này?”

Nụ cười của hãn nhạt đi, “Tin tức gì?”

“Julian đã về nhà,” cô nói, khoác lên một nụ cười ngây thơ, “Sau nhiều năm, cuối cùng anh ấy đã trở về với trái tim yêu thương của gia đình mình!”

Trông như bị cả khay trà mắc trong cổ họng, Wallingford nhồm lên, ánh mắt hãn thoáng lướt qua ngực cô, “Kane đang ở đây? Trong ngôi nhà này? Ngay lúc này?”

“Ngài không cần huýt gió gọi cảnh sát đang ở gần đây nhất đâu, thưa ngài.” Portia trả lại tách trả lên chiếc đĩa của nó, “Chúng tôi đều biết rõ ràng ngài đã mua toàn bộ giấy nợ cờ bạc của anh ấy.”

“Và tôi chắc chắn rằng chồng tôi sẽ rất hạnh phúc thanh toán bất kỳ món nợ nào cho em trai mình trong lúc cậu ấy ở xa,” Caroline thêm vào, tự phục vụ mình một miếng bánh khác.

Hầu tước ngồi lại xuống sô-pha, trông không vui vẻ lắm với câu nói đó, “Không đời nào tôi lại làm hỏng dịp đáng quý này với những lời đồn đại xấu xa. Tôi chỉ không thể không băn khoăn về sự khôn ngoan khi cho phép một... một anh chàng với tiếng tăm như Kane sống cùng

dưới một mái nhà với một cô gái trẻ chưa kết hôn và dễ bị tác động.”

Portia nhướng một bên mày, “Và tôi không thể không tự hỏi liệu vị hôn thê của ngài có cùng quan điểm hoài nghi như thế không?”

Ngay cả trong ánh sáng mờ, cô có thể thấy khuôn mặt của Wallingford tối lại, “Vì cô Englewood và tôi hiện thời đã chia tay, ý kiến của cô ấy không còn liên quan tới tôi nữa. Tôi có kinh nghiệm rằng cách xử lý tốt nhất một con cừu đen đối với hầu hết các gia đình là làm thịt cừu.”

Portia đứng phắt dậy, “Tôi e rằng tôi phải để chị gái tôi tiếp đón ngài, thưa ngài. Tôi cảm thấy người hơi sốt và e rằng có thể tôi bị bệnh gì đó.”

“Không phải là bệnh truyền nhiễm, tôi hy vọng thế?” Hắn ta đánh bạo hỏi, rút ra một chiếc khăn tay thấm nước hoa từ túi ghi-lê và áp vào mũi.

Nhận thấy rõ ánh mắt nghi ngờ của Caroline, Portia trao cho hắn một nụ cười lạnh lẽo, “Không có gì để ngài phải phiền phức như thế, thưa ngài. Tôi có vẻ là người duy nhất dễ mắc phải chứng bệnh này.”

Duyên dáng nhún gối chào hắn, cô vội vàng ra khỏi phòng nhạc. Cô hy vọng tìm được cách chữa chứng bệnh cô đang mắc phải trước khi nó gây tổn hại cho trái tim cô.

~*~

Đêm mùa đông buông sớm và khắc nghiệt, xua đi sự ấm áp và để lại những nụ hôn lấp lánh của sương mù trên ô cửa sổ bằng kính trong phòng ngủ của Portia. Mặc dù cô biết bóng tối sẽ cho Julian tự do lang thang quanh nhà, nhưng cô không hề có ý định trở thành tù nhân trong căn phòng của chính mình. Ngay khi Adrian thông báo rằng Larkin đã đến, cô sẽ tham gia thảo luận với họ về tương lai của Valentine.

Sự bồn chồn của cô tăng lên, cô quăng cuốn thơ của Byron mà cô đang cố gắng đọc sang một bên và thơ thẩn đi đến cửa sổ. Chỉ sau một lần gặp gỡ, Julian đã khiến cô khao khát bóng tối, khao khát đêm đen, khao khát cái vuốt ve của anh. Đó gần như không phải là lần đầu tiên cái hôn của anh – hay cái vuốt ve của anh – khơi lên trong cô khao khát lạ lẫm này, sự bồn chồn nôn nao này. Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ bằng đồng giả vàng trên bệ lò sưởi. Chiếc kim giờ bằng đồng thau tinh xảo đã chậm dần đến số bảy.

Cô đi đến cửa, nhìn về phía cầu thang. Đó là khi cô nhận thấy những tiếng ồn ào trầm trầm khe khẽ của những giọng nói đàn ông vang lên từ tầng một của ngôi nhà.

Sự nghi ngờ của cô tăng lên, cô vội vàng chạy xuống cầu thang, dừng lại để liếc ra cửa sổ trên chiếu nghỉ cầu thang tầng hai. Cổ xe song mã của Larkin đã đỗ trong con ngõ phía sau ngôi nhà, cặp ngựa hồng cân xứng thở phì phò ra những làn hơi trong không khí giá lạnh.

Những bước chân quả quyết đưa cô vượt qua hai tên hầu đang giật mình, thẳng đến phòng làm việc của Adrian. Cô đẩy cửa mà không buồn gõ.

Adrian đang ngồi ghé lên góc bàn trong khi Larkin và Julian ngồi uể oải trong những chiếc ghế da ở hai bên bàn. Mỗi người cầm một chiếc xì gà trên một tay còn tay kia là một ly rượu. Ít nhất Adrian và Larkin còn đủ khôn ngoan để ra vẻ tội lỗi khiến cô hài lòng.

Portia đóng cánh cửa với một tiếng rầm cương quyết, diễm nhiên trước làn khói lơ lửng trong căn phòng sáng ánh đèn. Larkin và Adrian ngay lập tức đặt chiếc xì gà xuống để tỏ vẻ tôn

trong sự hiện diện của cô, trong khi đó Julian chỉ từ tốn hút một hơi dài điều xì gà thon nhỏ, rồi thổi ra một luồng khói cuộn quanh anh như bàn tay của một người tình. Vẻ nhợt nhạt đúng kiểu của anh đã nhường chỗ cho màu sắc hồng hào khỏe mạnh, khiến cô ngỡ rằng Willbury vừa mới chạy ra cửa hàng thịt gần đây.

“Thứ lỗi cho tôi vì đến muộn,” cô lạnh nhạt nói, “Giấy mời của tôi chắc đã bị thất lạc ở bưu điện.”

Adrian nhăn mặt, “Đừng cảm thấy bị xúc phạm, Portia. Bọn anh chỉ thấy là không có ích gì khi làm cho em thêm lo lắng.”

“Anh thật chu đáo khi cân nhắc đến sự nhạy cảm yếu đuối của em. Có lẽ em nên lui về phòng ngủ để ép vài bông hoa hay thêu một mẫu thêu với vài câu châm ngôn ngẫu hứng trên đó.”

“Anh không cố gắng gạt bỏ em. Với những gì em đã chịu đựng tối qua, anh nghĩ tốt nhất là em cho phép bọn anh xử lý...”

“Để cô ấy ở lại.” Gác cạnh giày lên đầu gối chân kia, Julian dụi điều xì gà vào gót giày trước khi quăng nó vào ngọn lửa trong lò sưởi, “Cô ấy có quyền được như thế.”

Khi Larkin đứng dậy khỏi ghế và đẩy cô ngồi xuống, Portia trao cho Julian một cái gật đầu cảm ơn miễn cưỡng. Larkin tựa thân hình cao gầy của mình vào ngưỡng cửa, ánh mắt sắc sảo của anh đưa qua đưa lại giữa hai người.

Adrian đặt ly rượu xuống bàn và xoa cằm, trong anh như thể đang ao ước được ở bất cứ nơi nào khác trên thế giới này, “Julian đang giải thích cho bọn anh nó quen biết... ừm... người đàn bà đó như thế nào.”

“Cô ta không phải một người đàn bà,” Portia cứng rắn nói, “Cô ta là một quái vật.”

Julian nhướn lông mày về phía cô, không cho cô lựa chọn nào khác là thừa nhận cô cũng quy kết anh như thế. Cô hạ ánh mắt xuống, nhưng không đỏ mặt.

Vẫn nhìn cô, anh uống một ngụm rượu lớn, “Như em đang nói trước khi chúng ta bị gián đoạn, khi lần đầu tiên em đến Paris để tìm kiếm ma cà rồng tạo ra Duvalier, em e rằng em đã không tinh tế cho lắm trong việc dò hỏi. Tên đứng đầu của cái ổ ma cà rồng đó là một gã tính khí khá tồi tệ, hắn ghét ma cà rồng Anh hơn cả con người. Khi hắn khám phá ra rằng em đang cố tìm và tiêu diệt một đồng loại để có thể lấy lại con người của mình, hắn tiếp nhận điều đó không được tốt lắm. Hắn đã buộc em vào một cái cọc, tắm dầu và khi hắn chuẩn bị dí một ngọn đuốc vào em thì Valentine bước vào để xin tha mạng cho em.”

Portia khịt mũi, “Thật nhân từ làm sao!”

“Anh cũng nghĩ thế vào lúc tóc anh bắt đầu bốc khói,” Julian tỉnh khô nói, “Do sự can thiệp đó, cuối cùng chúng loại bỏ cô ta ra khỏi ổ và bọn anh phải chạy khỏi Paris.”

“Ít nhất hai người còn có nhau,” Portia nghiêng về phía anh với đôi mắt mở to thích thú, “Thế anh tìm ra cô ta có linh hồn anh trước hay sau hai người trở thành tình nhân?”

“Portia!” Adrian gục đầu vào bàn tay với một tiếng rên rỉ trong khi Larkin uống một ngụm hết sạch rượu và quay người để dành cho khung cửa sổ một cái nhìn tha thiết.

Nhưng Julian vẫn ngang ngạnh tiếp nhận ánh mắt cô, “Sau, anh e là như thế. Khi mà

chuyện tiêu diệt cô ta để tự cứu mình dường như trở nên cực kỳ đạo đức giả.”

“Em quên rằng anh là một người đàn ông luôn hoàn trả những khoản nợ của mình,” cô nhẹ nhàng nói. “Mặc dù Wallingford có thể không đồng ý.”

“Thế là đủ về quá khứ,” Adrian nói, nhận được một cái nhìn nhẹ nhõm từ Larkin, “Chúng ta ở đây tối nay để chắc chắn rằng Portia có một tương lai. Nếu Valentine là một kẻ thù điên cuồng như thế, tại sao tối qua cô ta lại bỏ chạy?”

Julian khịt mũi, “Cô ta không thể tồn tại lâu như thế nếu là một kẻ ngốc, Cô ta biết rõ danh tiếng người săn ma cà rồng của anh.”

“Vậy có lẽ cô ta đã rời khỏi London.” Larkin có ý kiến.

“Cô ta sẽ không rời bỏ anh ấy,” Portia nói với vẻ chán ngắt nhưng đầy sức thuyết phục.

“Và bây giờ cô ta sẽ không bỏ Portia khi biết tìm cô ta ở đâu... ít nhất là khi cô ấy còn sống,” Julian nhấn nhá nói thêm. “Thậm chí nếu em có thể tìm ra cô ta và bằng cách nào đó thuyết phục cô ta bỏ đi với em, thì cô ta cũng nhất định sẽ để lại một trong những gã tay chân để kết thúc Portia. Chúng ta phải bắt được cô ta trước khi cô ta có thể đưa ra những mệnh lệnh đó.”

“Nếu anh đưa Portia đi xa thì sao?” Adrian gợi ý. “Anh có thể đưa cô ấy, Caroline và Eloisa đến lâu đài cho đến khi chúng ta giải quyết vấn đề này.”

Portia cứng người, “Em sẽ không cho cô ta sự thỏa mãn bằng cách lẩn trốn! Để cô ta áp đảo em tối qua đã là bẽ mặt lắm rồi.”

“Đằng nào cô ta cũng sẽ bám đuôi theo thôi.” Julian chỉ ra.

Larkin vuốt ve cái cằm nhỏ của mình. “Nếu chúng ta biết cô ta sẽ bám đuôi Portia, tại sao chúng ta không thể cứ ngồi và chờ cô ta hành động?”

Julian lắc đầu, “Bởi vì cô ta đủ thông minh để chờ đợi thời cơ. Là một sinh vật bốc đồng, cô ta có thể trở nên kiên nhẫn đến khác thường. Cô ta sẽ đợi cho đến khi ta lơ là cảnh giác. Và sau đó mọi chuyện sẽ là quá muộn.”

“Bên cạnh đó,” Portia nói, “chúng ta phải lôi cô ta ra khỏi nơi ẩn trốn trước khi cô ta giết thêm bất kỳ phụ nữ vô tội nào nữa.”

Cô đứng lên đi lại trước lò sưởi, cảm nhận rõ ánh mắt năng trữu của Julian dõi theo cô từng bước, “Cô ta dường như đang hành động với ảo tưởng rằng Julian vẫn ôm ấp chút tình cảm gần bó với em, điều chúng ta đều biết hiển nhiên là không phải.”

Mặt dù hàm Julian siết chặt, anh khôn ngoan giữ lại suy nghĩ cho riêng mình và uống thêm một ngụm rượu khác.

“Nếu chúng ta có thể tìm vài cách để lợi dụng lòng ghen tuông của cô ta như một vũ khí chống lại cô ta...” Portia gõ một ngón tay vào môi dưới, “Em đang nghĩ đến những lời nói của Duvalier trước khi hấn nốt em và Julian trong hầm mộ cùng nhau.”

Adrian trao đổi một cái nhìn lo lắng với Larkin, “Em suýt chết ở trong hầm mộ đó, cung à. Em không cần phải hồi tưởng những ký ức đau đớn đấy.”

“Em trai anh cũng suýt chết,” cô nhắc nhở anh trước khi quay sang Julian, “Anh có nhớ Duvalier nói gì trước khi xô em vào tay anh không? Hắn nói rằng nếu anh chiếm lấy linh hồn em, anh có thể ‘hưởng thụ sự bầu bạn của em mãi mãi’.”

“Làm sao anh có thể quên được? Hắn ta gợi ý anh biến em thành cô dâu vĩnh cửu của anh.” Julian lắc phần rượu trong đáy ly, khuôn mặt anh đầy vẻ cay đắng, “Tên khốn khát máu đó cũng khá lãng mạn đấy chứ.”

“Nếu chúng ta khiến cho Valentine tin rằng anh đã làm như thế thì sao?” Portia chạm một tay lên vết sẹo trắng trên cổ cô, “Cô ta đã biết rằng anh đã để lại dấu ấn trên em. Vậy tại sao không khiến cô ta nghĩ rằng anh trở lại London để kết thúc điều anh đã bắt đầu nhiều năm trước đây? Có điều gì làm cô ta tức điên hơn thế? Sao nhỉ, nó giống như chúng ta hắt nước thánh vào mặt cô ta!” Mặc dù hết sức cố gắng, Portia không giấu được vẻ hài lòng trước triển vọng đó.

“Anh nghĩ chúng ta đang cố gắng cứu mạng em, trêu tức cô ta sẽ làm cho cô ta muốn giết em nhanh hơn,” Larkin chỉ ra. “Không phải chọc tức cô ta sẽ khiến cô ta nguy hiểm hơn hay sao?”

“Có lẽ. Nhưng nó cũng sẽ khiến cô ta liều lĩnh và dễ mắc sai lầm hơn. Nếu cô ta thực sự tin rằng Julian đã chọn em thay vì cô ta, cô ta sẽ không chờ đợi thời cơ lâu thêm. Cô ta sẽ hết kiên nhẫn.”

“Cũng như mạng sống của em nếu em có một bước sai lầm duy nhất,” Adrian nhắc nhở cô, mặt anh càng cau có hơn.

Julian nhìn cô cũng với vẻ nghi ngờ như thế, “Em có tin là em có thể giả dạng thành một ma cà rồng đủ sức thuyết phục để lừa Valentine không?”

Portia nhún vai, “Tại sao không? Bọn anh đi lại giữa con người chúng tôi sau khi mặt trời lặn. Các người ăn thức ăn của chúng tôi, uống rượu của chúng tôi, khiêu vũ theo nhạc của chúng tôi. Các người bắt chước việc hít thở của chúng tôi.” Cô gập ánh mắt thách thức của anh bằng ánh mắt thách thức của chính mình, giọng cô trầm xuống, “Sao nữa nhỉ? Các người thậm chí còn làm tình với chúng tôi.”

Lần này Adrian tóm lấy chai rượu thay vì cái ly. Anh uống một ngụm dài trước khi đưa nó cho Larkin đang mang đầy vẻ biết ơn.

“Nhưng con người dễ bị lừa hơn,” Julian nhẹ nhàng trả lời, không chịu giải thoát cho cô khỏi sự lôi kéo như thôi miên của ánh mắt anh, “Họ rất giỏi với việc chỉ nhìn thấy thứ họ muốn.”

Trong khoảng thời gian bằng một nhịp đập của trái tim, Portia đã trở lại thư viện lần nữa. Trở lại trong vòng tay anh. “Có lẽ đó là do chúng tôi được dạy dỗ tin vào năng tiên cá, ma quỷ và những hoàng tử cao quý trên những con ngựa trắng trước khi lớn lên và giờ thì phải đặt những tượng tượng ngu ngốc lại sau lưng.”

“Valentine không phải kẻ ngốc. Em sẽ không những phải thuyết phục cô ta rằng anh đã biến em thành một ma cà rồng, mà em còn phải khiến cô ta tin rằng em yêu anh.”

“Điều đó không quá khó.” Giọng Portia nghe có vẻ phấn khích và gay gắt, thậm chí đối với chính đôi tai của cô, “Chính anh nói rằng em là một diễn viên tài ba.”

Adrian thở dài, rõ ràng muốn chạy khỏi cuộc tranh luận, “Em có nghĩ kế hoạch này có

một cơ hội thành công không Jules? Em biết... người đàn bà này rõ hơn tất cả mọi người.”

“Về mọi khía cạnh,” Portia không thể không thêm vào.

Julian liếc xéo cô bằng một cái nhìn không thể làm nao núng bất kỳ người lạ nào anh tình cờ gặp trong ngõ tối, “Nó có một cơ hội để thành công.”

Larkin hăng giọng, “Và làm thế nào để Valentine biết được sự kiện quan trọng này đã xảy ra? Chúng ta có nên đăng quảng cáo trên tờ Công báo Bất tử không?”

Julian liếc về phía ngọn lửa, quai hàm anh cứng lại theo cách mà Portia đã biết quá rõ, “Em có lẽ biết một cách.”

Họ đều nhìn anh đầy mong đợi.

“Adrian có thể đuổi tất cả những ma cà rồng ra khỏi London, nhưng anh ấy chưa đuổi họ ra khỏi nước Anh. Có một ổ ma cà rồng đông đúc sống trong một ngôi nhà ở vùng thôn quê Colney, cách thành phố không đến một giờ đi ngựa.”

“Anh đã nghe thấy tin đồn về sự tồn tại của một nơi như thế,” Adrian thú nhận. “Anh cho rằng anh nên ghé thăm họ lúc này, nhưng từ khi Eloisa được sinh ra...” Anh nhún vai, lưỡng lự thừa nhận rằng sự ra đời của con gái đã khuyến khích anh cảnh giác hơn với mạng sống của mình.

“Em đã sống ở đây một khoảng thời gian sau khi Cuthbert trở lại ngôi nhà của cha cậu ấy,” Julian nói, “Tên cầm đầu đã thắng dinh thự đó trong một cuộc với một gã nghiện rượu say bí tỉ tội nghiệp nào đó, kẻ đã thua trắng phần gia sản còn lại của gia đình. Ma cà rồng thậm chí còn thích bàn tán hơn cả con người, anh biết đấy. Nếu chúng em xuất hiện ở đó, em có thể chắc với anh rằng Valentine sẽ nghe thấy toàn bộ chuyện này trước bình minh của ngày hôm sau.”

“Ồ, tuyệt vời!” Portia tỉnh khô thốt lên, “Em rất thích tiệc tùng trong một ngôi nhà thôn quê! Khi nào chúng ta đi?”

“Đừng lên kế hoạch buổi diễn của em vội,” Adrian cảnh báo cô, “Nếu em nghĩ rằng anh sẽ cho phép em hùng hổ tiến vào một ổ quái vật một mình...”

“Cô ấy sẽ không đi một mình.” Julian đứng dậy khỏi ghế đi đến cạnh Portia, âm hưởng quyền lực trong giọng nói của anh sánh ngang với Adrian, “Em sẽ ở bên cạnh cô ấy.”

Adrian nhìn anh với vẻ không thể tin, “Em chẳng phải là người đã khiến anh thức đến tận sáng, và làm tai anh phồng rộp vì anh đã để con bé dụ dỗ anh sử dụng nó như một con mồi hay sao?”

“Lần này cô ấy sẽ không phải là con mồi. Mà là em. Một khi Valentine phát hiện ra em ‘phản bội’ cô ta, cô ta nhất định sẽ hủy hoại em và không thể bận tâm đến ai khác.” Anh nắm lấy tay Portia và kéo cô vào gần anh hơn, “Và em có thể hứa với anh rằng em sẽ đâm một cái cọc vào chính trái tim mình trước khi để một ai hại một sợi tóc trên đầu Portia.”

Trước khi Portia có thể phản ứng lại với lời thề ẩn tượng đó hoặc cảm giác tự nhiên ngơ ngai khi những ngón tay anh đan vào ngón tay cô, Adrian nói, “Nếu em mong đợi anh chúc phúc cho cuộc liên kết băng bó thánh thần nhỏ nhỏ này, em sẽ phải nói với anh chính xác em định làm gì với kẻ thù cả chúng ta một khi cái bẫy của chúng ta khép lại.”

Portia nín thở, cố gắng giả vờ như toàn bộ tương lai của cô không liên quan gì đến câu trả

lời của Julian.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng anh nói, “Em sẽ đưa cô ta đi khỏi đây. Thật xa để cô ta không bao giờ hại bất kỳ ai, em...” Anh dừng lại, nắm tay Portia chặt thêm đến mức nó gần như gây đau đớn, “Không một ai hết.”

Cảm giác dễ vỡ như một trong những con búp bê bằng sứ cô vẫn khao khát khi là một đứa trẻ, Portia giằng tay ra khỏi anh, “Nếu các ngài thứ lỗi, tôi nên đi thông báo với chị gái mình rằng tối mai tôi sẽ tham gia bữa tiệc thôn quê trong nhà của một ổ ma cà rồng khát máu.”

Khi cánh cửa phòng làm việc đóng lại sau lưng cô, Adrian lắc đầu, khuôn mặt đẹp trai của anh bị che phủ với cả sự ngạc nhiên và giận dữ, “Em đang làm cái quái gì thế, Julies? Anh không hiểu sao em lại ngần ngại tiêu diệt sinh vật đó.”

Julian quay sang anh trai, mắt anh rực sáng, “Ồ, có lẽ em chưa bao giờ hiểu được sự lưỡng lự hủy hoại em của anh!” Xoay gót, anh bắt đầu tiến ra cửa.

“Em nghĩ em đang đi đâu thế?” Adrian vừa hỏi vừa chặn lối đi của anh.

“Ra ngoài,” Julian trả lời cộc lốc, không hề thoái lui dù chỉ một inch trước anh trai của mình. Adrian đã từng có thể đe dọa anh mà không cần đến một cái nhìn trách móc, nhưng bây giờ họ đứng đối mặt với nhau, ngang bằng về cả vóc người và sự ngang ngạnh.

“Em có thực sự nghĩ thế là khôn ngoan không?”

“Em không biết. Điều đó phụ thuộc vào việc em ở đây như là khách của anh... hay là tù nhân của anh?”

Vẻ quyết tâm của Julian không hề nao núng, Adrian ngần ngừ bước sang một bên, để anh tự do rời bước ra khỏi phòng làm việc và ngôi nhà.

Chương 11

Julian bước đi trên đường phố London nhộn nhịp như thể anh sở hữu cả thành phố và đêm tối, làm cho những người dám nhìn vào mặt anh cũng phải nhanh chóng tránh ra khỏi đường đi của anh. Vài người trong số họ nhận ra một con quái vật một cách bản năng, trong khi người khác chỉ đơn giản hiểu rằng không khiêu khích người đàn ông được sinh ra với đặc quyền và quyền lực khôn ngoan, nhất là người lao mình trong bóng đêm với vẻ duyên dáng nguy hiểm của một kẻ săn mồi.

Khi một tên thư ký xanh xao vô tình đâm sầm vào vai anh khi anh ta cúi ra khỏi văn phòng mình ở Phố Threadneedle, tất cả những gì Julian có thể làm là nuốt lại một tiếng gầm gừ. Anh biết anh nên nhẹ nhõm khi đâm đông từ từ thừa thốt dần, nhưng ý nghĩ rằng tất cả bọn họ vội vã về nhà với cái lò sưởi ấm áp và vòng tay chào đón của những người thân yêu chỉ làm tăng thêm sự căm giận của anh. Anh thậm chí không còn cả sự bầu bạn với Cuthbert nữa để có thể làm anh vui lên. Lá thư anh sai tên hầu mang đến nhà bạn mình sáng nay đã được trả lại cho anh với dấu niêm phong còn nguyên.

Mặc dù tự do bước đi trên phố, anh cảm thấy như mình vẫn phải kéo theo những sợi xích từ hầm mộ sau lưng. Những lời chế nhạo của Duvalier chưa bao giờ ngừng ám ảnh anh.

Người làm ta thất vọng, Jules. Ta đã mong đợi nhiều hơn từ người. Người không sẵn sàng trở thành một ma cà rồng, nhưng người cũng không phải là một người đàn ông.

Duvalier đã sai. Anh vừa là đàn ông vừa là ma cà rồng bị nguyên rửa bởi những cơn đói của cả hai. Những cơn đói đã gặm mòn khoảng trống nhứt nhối nơi linh hồn anh đã từng ngự trị mỗi lần anh nhìn Portia, vuốt ve làn da mềm mại trắng như sữa của cô, nếm vị ngọt ngào bị ngăn cấm của đôi môi cô.

Duvalier sẽ vui sướng khi biết rằng sau từng ấy năm anh vẫn còn đói khát thể xác và máu của cô.

Ai đó huých khuỷu tay vào lưng anh và anh quay ngoắt lại, môi anh mở ra với một tiếng gầm gừ không chủ tâm.

Một cô gái đứng ở đó, khuôn mặt tàn nhang xinh xắn của cô ta được bao quanh bởi một vòng những lọn tóc màu nâu vàng, “Xin lỗi, thưa ngài. Mẹ tôi luôn nói tôi vụng về lóng ngóng đến mức giẫm lên bàn chân của chính mình.”

Không tính đến cái áo khoác đã sờn, cô ta khá chăm chú cho diện mạo của mình. Những đám hồng lấm chấm trên hai gò má và một bông phăng-xê héo gấn sau một bên tai.

“Không có gì, thưa cô,” anh nhanh nhẹn trấn an cô ta, “Tôi chắc đó lỗi là của tôi.”

Trước khi anh có thể rời cô ta đi, cô ta đã mạnh dạn nắm một bàn tay đi găng quanh cẳng tay anh. “Hôm nay là một đêm lạnh lẽo ngài nhỉ? Tôi nghĩ có lẽ ngài có thể đang cần tìm cái gì đó mềm mại hơn là một viên gạch nóng để làm ấm giường.”

Cô ta sẽ là của anh nếu anh cần. Julian có thể nhìn thấy điều đó trong cái ngược đầu dò hỏi của cô, ánh mắt tán thưởng của cô ta. Cô ta tin rằng anh là một quý ông, không phải là một

con thú.

Không có gì ngăn anh chấp nhận lời mờ chào của cô ta và theo cô ta đi đến một quán trọ nào đó gần đây với những tấm chắn đã sờn nhưng sạch sẽ. Anh có thể tán tỉnh cô ta bằng những từ hay ho mà Portia đã chế giễu, sau đó thưởng thức cô ta theo kiểu anh chọn. Khi những cái vuốt ve thành thạo của anh gột sạch ký ức về những bàn tay vụng về của ngưỡng gã đàn ông béo phì, đầm đìa mồ hôi đến với cô ta trước anh, anh nghĩ rằng cô ta sẽ không lấy của anh xu nào.

Nhưng anh không giữ bỏ ý nghĩ rằng cô ta có lẽ sẽ lấy đi của anh thứ gì thân thiết hơn.

Phốt lờ một nhát đâm tàn ác của nuôi tiếc, anh móc một đồng xu ra khỏi túi áo và ấn nó vào tay cô, “Sao cô không cầm lấy cái này và tự làm ấm cho mình bằng ngọn lửa của chính mình tối nay?”

Khẽ nghiêng mũ về phía cô ta, anh bắt đầu đi qua con phố, nơi một chủ hàng thịt vừa bước ra ngoài khóa cửa hàng để nghỉ tối.

~*~

Portia trở lại hầm mộ.

Mùi vị ẩm ướt của mặt đất đồ nát và thối rữa lâu đời tràn ngập mũi cô. Cô sẽ tê cứng vì sợ hãi nếu Julian không ở đó, nếu anh không vòng cánh tay mạnh mẽ quanh cô để giữ vững thân thể run rẩy của cô. Anh đã xé miếng giẻ và dây trói mà Duvalier đã sử dụng để bịt miệng và khống chế cô, chà xát những ngón tay tê dại của cô có cảm giác lại bằng bàn tay run rẩy của anh.

“Tại sao Duvalier nói những điều kinh khủng đó?” một tiếng nức nở nghẹn lại trong cổ họng khi cô vòng cánh tay quanh eo và áp má vào ngực anh, “Tại sao hắn nói rằng anh sẽ giết em?”

Julian đẩy cô ra khỏi tay anh và lê lết đi đến góc phòng, gục đầu xuống và giơ một bàn tay lên che mặt anh khỏi ánh đuốc, “Duvalier đã đúng,” anh rên rỉ, “Em nên tránh xa anh ra!”

Bất chấp lời cảnh báo của anh, cô bước theo bản năng về phía anh, “Nhưng tại sao? Tại sao em lại nên nghe những điều mà tên quái vật tồi tệ đó đã nói?”

“Hắn ta có thể là một quái vật, Portia. Nhưng anh cũng thế.” Julian chậm chậm ngước đầu lên và hạ tay xuống, phơi bày khuôn mặt của mình trước ánh đuốc và ánh mắt đau khổ của cô.

Cô áp chặt một bàn tay lên miệng, nhưng đã quá muộn để bịt lại tiếng thở dốc kinh hồn của mình. Làn da căng ra bên trên xương mặt của anh, đôi mắt anh trũng vào nhưng rục lên với một con đoi hoang dã. Dường như mọi thứ là anh trước đó đã giảm đến mức độ nguyên thủy nhất, những thứ còn lại vừa đẹp đẽ vừa đáng sợ. Khi cô nhìn anh, sự sợ hãi vì vẻ duyên dáng hoang dã của anh, răng của anh nhọn và dài ra, cong lại thành một cặp răng nanh lấp lánh được tạo bởi quỷ dữ với mục đích duy nhất là giết chóc.

“Adrian chưa bao giờ là ma cà rồng, phải không?” Cô nhẹ nhàng hỏi, nhưng đã biết câu trả lời.

Julian lắc đầu.

“Luôn là anh.”

Anh gật đầu.

Cô bị xao lãng khỏi hình ảnh không thực của cặp răng nanh bởi một hình ảnh thậm chí còn không thực hơn. Những mảnh áo rách của chiếc sơ mi buông xuống một nửa đến eo anh, để lộ một hình thù quen thuộc ăn vào da thịt ở ngực anh.

Thét lên một tiếng đau đớn, Portia chạy đến với anh. Cô rà tay trên mép của hình thập ác đã hằn vào da thịt anh như thể cô có thể hấp thu phần nào nỗi đau của anh qua những ngón tay, sau đó ngược đôi mắt đầy nước nhìn anh, "Lạy chúa, hẳn đã làm gì anh thế này?"

Julian nuốt nghẹn, lưỡi anh lướt qua đôi môi khô nứt trong một nỗ lực vô hiệu để làm ướt chúng. Giọng anh trầm xuống thành một tiếng khàn thô ráp, "Hắn ta rút cạn sức mạnh của anh bằng cây thập tự ác. Hắn bỏ đói anh, không cho anh uống."

Anh vật lộn để tách cô ra, nhưng mất thăng bằng và đổ sụp xuống, cơ thể anh run lên bần bật từng cơn không thể kìm chế.

Portia quỳ xuống bên cạnh anh, "Anh đang chết," cô thì thầm, không thể gạt bỏ những bằng chứng sừng sốt trước mặt cô thêm nữa.

Anh gật đầu, "Anh không còn nhiều... nhiều thời gian nữa. Em sẽ an toàn sau đây. Duvalier chắc chắn rằng chúng ta sẽ được tìm ra." Một nụ cười cay đắng cong trên môi anh. "Gã khốn đó không bao giờ có thể cưỡng lại việc... khoe khoang thành tích của mình. Em có nhìn thấy những cái cùm đẳng kia không?" anh hỏi, chỉ vào những sợi dây xích hoen gỉ treo lơ lửng từ những cái móc chôn sâu trong tường đá. "Anh muốn em dùng chúng xích anh lại vào bức tường này."

Cô giật lùi lại, không thể che giấu sự kinh tởm của mình, "Giống như một con vật."

"Anh là một con vật, Portia. Em càng sớm chấp nhận được nó, em càng sẽ được an toàn."

Cô lắc đầu, giọng cô bình tĩnh dù những giọt nước mắt đã chảy dài trên má, "Em sẽ không làm thế. Em sẽ không để anh bị trói lại và chết đói như con chó dại nào đó."

Anh nắm lấy cánh tay cô, những ngón tay anh cắm vào da thịt mềm mại của cô với một lực rất mạnh làm cô thâm tím, "Chết tiệt, nhóc con, em phải nghe lời anh. Anh không biết anh còn có thể không... làm đau em bao lâu nữa."

"Anh có thể uống máu em," cô thúc giục. "Đủ để anh sống sót cho đến khi ai đó đến cứu chúng ta."

Một âm thanh tắc nghẹn trong cổ họng anh và lần đầu tiên cô hiểu rằng đây không chỉ là cơn khát máu chết người. "Em không hiểu sao? Nếu anh cho phép mình nếm em một lần, anh sẽ không thể dừng lại, cho đến khi quá muộn cho cả hai chúng ta." Anh chuyển bàn tay lên mặt cô, những ngón tay run rẩy của anh gạt một lọn tóc đen ra khỏi má cô với sự ngọt ngào có sức tàn phá. "Làm ơn đi mà, Mắt Sáng, anh cầu xin em..."

Portia nhắm mắt để ngăn ánh mắt cầu xin của anh, biết rằng cô phải làm gì. Khi cô mở mắt ra, cô đã có thể trao cho anh một nụ cười qua làn nước mắt, "Sao thế? Julian, anh biết em sẽ làm bất cứ việc gì cho anh mà. Bất cứ việc gì."

Lờ đi sự đe dọa của những chiếc răng nanh chết người đó, cô ôm mặt anh trong hai tay và ép đôi môi mềm mại của mình vào môi anh.

Portia mở mắt để nhìn chằm chằm vào nóc giường của mình, cả thân xác và trái tim cô đều bị thiêu đốt bởi một cơn nhức nhối khao khát. Cô muốn gọi lại giấc mơ đó, để trở lại hàm mộ đó và bóng ma con người cũ của mình. Cô gái đó đã rất chắc chắn về mình: sẵn sàng hy sinh mọi thứ - kể cả mạng sống - cho một anh chàng đẹp trai cô yêu với tất cả sự ngây thơ và đam mê như thế.

Giấc mơ chỉ có tác dụng nhắc cô nhớ rằng Julian cũng đã từng sẵn sàng làm như thế. Rằng anh sẽ kết thúc sự tồn tại của mình như là một cái vỏ không linh hồn, không có hy vọng được cứu rồi chứ không làm mạo hiểm tổn thương cô. Cô nghiêng người, ôm chiếc gối vào ngực trong một nỗ lực vô vọng làm tê liệt nỗi nhức nhối trong trái tim mình, và tự hỏi điều gì đã thay đổi. Và Valentine đã nắm giữ cái gì để điều khiển anh?

Cô nhắm chặt mắt, biết rằng mong muốn một giấc ngủ không mộng mị là khôn ngoan hơn. Nhưng trước khi điều ước của cô được toại nguyện, âm thanh của một giai điệu xa xa vọng đến tai cô. Vẫn ôm gối, cô ngồi dậy, chớp mắt vì kinh ngạc. Có phải giấc mơ của cô bằng cách nào đó đã gọi hồn một bóng ma khác từ quá khứ của cô?

Khoác chiếc áo choàng lụa bên ngoài chiếc váy ngủ, cô trèo xuống giường và bước đến cửa. Cô mở cửa, hy vọng tiếng nhạc chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng quá hoang tưởng của mình. Nhưng tiếng thì thầm càng lớn hơn - một bài hát ru vui buồn lẫn lộn được chơi cho những con người mộng mơ trong dinh thự này.

Buộc chặt thắt lưng của chiếc áo choàng, cô vội vã đi xuống cầu thang. Thay vì làm cô nhụt chí, những bóng tối trải dài trên hành lang vắng vẻ của ngôi nhà dường như chào đón cô, kéo cô vào sâu hơn vòng tay của chúng với từng bước chân. Điều tiếp theo cô biết là cô đang đẩy cánh cửa phòng nhạc, cảm giác khao khát của cô chìm vào những nốt nhạc tuôn ra từ chiếc đàn pianô lớn bên dưới cửa sổ.

Julian ngồi trước chiếc đàn, những ngón tay của anh nhảy múa trên những phím đàn với vẻ duyên dáng của một người tình đang dở dành cho bằng được một phản ứng vừa ngọt ngào vừa đam mê. Anh mặt trời có thể là kẻ thù ghê gớm của anh nhưng ánh trăng trải qua khung cửa sổ rộng rõ ràng say mê anh. Những tia sáng bằng bạc hôn lên mái tóc lộng lẫy mềm mại và vuốt ve dáng vẻ nam tính mạnh mẽ của anh, khắc họa nó trong ánh bạc.

Portia phải mất một phút lúng túng để nhận ra đoạn nhạc anh đang chơi là khúc đầu tiên của bản “Lễ cầu hồn” của Mozart, phân đoạn duy nhất nhà soạn nhạc đã hoàn thành trước cái chết đột ngột của ông vào tuổi ba mươi lăm. Cô đã nghe đoạn nhạc được chơi trên những chiếc đàn ống cao hơn cả một nhà thờ lớn, nhưng chưa bao giờ cô được nghe trên một chiếc đàn pianô và với chiều sâu cảm xúc ám ảnh đến thế này. Khi nó được chơi bởi bàn tay thành thạo của Julian, khó có thể tin rằng lễ cầu hồn đã được thực hiện, như lời đồn và truyền thuyết đã tuyên bố, bởi một người lạ bí ẩn, mà hoá ra lại là người loan báo cái chết của Mozart. Julian chơi nó vừa như những lời than khóc – bài hát của một người đàn ông tự chúc mừng và thương tiếc cho cái chết của mình trước khi giọng nói của anh ta câm lặng mãi mãi.

Anh trút cả nỗi khát khao và đam mê của mình vào đoạn nhạc, khiến nó gần như trở thành một đoạn nhạc hoa mỹ đầy kịch tính. Nốt nhạc cuối cùng ngân lên như tiếng chuông vang của nhà thờ trong một đêm thoáng đãng và lạnh lẽo.

Cho tới khi cả tiếng vọng của âm nhạc ngừng hẳn, Portia mới nhẹ nhàng nói, “Một người đã tuyên bố linh hồn của mình thuộc về quỷ dữ, nhưng vẫn chơi như một thiên thần.”

Anh không hề có vẻ giật mình khi thấy cô đứng ở ngưỡng cửa, “Đây là một trong những bài nhạc yêu thích của anh. Em có nhớ những chữ họ tìm thấy được viết trên lễ bản nhạc không - Fac eas, Domine, de morte transire ad vitam?” Anh đọc lại, tiếng La-tinh tuôn ra dưới lưỡi

anh một cách dễ dàng.

Portia không trôi chảy với ngôn ngữ đó như thế. Cô luôn quá bận bịu đọc về ma, quỷ và tiên để nhập tâm với những chủ đề khô khan như vậy. “Hãy để, ôi Lạy chúa, những linh hồn,” cô lẩm bẩm “bước qua cái chết... để đến với cuộc sống vĩnh cửu.”

“Thật đáng tiếc anh không thể cảnh báo gã tội nghiệp đó rằng cuộc sống vĩnh cửu không phải có mọi thứ như nó được đồn đại. Em sẽ lật trang nhạc cho anh chứ, Mắt Sáng?” Anh hỏi, nụ cười tinh quái của anh làm cô nhớ đến những giờ phút hạnh phúc khi cô đã làm việc đó ở Lâu đài Trevelyan trước khi khám phá ra anh là một ma cà rồng.

“Em thề rằng anh chơi thuộc lòng.”

“Thì đúng thế.” Anh hát đầu về phía trang nhạc đang ở trên giá. “Nhưng anh không thuộc bản tiếp theo. Anh có thể sử dụng thêm một bàn tay nữa... hoặc hai.” Anh nhích người trên chiếc ghế dài bằng gỗ dái ngựa để nhường khoảng trống cho cô. Thấy cô ngần ngại, anh nói thêm, “Là cô dâu vĩnh cửu tương lai của anh, em thực sự không cần thiết cứ khư khư giữ lấy tính thủy mị bền lễn của mình.”

Không thể cưỡng lại tia sáng thách thức trong mắt anh, Portia đi qua phòng và ngồi vào chiếc ghế bên cạnh anh. Cô vờ qua anh để mở trang đầu tiên của bản nhạc, cố không tỏ ra ngại ngùng trước sức ép của bắp đùi mạnh mẽ của anh áp vào đùi mình hoặc cái chạm nhẹ của khuỷu tay anh vào phần ngực mềm mại của cô.

Khi quan sát bàn tay khéo léo của anh đánh lên giai điệu ngọt ngào đến nhức nhối của Beethoven từ phím đàn, cô dễ dàng tưởng tượng chúng nhảy múa trên da thịt cô với cùng kỹ năng như thế. Cảm giác một làn hơi ấm lan trên má cô, cô liếc trộm anh và thấy anh đang quan sát cô thay vì bản nhạc.

Ngửa ngáy bởi một ngò vục nhỏ, cô vờ tay và lật cả trang nhạc trước khi anh chơi đến cuối trang. Anh vẫn tiếp tục chơi mà không sai một nốt.

Cô hắng giọng với đủ âm lượng để nghe được qua âm điệu réo rắt.

Những ngón tay của Julian đông cứng lại trên những phím đàn, bản nhạc dừng khựng lại, “Ôi, trời. Anh đã bị phát hiện rồi phải không?” Mũi anh quệt vào những lọn tóc xoã ra của cô khi anh nghiêng sang và thì thầm, “Em nên biết là, anh luôn chơi thuộc lòng – ngay cả khi ở lâu đài. Anh chỉ không bao giờ cưỡng lại được cách em nghiêng qua anh để lật trang hoặc mùi hương của tóc em.”

Lần này cô nghiêng xa khỏi anh, “Julian Kane, anh đúng là một tên phóng đảng không thể sửa chữa được!” Cô cố giữ cho hai môi mím vào nhau với vẻ chê trách cau có, nhưng không thể ngăn chúng cong lên ở góc miệng.

Anh véo mũi cô, “Chỉ với những chuyện liên quan đến em, Portia Cabot.”

Cô muốn tin anh, và không phản đối khi ánh mắt anh trượt từ mũi đến miệng cô, khi anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên với một ngón tay để phơi bày đôi môi mềm mại của cô, khi anh cúi đầu xuống, đôi môi hé mở chạm vào môi cô với vẻ uyển chuyển dập dờn như một cánh bướm.

“Chú Jules! Chú Jules!”

Họ tách nhau ra và quay lại cùng một lúc, Eloisa đang đứng ở ngưỡng cửa. Với đôi chân chần và chiếc váy ngủ lấm lặt đường và mứt, cô bé trông như một thiên thần nhếch nhác. Mặc

dù Portia biết cô nên cảm thấy biết ơn vì sự can thiệp đúng lúc này, cô vẫn muốn tự đá mình vì đã để cửa mở.

Trước khi hai người họ có thể phản ứng, Eloisa lướt qua phòng, trèo qua đầu gối Portia để nhào vào lòng Julian.

Lúc đầu anh có vẻ hoàn toàn lúng túng khi thấy một đứa trẻ lạ nhảy lên xuống trong lòng mình, nhưng sau đó nụ cười vui sướng chậm chậm lan trên mặt anh, “Sao nào? Cháu phải là Eloisa! Anh nhận ra đôi mắt đó ở bất cứ đâu.” Anh liếc nhìn Portia, rõ ràng là bối rối, “Nhưng làm thế nào mà nó biết anh là ai?”

Portia cố nhún vai một cách thản nhiên, trong khi nhận ra là đã quá muộn để tránh một lời thú nhận của riêng mình, “Em không biết, hình như là em đã cho con bé xem ảnh chân dung của anh một hoặc hai... nghìn lần.”

Trước sự nhẹ nhõm tốt cùng của cô, Eloisa giật vạt áo sơ mi của anh với vẻ tập trung tức tối, mũi con bé nhăn lại.

“Nó có cần không?” Anh vừa hỏi vừa nhìn cô đầy hồi hộp.

“Chỉ cúc áo, núm tua đệm, ngọc trai và thỉnh thoảng là con mèo con. Nhưng những con mèo thường có xu hướng cắn lại nên làm nó mất can đảm.”

Eloisa đưa những ngón tay nhỏ mập mập lên vuốt má anh, “Đẹp,” cô bé ngâm nga, nụ cười làm lộ lúm đồng tiền trên gò má mồm mĩm của cô bé.

Portia phá lên cười, “Anh không cần tỏ vẻ kinh ngạc như thế. Điều đó chứng tỏ rằng không có phụ nữ nào có thể cưỡng lại sức quyến rũ của anh.”

“Ngoại trừ em,” anh đập lại, nhăn nhó liếc nhìn cô qua những lọn tóc màu vàng mật ong của cháu gái.

“Eloisa!”

Lần này Caroline mặt trắng bệch đang đứng ở ngưỡng cửa, còn cô bảo mẫu của Eloisa đang gấp ghé sau lưng vịn vịn chiếc tạp dề của mình. Khi Caroline nhìn thấy con gái mình ngồi trong lòng Julian, cô trở nên nhợt nhạt hơn.

Cô sai bước qua phòng, chiếc thắt lưng chưa buộc của chiếc áo choàng bay bay sau lưng, cô giật Eloisa khỏi tay anh, “Con là một cô bé hư, Eloisa,” cô mắng mỏ, vùi mặt vào tóc con gái, “Con làm vú nuôi và mẹ sợ khủng khiếp.”

“Chú Jules!” Eloisa bi bô, vịn vịn cánh tay mong thoát khỏi vòng vây của mẹ để có thể với tới Julian, “Đẹp!”

“Được rồi, cháu yêu.” Anh trao cho cô bé một nụ cười trấn an, “Cháu hãy để vú nuôi đưa trở lại giường kéo những ngón chân của cháu sẽ bị đông cứng lại.”

Julian quan sát, vẻ mặt anh đầy cảnh giác, Caroline lưỡng lự đưa Eloisa cho cô bảo mẫu đang đợi.

Khi người phụ nữ mang đứa trẻ đang sụt sùi đi, Portia nói, “Có thể tiếng nhạc đã đánh thức con bé. Đó là lỗi của em, không phải Julian. Em không nên để cánh cửa mở hé.”

“Và tôi nên tìm một trò tiêu khiển yên tĩnh hơn để giải trí. Chỉ là những giờ đồng hồ giữa hoàng hôn và bình minh có thể rất dài và cô đơn.” Julian trượt khỏi chiếc ghế trước chiếc đàn pianô và đứng dậy để đối mặt với chị dâu, một nụ cười giấu cợt trên miệng anh, “Chị thực sự không cần phải cố gắng lên, Caro. Một miếng nhỏ như thế khó có thể đáp ứng cho sự thèm ăn của tôi.”

Sau khi cứng nhắc cúi chào họ, anh sai bước ra khỏi phòng.

Caroline đứng đó trong ánh trăng, khuôn mặt cô sững sờ, “Chị xin lỗi, Portia. Khi chị nhìn thấy cái giường trống của con bé, chị đã nghĩ...”

“Em biết chị nghĩ gì. Và anh ấy cũng thế.”

Không nói thêm một lời nào nữa, Portia lướt qua chị gái và ra khỏi phòng, khiếp sợ những giờ cô đơn dai dẳng cô sẽ trải qua trên chiếc giường của mình.

Chương 12

Buổi tối hôm sau Portia đứng trong hành lang của dinh thự, nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương với vẻ chăm chú kinh hoàng mà một người có thể dành cho một con nhện trong một khu vườn đặc biệt xinh đẹp.

Cô gần như vui mừng vì Adrian đã đưa Caroline và Eloisa đến nhà của Larkin và Vivienne để tránh cho vợ mình phải đứng nhìn cô em gái nhỏ ra đi thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm. Cô không muốn bất kỳ ai trong gia đình mình chứng kiến sự biến đổi đến giết mình của cô.

Cô giấu màu hồng tự nhiên trên gò má bên dưới một lớp phấn phủ màu ngà. Lớp mặt nạ không tì vết chỉ làm màu son đỏ của đôi môi và đường cong lông mày đen duyên dáng của cô trở nên ấn tượng hơn. Cô đã chỉ dặn cô hầu gái chải ngược mái tóc lên khỏi khuôn mặt và giữ nó bằng một cặp trâm cài xà cừ, sau đó để những lọn tóc quăn bóng mượt tự do đổ xuống lưng. Kiểu tóc mới lộ để lộ một chút vàng trán cao và xương gò má nét như điêu khắc được che giấu bởi những lọn tóc mềm mại, khiến cô trông có vẻ già hơn và trần tục hơn.

Khuôn mặt trắng đến giết mình của cô và phần ngực phủ phấn chỉ khiến chiếc váy satin đen bóng của cô dường như mang vẻ sa đoạ hơn. Cổ áo xếp nếp cầu kỳ được cắt sâu và để trần vai, ôm lấy cổ với vẻ duyên dáng yếu điệu và được nhấn mạnh bởi dây quần cổ bằng nhung đen.

Đôi mắt cô lấp lánh bởi sự kích động bồn chồn, làm cho cô trông như một người lạ thậm chí với cả chính mình. Thật là lạ, cô chưa bao giờ có vẻ - hoặc cảm thấy - sống động hơn lúc này.

“Cái chết trở thành em, em yêu.”

Nghे thấy giọng nói thì thầm nam tính như khói đỏ, Portia quay lại, Julian đứng ngay sau lưng cô, vẻ tán thưởng lộ rõ trong mắt anh. Cô không thể cưỡng lại ham muốn liếc trộm một cái vào gương và thấy hình ảnh bối rối của chính mình.

Cô quay trở lại với Julian, cố gắng để không thấy rằng anh cuốn hút đến nhường nào với chiếc áo sơ mi xếp nếp trắng sáng lộ ra từ đường cắt sang trọng của chiếc áo ghi-lê lụa đen và chiếc áo đuôi tôm. Chiếc quần màu ngà ôm lấy đôi hông thon của anh, phủ lên đôi boots da đen được đánh bóng sáng loáng.

Cô chỉnh chiếc cà vạt đã được thắt hoàn hảo với một cử chỉ mà cô hy vọng là ra vẻ anh em, “Em không nghĩ là anh đang cho Wilbury lời khuyên làm thế nào để rình mò mọi người và làm họ sợ hết hồn chứ?”

“Đừng lỗ bịch. Lão già quỷ quyệt không biết xấu hổ đó dạy anh mọi thứ anh biết.”

“Tôi nghe thấy rồi đấy!” Giọng nói run rẩy đó trôi đến tai họ từ một căn phòng gần đấy.

Lắc đầu, Portia quay lại với chiếc gương, “Em phần nào nghĩ bộ dạng này hợp với em. Có lẽ em có quan hệ tự nhiên với tội lỗi.”

“Điều này anh đã nghi ngờ từ lâu,” anh nói, sự hài hước trong giọng anh không thể lẫn

vào đầu.

Cô cuộn một lọn tóc quanh ngón tay, “Anh chỉ đang ghen tị bởi vì anh không thể chiêm ngưỡng hình ảnh của mình. Với khuôn mặt đẹp như thế, em chắc rằng anh thường dành nhiều thời gian đứng trước gương trước khi anh trở thành ma cà rồng.”

“Từ khi gặp em, anh không bao giờ cần gương nữa. Mỗi lần anh nhìn vào mắt em, anh thấy mọi điều về mình mà anh cần biết.”

Ánh mắt giật thốt của Portia bắn đến nơi lẽ ra là hình ảnh phản chiếu của anh. Đến khi cô đủ trấn tĩnh để quay lại, anh đã thò tay vào trong túi áo khoác và rút ra một chai nước hoa thủy tinh.

“Em đoán rằng đây không phải là nước thánh,” cô đánh liều hỏi khi anh rút nắp chai xinh xắn đó ra. Mùi thơm của cây xạ và hoa lan đại tấn công mũi cô, mùi hương thật nồng nàn và gợi cảm đến mức vừa mới hít phải cô đã thấy hơi váng vất.

“Cái này sẽ giúp em ngụy trang mùi của mình.” Anh nghiêng cái chai để làm ướt đầu ngón tay trái của cô, “Nếu có thứ gì một ma cà rồng có thể ngửi được thì đó là mùi của con người.”

“Với anh em có mùi như thế nào?” Cô hỏi với vẻ tò mò thật sự.

Anh chấm vài giọt nước hoa vào chỗ hõm mềm mại ở cổ cô, hàng lông mi rủ xuống che khuất mắt anh, “Em có mùi như bánh nướng quả mâm xôi mới vừa trong lò ra, thật ngọt ngào và xốp giòn, khiến người ta không thể đợi để cắn ngập răng vào chúng.” Cái chạm của anh nhanh và dứt dưng, anh chấm thêm vài giọt sau tai cô, “Em có mùi như ánh mặt trời làm ấm những đài hoa của một bông hồng vào lúc nở rộ.” Anh bạo dạn dùng một ngón tay chấm vào đường rãnh giữa ngực cô, lỗ mũi anh phồng ra như thể ngay cả mùi hương quá mạnh của loại nước hoa này cũng không thể ngụy trang hoàn toàn mùi của cô, “Em có mùi của một người đàn bà...” anh ngược mắt nhìn cô, “...đang cần một người đàn ông.”

Điều Portia cần lúc đó là làm cách nào để hít được không khí vào lồng ngực đột nhiên kiệt quệ của cô. Nhưng trước khi cô có thể tìm ra, anh đã lùi lại để nhận chiếc áo choàng viền lông chồn từ một tên hầu đang đợi. Cô cho rằng thật may khi đầy tớ trong nhà Adrian được trả công rất xứng đáng cho cách phục vụ đầy kín đáo của họ.

Julian khoác chiếc áo choàng không tay lên vai cô, bàn tay khéo léo của anh thắt sợi dây buộc bên dưới cằm cô như thể cô chỉ là một cô bé như Eloisa, “Nếu chúng ta muốn trở nên thuyết phục tối nay, em sẽ phải nhìn anh thật âu yếm.” Ánh mắt chế giễu của anh lướt qua mặt cô. “Anh nhớ là em đã từng rất giỏi việc đó.”

“Em cho rằng em có thể giả vờ anh là món thạch sữa căng mọng đặc biệt.” Cô thở dài nuối tiếc, “Em rất thích món trứng sữa đánh kem.”

“Điều đó có nghĩa là em có thể cố gắng cần anh trước khi đêm nay kết thúc không?”

Cô nhe hàm răng trắng như ngọc trai ra với anh.

Anh quan sát chúng với một con mắt phê bình, “Anh biết điều này không đến tự nhiên nhưng hãy cố ngậm miệng em lại tối nay.”

Cô nhe răng lần nữa, đồng thời kèm theo một tiếng rít.

“Như thế thuyết phục hơn rồi.” Anh đưa cánh tay cho cô. “Chúng ta đi chứ, phu nhân?”

Điều trước tiên một ma cà rồng phải học là không bao giờ lãng phí một phút nào của đêm tối.”

~*~

Portia nhét bàn tay vào bao tay sâu hơn và liếc trộm Julian một cái. Vẻ hài hước nhẹ nhàng của anh đã biến mất. Dường như anh ngày càng trở nên xa cách hơn với mỗi vòng quay của bánh xe. Mặc dù đầu gối họ chạm vào nhau mỗi lần chiếc xe nảy lên khi chạy qua một vết lún, anh trông như cách xa đến cả nửa thế giới thay vì ngồi cùng cô trên chiếc ghế bọc đệm sang trọng trong một cỗ xe. Anh nhìn chằm chằm ra những cánh đồng phủ sương mù lấp lánh dưới ánh trăng ngoài cửa sổ, nét mặt nghiêng nghiêng đáng sợ của anh nhắc cô nhớ rằng bóng đêm là lãnh thổ của anh và cô đang liều lĩnh bước vào đó.

Khi cỗ xe dừng lại, sự căng thẳng giữa họ đã trở nên đông đặc đến mức Portia gần như biết ơn khi một trong những người đánh xe xuất hiện để mở cửa xe.

“Kệ chúng ta,” Julian ra lệnh, giật cánh cửa đóng lại trước khuôn mặt sùng sốt của người đàn ông.

Anh quay lại với cô, chiếc đèn xe hắt những khoảng tối đáng ngại trên khuôn mặt anh, “Anh e rằng anh chưa hoàn toàn thành thật với em.”

“Anh đùa đấy chứ!” Cô thốt lên, áp một bàn tay lên ngực với vẻ kinh hoàng giấu cợt. Bên dưới lòng bàn tay, cô có thể cảm thấy nhịp đập trái tim cô tăng gấp đôi.

Anh phớt lờ vẻ chế giễu của cô, “Có một điều em nên biết trước khi chúng ta đi vào. Bất chấp sự yêu thích gây náo động cho con người, ma cà rồng lại thích tuân theo tôn ti trật tự rất cứng nhắc giữa bọn họ với nhau.” Anh nắm tay cô, mặt trong ngón cái của anh vuốt ve lòng bàn tay nhạy cảm của cô như muốn làm giảm đi tác động của lời anh nói, “Nếu chúng ta muốn làm cho họ tin rằng em từ bỏ linh hồn mình cho anh một cách tự nguyện, anh sẽ không chỉ là người tình của em đêm nay. Anh sẽ là ông chủ của em.”

Những lời nói đơn giản của anh mang đến một cơn run rẩy không mong đợi chạy dọc xương sống cô. Cô bị vây hãm với một hình ảnh khiêu khích, trong đó cô đang quỳ gối dưới chân anh, háo hức đến mức nín thở để từ bỏ ý chí của mình và tuân theo mọi mệnh lệnh của anh, vì theo bản năng cô biết càng thoả mãn anh sẽ mang lại khoái cảm không diễn tả được cho chính cô.

Hoảng sợ bởi trí tượng tượng đồi bại của mình, cô nói, “Điều này có nghĩa là em nên gọi anh là ‘Đức vua’ hay là ‘Người Thống Trị Vĩ Đại Hào Phóng Nhất Trong Vũ Trụ Của Em’ phải không?”

Môi anh giật giật bất chấp cả ý chí, “‘Ông chủ’ là được rồi. Nhưng anh e rằng ma cà rồng sẽ yêu cầu những bằng chứng hữu hình hơn về sự... quy phục của em.” Thả tay cô ra, anh đưa tay vào trong áo khoác và rút ra một cái vòng màu vàng lớn gắn với một sợi dây xích dài.

Cô nhăn mặt, “Em chắc rằng cái đó hơi to so với ngón tay em.”

“Đó là bởi vì nó được thiết kế cho vừa với cổ họng em.”

Cô chớp mắt nhìn anh với vẻ nghi ngờ, “Anh muốn em đeo một cái xích cổ? Giống như một trong những con chó của nhà vua?”

“Cổ đừng nghĩ nó là một cái xích cổ. Nghĩ đến nó như là một... một...”

Cô nương một bên lông mày, “...một cái vòng và dây xích?”

Sự kiên nhẫn của anh rõ ràng suy giảm, anh quát lên, “Nếu là thế, nó cũng chẳng khác gì thứ vẫn trói buộc hầu hết những cặp đôi con người.”

“Rất hài lòng khi biết anh có một quan điểm đa cảm như thế về hôn nhân.”

Anh cào một tay lên tóc tức tối, “Tại sao em không nghĩ về nó như một kiểu vòng cổ đơn giản của ma cà rồng? Khi em vẫn còn đeo nó và anh có chiếc chìa khoá duy nhất, không ma cà rồng nào có thể nhắm nháp cổ của em.”

“Em chắc rằng đây là một niềm an ủi ghê gớm đối với em.” Cô khoanh tay lại trước ngực, “Không phải anh đã liên thoả thông báo với em rằng có những nơi khác để một ma cà rồng uống sao? Thế còn cái động mạch nhỏ dồi dào trên đùi một phụ nữ thì sao, ngay dưới...”

Julian chặn môi cô lại bằng hai ngón tay, ánh mắt nhú lại của anh khuyến cáo rằng tiếp tục chỉ là liều lĩnh. Cô nhìn anh chăm chăm một lúc, sau đó đưa tay lên và kéo dài dây buộc cổ ra. Xoay người trên ghế, cô nâng tóc lên để lộ vùng cổ.

Julian bất động hoàn toàn đến mức trong phút chốc cô tiêu khiển với ý nghĩ anh đã trượt ra khỏi cổ xe khi cô quay lưng đi. Cô liếc nhìn qua vai để thấy anh đang nhìn vào đường cong để trần ở cổ cô, mặt anh cứng rắn nhưng mắt anh mềm đi bởi một khao khát không thể diễn tả. Vào giây phút đó cô nhận ra rằng việc này là một thách thức đối với cô, nhưng không nghi ngờ gì là nó cũng vô cùng khó khăn với anh.

Khi cô ngoảnh mặt đi và hít vào một hơi run rẩy, cô đã hy vọng cảm thấy làn môi ấp áp như nhung của anh chạm vào da cô... ngay trước khi răng nanh của anh ngấp sâu vào da thịt mềm mại của cô. Nhưng anh chỉ vòng chiếc vòng vàng quanh cổ cô và cài lại.

Khi cô thả tóc xuống và quay lại, anh đã thả chiếc chìa khoá vàng nhỏ xíu vào túi áo ghi-lê. “Anh luôn giữ cái này trong người à?” Cô hỏi, “để đề phòng anh tình cờ gặp một phụ nữ anh muốn nô dịch?”

Anh trao cho cô cái nhìn đen tối, “Anh mua nó tối nay ngay khi mặt trời lặn. Em sẽ ngạc nhiên với những gì em có thể mua được từ một người bán hàng rong Trung Quốc ở bến tàu.”

Cô chạm một tay lên món đồ trang sức mới. Mặc dù chiếc vòng vàng đã được dát mỏng và tinh tế như một tờ giấy, cô vẫn có cảm giác nó nặng như sắt. Đặc biệt khi Julian cầm lấy đầu sợi dây xích và quấn nó quanh cổ tay.

“Em đã sẵn sàng chưa?” Anh dịu dàng hỏi.

“Rồi, thưa ông chủ,” cô trả lời, nhìn anh bằng ánh mắt sung sả.

Anh ngó vào mặt cô, “Lúc này em không có vẻ say đắm chút nào.”

Cô chớp chớp hàng mi và giả mắt nai nhìn anh.

“Giờ trông như em sắp bị ốm.”

“Em nghĩ là thế,” cô lẩm bẩm khi anh mở cửa xe và đưa tay cho cô.

Cô đặt bàn tay mình vào tay anh, biết rằng không thể không thú nhận rằng chiếc vòng và sợi xích có cảm giác như một bằng chứng hữu hình của sợi dây vô hình đã buộc trái tim cô vào

trái tim anh kể từ giây phút đầu tiên cô nhìn thấy anh đọc thơ của Byron trong phòng khách của anh trai anh. Cô nhanh chóng nhận ra rằng, khao khát của một người phụ nữ nguy hiểm hơn gấp bội so với sự ám ảnh trong trí tưởng tượng của một cô gái trẻ.

~*~

Nơi họ đến mang tên Trang viên Chillingsworth hiện ra mờ mờ trong bóng đêm là một đồng hồ lớn của gạch và đá. Từ bầu không khí đồ sộ bao trùm dinh thự hoành tráng cũ, có thể thấy gia tài của gia đình chắc đã tiêu tan rất lâu trước khi người họ hàng kế thừa bất cẩn nào đó đã làm tiêu tan ngôi nhà trong một ván cá cược vào lúc say xỉn với một ma cà rồng.

Một màn mây tả tơi che khuất mặt trăng, chỉ đủ để lộ một hàng ống khói in bóng lên bầu trời đêm như hàm răng lởm chởm của một ông già. Tất cả cửa sổ của ngôi nhà, ngay cả những cửa sổ đã vỡ được che phủ bằng vải nhiều đen, tạo cho ngôi nhà đáng vẻ như đang để tang cho vẻ tráng lệ đã mất và trách móc những kẻ ngu ngốc đã tàn phá nó. Dường như chỉ có một điều thích đáng duy nhất là nó bị từ bỏ bởi những người sống và bị chiếm hữu bởi những kẻ không chết.

Khi Julian tháp tùng Portia đi lên, mép áo choàng của cô quét trên những cây cỏ dại phủ đầy sương mọc xuyên qua những viên đá lát đường.

“Anh nên cảnh báo em,” anh nói “rằng ma cà rồng không phải luôn giao tiếp giống như hành vi của con người. Gầm gừ, gào rít và gặm nhấm là những cách biểu hiện tình cảm với bạn tình hoàn toàn có thể chấp nhận được.”

“Thật ngọt ngào,” cô lẩm bẩm, bám lấy cánh tay anh chặt hơn, “Giống như trò quấy phá của đám trẻ con.”

Họ đến gần cửa thì anh giật cô dừng lại, “Từ đây trở đi,” anh đề nghị, “tốt nhất là em đi sau anh vài bước.”

Cô nhìn anh trừng trừng trong vài giây trước khi ngậm nga ngọt ngào, “Xin tuân lệnh, thưa ông chủ.”

Một nụ cười khoái trá tinh quái cong lên ở góc miệng anh, “Anh có thể trở nên quen với điều đó.”

“Đừng,” cô cảnh cáo.

Anh bước thêm vài bước, nhưng cô vẫn đứng im ở chỗ cũ cho đến khi anh giật nhẹ sợi dây xích. Thở dài, cô thả bước đi sau anh.

Cánh cửa trước ngôi nhà kéo kẹt mở trước sức đẩy của tay anh. Khi không gian âm u của nó nuốt chửng anh, cô liền vội vã đi theo, phút chốc đã cảm thấy thiếu vắng sự hiện diện mạnh mẽ của anh bên cạnh cô. Sóng bước với anh, cô nhìn xuyên qua bóng tối, chờ mắt mình điều chỉnh với sự tối tăm.

Cô suýt nữa hét toáng lên khi một gã mặt sâu hóm hiện ra từ nơi nào đó để cầm lấy áo choàng và bao tay của cô.

“Em không biết ma cà rồng có người giữ cửa,” cô thì thầm khi hắt mang đồ của mình đi, bàn tay nhợt nhạt của hắn vuốt ve cái bao tay như thể nó là một con mèo vui vẻ.

“Họ không có,” Julian thì thầm trả lời.

Portia mở miệng để phản đối nhưng gã kia đã quăng chiếc áo choàng của cô lên đôi vai xương xẩu, lao ra khỏi cửa và biến mất vào màn đêm.

Khi Julian đưa cô qua một mái vòm dẫn đến một căn phòng dài và sâu có lẽ đã từng là phòng khiêu vũ, cô co người lại, cầu nguyện ánh sáng mờ ảo có thể che giấu cánh tay nổi đầy da gà của cô.

Cô nhích lại gần hơn Julian và thì thầm, “Đối với những sinh vật có thể bị tiêu diệt bởi lửa, ma cà rồng dường như yêu thích nến quá mức.”

Những cây nến nhỏ cháy khắp căn phòng nhiều ngõ ngách theo đủ kiểu từ những cây đơn hay những chùm đèn nến nhiều nhánh. Những ngọn lửa múa theo những sơ đồ vô hình tạo ra những mạng lưới ánh sáng và bóng tối chập chờn trong phòng khiêu vũ có thể chứa đến khoảng ba tá người. Portia ngạc nhiên khi thấy hầu hết ma cà rồng đều đang đứng quanh phòng trò chuyện hoặc tụ tập quanh bàn chơi bài. Rất nhiều người trong số họ tỏ vẻ buồn chán với đêm tối và chính mình. Ở cuối căn phòng xa xa, một chiếc cầu thang đá hoa lớn vươn lên phòng triển lãm ở tầng hai liền với phòng ngủ.

Một nhóm bốn ma cà rồng rách rưới nằm dài trên những chiếc ghế ở một góc phòng, chơi nhạc một cách thất thường, trong khi một gã đặc biệt nhợt nhạt với cái mũi khoằm, tóc mái xoắn một cách điệu nghệ, và cái cầm chế mạnh bạo với một chân đặt trên lò sưởi đá đầy bụi, đang thết đãi những người bạn vài đoạn thơ nào đó. Giọng nói của hắn vang vọng khắp phòng.

“Cho dù đêm tối được tạo ra dành cho tình yêu,

Và ban mai sẽ sớm trở lại,

Nhưng chúng ta sẽ không còn

Lang thang dưới ánh trăng thêm nữa”.

Portia đâm sầm vào lưng Julian rồi thở hổn hển, “Nhưng đó không phải là Ngài B-B-B...”

“Chào, Georgie,” Julian gọi to.

Khi ma cà rồng đó đáp lại lời chào bằng một cái động đậy yếu ớt của những ngón tay, mắt Portia trợn lên, “Anh có ý nói với em rằng lời đồn đại là đúng? Ngài Byron thật sự là một m... m...m...”

“...gã nhạt nhẽo tự yêu mình? Phải, anh e là thế. Và mặc dù anh đã nghĩ điều này là không thể, nhưng sau khi chết hắn ta thậm chí trông chín chắn hơn là khi còn sống. Thử tưởng tượng nỗi kinh hoàng phải lắng nghe hắn lảm nhảm như thế cả đời cũng đáng để người ta muốn đâm một cái cọc vào chính trái tim mình. Hoặc trái tim của hắn ta.”

Lắc đầu với vẻ kinh tởm, Julian len lỏi qua những khán giả say mê Byron. Portia đứng trở mắt nhìn nhà thơ nổi tiếng cho đến khi Julian giật mạnh sợi dây.

Vội vã bắt kịp với anh, cô lẩm bẩm, “Em phải thú nhận rằng cuộc tụ họp này không giống với những gì em mong đợi. Em đã hình dung ra một cuộc chè chén say sưa truy lạc với những trình nữ và những con mèo nhỏ hy sinh trên bệ thờ nhuộm máu.”

Anh quay ngoắt lại đối mặt với cô, giọng anh thấp nhưng chứa đầy cảm xúc, “Em không cần ra vẻ thất vọng như thế. Ma cà rồng không phải là quỷ dữ duy nhất, em biết đấy. Nếu em

muốn nhìn thấy những hành động thực sự đáng bị nguyên rủa vĩnh viễn, em nên tham gia quân đội của Đức vua hoặc đến thăm một trong những câu lạc bộ địa ngục ở Pall Mall, nơi những trinh nữ gào thét vì phải hy sinh đều đặn cho dục vọng của những quý ông vô lương tâm với rất nhiều tiền và quá ít lòng nhân từ. Ma cà rồng chỉ phá hoại và giết người để có thể tồn tại. Còn con người làm thế chỉ vì một chút niềm vui phù phiếm.”

Cô thận trọng lùi lại một bước, hơi choáng váng trước cảm xúc dữ dội của anh.

“Cãi cọ yêu à?” Một giọng nói du dương đổ xuống họ như lụa mỏng.

Một ma cà rồng hiện ra từ bóng tối. Hắn ta ăn mặc theo mốt của một thế kỷ trước, chiếc quần bó gối, áo khoát màu xanh đen, cúc áo và khuyết mạ vàng lấp lánh và một chiếc áo sơ mi xoè ra. Mặc dù hắn không đội tóc phủ phấn, mái tóc vàng dài và mượt mà được tết lại sau gáy thành một cái đuôi sam mềm mại. Khuôn mặt thiên thần và đôi mắt xanh sáng trông quen thuộc như được vẽ trên trần nhà của một nhà thờ lớn nào đó ở Florentine.

Julian thực hiện một cú chào sâu, “Em yêu, đây là Raphael – chủ nhà của buổi tối hôm nay. Ngài đây đã tốt bụng mở rộng lòng hiếu khách với anh khi lần đầu tiên anh trở lại từ Mỹ.”

“Nơi ở của ngài thật đáng yêu,” cô lóng ngóng nói, cố gắng không nhìn thẳng vào Raphael hay những tấm lụa đã rách nát thành những mảnh dài trên tường, những tầng sáp nhỏ xuống từ những chùm đèn, những mạng nhện trang hoàng trên đèn chùm pha lê, những chiếc lá chết vờ trên sàn nhà, những con chim bay qua hay bay lại giữa những xà rầm của trần nhà trần trụi, hay những chiếc gương tan tành giữa những khung cửa sổ.

“Thậm chí bây giờ nó còn đáng yêu hơn khi được chiếu cố với sự hiện diện của cô, thưa phu nhân.” Raphael túm lấy tay cô đưa lên miệng. Thay vì hôn lên khớp ngón tay cô, đôi môi ẩm ướt của hắn mở ra trên vùng da nhạy cảm ở phía trong cổ tay cô. Liếc mắt, Portia thấy miệng Julian mím chặt lại với vẻ khó chịu.

“Thế sao? Cảm ơn ngài,” cô trả lời ngắn gọn, tặng hắn một nụ cười trên đôi môi mỏng dính. Khi cô cảm thấy một trong những chiếc răng nanh của hắn cào vào da cô, cô giật tay ra khỏi cái nắm của hắn, sợ hắn có thể cảm thấy mạch máu dồn dập của cô.

Hắn ngó vào mặt cô, một cái trề môi biểu hiện sự quan tâm làm mềm đi đường cắt gọt cảm của đôi môi hắn. “Cô trông hơi nhợt nhạt, cưng à. Tôi có thể mời cô ăn ai đó được không?”

Cô nuốt nghẹn, nhưng trước khi cô có thể thốt ra câu trả lời, Julian đã vòng một cánh tay quanh eo cô, “Không cần thiết đâu. Chúng tôi đã ăn tối trước khi đến rồi.”

Raphael vẫn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hắn nhú lại trông còn kém nhân từ hơn trước đó, “Tôi chưa bao giờ quên một khuôn mặt xinh đẹp, cô biết không, và tôi gần như thề rằng tôi chưa nhìn thấy cô trước đây.”

Julian ném một cái nhìn bí ẩn xung quanh họ như thể để chắc rằng không ai nghe trộm cuộc trò chuyện của họ sau đó nghiêng xuống và thì thầm điều gì đó vào tai Raphael.

“Không!” Tên ma cà rồng thốt lên, mắt hắn trợn ngược thành hai hồ nước màu xanh chết lạng.

“Thực thế,” Julian nói bằng một giọng chỉ đủ để vang đến những ma cà rồng đang nằm ườn quanh chiếc bàn đánh bài bọc vải len ở góc phòng, “Và ngài có thể tưởng tượng sự buồn nản của anh trai tôi khi cô ấy tự nguyện từ bỏ thân xác và linh hồn cho tôi rồi đây.”

Raphael chấp hai bàn tay đã được cắt tỉa móng đẹp đẽ, cười nắc nẻ vì sung sướng, “Cuớp cô ấy ngay dưới mũi của một tay săn ma cà rồng, phải không? Thật là một cặp đôi tuyệt vời! Hai người chắc chắn sẽ trở thành câu chuyện của mọi nhóm ma cà rồng ở Anh này!”

Julian cúi đầu với vẻ khiêm tốn.

Ánh mắt Raphael nấn ná ở bộ ngực màu kem căng phồng lộ rõ bởi chiếc cổ quá sâu của chiếc váy, “Xét nguồn gốc của cô ấy, làm sao anh có thể chắc chắn cô ấy không còn giấu một cái cọc hay một cây thập ác ở trong đó?”

“Ồ, tôi có thể hứa với ngài rằng cô ấy đã được lục soát kỹ càng. Tôi sẽ là người duy nhất đóng cọc tối nay.” Khi Julian vượt gáy cô ngay trên chiếc vòng, Portia chỉ có thể hy vọng rằng lớp phấn dày che giấu được khuôn mặt đỏ nóng bừng của cô.

Raphael mỉm cười vỗ vỗ vào cằm cô như thể cô là một con chó đặc biệt mà hắn thích thú, “Cô ấy rất trầm tính, đúng không? Tôi thực sự rất yêu những người phụ nữ biết ngậm miệng lại và mở chân ra.”

Portia lao vào hắn, hàm răng của cô suýt nữa cắn phải những ngón tay hắn. Hắn ta sững sốt lùi lại.

Quấn sợi xích quanh nắm tay, Julian giật cô quay lại cho đến khi họ sát mặt nhau, “Để ý hành vi của mình,” anh rít lên, những chiếc răng nanh nhe ra, “Anh ghét phải trừng phạt em trước mặt người khác.”

Portia đã quên mất việc nằm trong tầm kiểm soát của sợi dây bền chặt đó như thế nào. Trước khi cô có thể dừng lại, một tiếng gầm gừ đã thoát ra khỏi môi cô. Thứ gì đó còn nguyên thủy hơn cả tia sét loé lên giữa họ, mọi mạch máu trong cơ thể cô đập dồn dập. Bỗng nhiên dường như họ trở thành hai tạo vật duy nhất ở trong phòng, có lẽ trong cả thế giới này.

Cô không biết điều gì có thể xảy ra nếu những nhạc công không chọn chính xác giây phút đó để tấu lên nhạc cụ của mình.

Khi rất nhiều cặp háo hức tiến về sàn nhảy, Julian chậm chậm thả lỏng sợi dây xích, “Chúng ta khiêu vũ chứ?”

“Xin tuân lệnh, thưa ông chủ,” cô trả lời, hạ hàng lông mi xuống để che đi biểu hiện giết người của mình.

Xoè tay trên tấm lưng nhỏ của cô, anh cuốn cô đi khỏi Raphael vào điệu van-xơ, để lại vị chủ nhà và những người vừa nghe xong cuộc đối thoại há hốc miệng quan sát với vẻ thích thú.

Khi họ quay vòng trên sàn trong giai điệu du dương của một trong những bản nhạc vui vẻ hơn của Mozart, Portia cứng người trong vòng ôm sở hữu của anh, “Sao anh cho phép hắn ta nói những điều khủng khiếp như thế với em?”

“Em mong anh sẽ làm gì? Thách hắn đấu súng đến chết à?”

“Sao anh có thể nói những điều kinh khủng như thế? Em đã không nhận ra anh đóng vai quỷ dữ có sức thuyết phục đến như vậy.”

“Anh? Thế còn em? Anh là một con quỷ dữ. Em mới chỉ giả làm quỷ dữ trong vài phút mà em đã cắn và đớp như một con chồn đại rồi.”

Cô lắc đầu, những lọn tóc lắc lư sau lưng, “Em nghĩ ma cà rồng bọn anh thích điều đó ở phụ nữ.”

Anh ép cô lại gần hơn - gần đến mức cô không thể thoát khỏi sức ép cương cứng và đói khát của hông anh - trước khi thì thầm vào tai cô, “Rất thích.”

Anh cuốn cô vào một vòng quay chóng mặt, khiến cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc khuất phục sự điều khiển của anh. Vào chính cái đêm Duvalier bắt cóc cô, cô đã mơ được khiêu vũ trong vòng tay anh như thế này. Với sự ngây thơ, cô đã tin rằng một điệu nhảy như thế có thể dẫn đến những lời thì thầm yêu thương hay có lẽ là một nụ hôn trộm dưới khu vườn ngập ánh trăng. Cô chưa bao giờ biết đến sự buông thả hoang dại, sức quyến rũ không thể cưỡng lại thế này lại có thể đưa đến một điệu nhảy khác nguy hiểm hơn – điệu nhảy đã từng lôi cuốn phụ nữ đến trạng thái mê mẩn và sụp đổ kể từ buổi ban mai của thời gian.

Cô ngược cầm lên và mạnh dạn nhìn vào mắt anh, lấy lại lòng tự tin với từng bước nhảy. Có lẽ họ giống nhau, dù họ không chịu thú nhận, đó là đều sống vì niềm khao khát một trò chơi, chờ một con sóng kích động trào đến khi trái cầu số phận mong manh tạm thời cân bằng trong chính bàn tay họ.

“Chúng ta không phải ở lại lâu quá,” anh lẩm bẩm, vờ như đang dụi vào tai cô, “Raphael là một tên buồn chuyện trò trên không có một chút thận trọng. Có tin đồn rằng hẳn chính là người thông báo cho Henry VIII rằng Anne Boleyn đang dấn dúi với bốn người tình đang âm mưu phế truất ông ta. Điều đó không đúng, tất nhiên, nhưng lời đồn vẫn khiến Anne đáng thương mất cái đầu của mình.”

Khi anh đứng lại, Portia dõi theo hướng ánh mắt anh. Vị chủ nhà của họ đang đi lại giữa những nhóm người, nhắc lại những gì hẳn vừa biết cộng thêm phần thêm nếm khiến những người đàn ông cười điệu và những người phụ nữ thì thầm sau những cái quạt của họ. Rõ ràng, ma cà rồng cũng thích miếng xì-căng-đan ngon nghề như con người. Mọi ánh mắt trong phòng khiêu vũ nhanh chóng gắn chặt vào họ. Portia không cần một cái gương cũng biết cô và Julian đã tạo ra một cặp ấn tượng như thế nào.

Ánh mắt Julian lấp lánh vẻ hài lòng, “Anh tin rằng nhiệm vụ của chúng ta đã thành công vang dội. Anh đoán rằng ngày mai, trước khi mặt trời mọc, Valentine sẽ được nghe tất cả về cuộc tái hợp báng bổ thánh thần nho nhỏ của chúng ta.”

Một làn gió bất chợt rít xuyên qua phòng khiêu vũ, kéo theo một đám lá chết run rẩy. Portia ngược mắt lên một điểm ngay trên vai Julian, thầm cảm ơn lớp phấn trát trên má - nó đã che giấu được hình ảnh một khuôn mặt đang trở nên trắng bệch không còn giọt máu của cô khi cô nói với Julian, “Điều gì đó mách bảo em rằng anh không phải đợi lâu đến thế.”

Những nhạc công và người khiêu vũ đều loạng choạng đứng lại, Julian quay người, người tình cũ của anh đang đứng trên đầu cầu thang.

Chương 13

“Chết tiệt!” Julian thốt ra khi Valentine ẻo lả lướt xuống cầu thang, trông như một thiên thần với mái tóc bạch kim búi cao trên đầu và đuôi váy trắng như tuyết thướt tha sau lưng.

“À, chúng ta muốn tìm cô ta, đúng không nào?” Portia yếu ớt thì thầm.

“Không, chúng ta đang bị áp đảo về số lượng và đang ở trên đất của cô ta.” Anh liếc ra sau lưng, đo số bước chân đến cửa, “Anh phải đưa em ra khỏi đây.”

Sự xuất hiện vương giả của Valentine tách những người đang khiêu vũ khác ra như một tảng băng nổi của Bắc cực. Portia đã cố gắng quên ả là một phụ nữ xinh đẹp mê hồn, nhưng khi ả lướt về phía họ với đôi giày khảm châu báu gần như không chạm vào sàn nhà đá hoa, Portia cảm thấy mình co lại thành một con quỷ lùn mập béo và thô kệch.

Valentine dừng ngay trước mặt họ, ánh mắt thâm hiểm của cô ta bắn qua bắn lại giữa sợi dây xích và cái vòng cổ, “Và này là cái gì, moncher^[1]?” cô ả hỏi, ánh mắt khinh bỉ của cô ta quét qua Portia. “Một món quà? Anh đã chán sức quyến rũ của con mèo con này và rút cuộc quyết định để cô ta cho em à?”

[1. Tiếng Pháp: Anh yêu.]

“Anh e là không,” Julian trả lời, cuộn sợi dây quanh nắm đấm và kéo Portia về bên cạnh anh, “Ngược lại, anh đã quyết định giữ cô ấy cho mình.”

Valentine mím đôi môi đỏ mọng thành một cái bĩu môi quyến rũ, “Anh không cần phải trở nên háu ăn như thế. Nếu em bắt được một con vật xinh xắn như thế này, em sẽ chia sẻ với anh.”

Anh khịt mũi, “Nếu em bắt được một con vật xinh xắn như thế này, sẽ không còn lại gì để chia sẻ với anh một khi em đã xong chuyện với cô ấy.”

Tiếng cười trầm khàn của Valentine khiến Portia dựng tóc gáy, “Anh hiểu em quá rõ, anh yêu nhỉ? Vậy tại sao anh đến đây tối nay? Để cầu xin em tha thứ vì đã cư xử một cách ghê tởm trong lần cuối cùng chúng ta gặp nhau phải không?”

“Hoàn toàn thành thật nhé, anh không mong đợi thấy em ở đây. Anh nghĩ em luôn coi mình trên tất cả... *những thứ này*.” Julian nói với cái nhún vai trưởng giả và bằng cách đó anh đã ám chỉ Raphael và những đám khách tạp nham của hắn. Hầu hết họ đều đang náo nức quan sát cuộc nói chuyện của họ với vẻ ác ý xen lẫn vui sướng.

Ả thở dài, “Anh phải biết, những đêm tối vẫn rất dài và em thì rất buồn chán và cô đơn vì không có anh. Raphael giữ một cặp nô lệ trẻ trung ở trên lầu, để giảm nhẹ sự buồn chán của em trong vài giờ đồng hồ.”

Portia không thể ngăn mình liếc trộm Julian một cái, nhưng anh vẫn điềm nhiên như một viên đá cẩm thạch dùng để điêu khắc.

“Nếu anh thích,” Valentine tiếp tục, “chúng ta có thể để con mèo của anh bận rộn trong

phần còn lại của đêm nay, khi em và anh làm quen lại với nhau.”

Portia nhích lại gần Julian hơn, ánh mắt liếc ngang của anh nhắc nhở cô giữ im lặng.

“Con ‘mèo con’ của anh có một cái tên. Em đã quên nó rồi à?”

Valentine gõ ngón tay trở thon nhỏ và nhọn nhọn vào môi, “Để em xem nào... là Penelope à? Prudence? Prunella?”

“Sao em không thích cái tên Portia?” Julian nhẹ nhàng kích động.

“À phải, Portia.” Môi cô ả cong lên thành một nụ cười chế nhạo. “Tên cô ta là Portia. Và cô ta là chiến tích yêu đương từ thời trai trẻ bỏ phí của anh. Em hy vọng rằng cho đến bây giờ anh đã thoả mãn với cô nàng nhỏ bé này. Nhìn vẻ xanh xao của cô ta, em nghĩ anh sắp uống cạn tạo vật tội nghiệp này rồi.” ả đưa tay ra và vỗ vỗ vào cánh tay Portia như chị em, “Em có được sự thông cảm chân thành của ta, cưng à. Ta biết rõ sự thèm ăn của Julian, anh ấy là kẻ tham lam vô độ. Tất cả sự thèm ăn của anh ấy.”

Khi những lời nói châm chích của ả đập vào dây thần kinh yếu ớt của Portia, cô cắn môi mạnh đến mức cô sợ rằng cô sẽ phá hỏng mưu mẹo của anh bằng cách làm môi mình bật máu.

Julian chỉ cười, “Em không cần lo lắng về cô ấy. Anh có thể chắc chắn với em rằng bây giờ cô ấy đã chia sẻ mọi sự thèm ăn đó. Tất cả.”

Lần này đến lượt Valentine kinh hoàng, “Chắc chắn anh không... Anh định nói là cô ta...”

“Đúng thế.” Nụ cười của anh lạnh giá đến mức Portia sẽ không ngạc nhiên nếu thấy sương mù đọng lại trên môi anh. “Bây giờ cô ấy là một trong chúng ta.” Anh luồn một cánh tay đầy sở hữu quanh eo cô, kéo cô vào vòng tay anh, “Và tất cả của anh.”

Cô không chuẩn bị cho niềm vui sướng nguyên sơ chạy qua linh hồn cô khi nghe anh tuyên bố sở hữu cô táo bạo như thế. Trong một phút nguy hiểm, thật quá dễ dàng để vờ rằng anh đang nói từ trái tim mình.

Valentine lắc đầu, rõ ràng là rất kinh ngạc, “Tại sao anh lại làm một điều ngu ngốc đến thế? Anh thậm chí chưa bao giờ giết người trước đây, đừng nói là trộm mất một linh hồn.”

Julian đưa tay lên vuốt ve má Portia như một người tình, “Có lẽ trước nay anh chưa tìm thấy một linh hồn đáng để đánh cắp, một linh hồn táo bạo, dịu dàng và ngọt ngào không thể cưỡng lại. Có người đàn ông nào - hay ma cà rồng nào - không muốn dành cả đời trong vòng tay cô ấy chứ?” Anh đẩy tóc cô sang một bên và áp môi vào điểm cực kỳ nhạy cảm ngay sau tai cô, làm cô khẽ rùng mình, cái rùng mình của khoái cảm tan chảy đến tận eo. Cô không phải giả vờ tiếng thở dốc của khoái cảm, “Hay trên giường của cô ấy?”

Valentine bắt đầu lấp bắp, đánh rơi cả vẻ điềm tĩnh ngọt xớt của mình. Trong một phút ngắn ngủi, Portia gần như thương hại ả. Khi cô ả tìm lại giọng nói của chính mình, nó đã biến thành tiếng rít xấu xa chưa từng có trước đây, “Cô ả có thể dịu dàng và ngọt ngào nhưng cô ả sẽ không bao giờ làm anh thoả mãn như em. Cô ả đã từng là người tình của cả hoàng đế và đức vua chưa? Cô ả đã dành cả năm trời trong hậu cung của vua Hồi giáo, học cả hàng nghìn cách khác nhau để làm thoả mãn một người đàn ông chưa?”

“Anh là người đàn ông duy nhất mà cô ấy sẽ phải làm thoả mãn. Và anh có thể chắc chắn với em rằng cô ấy còn có nhiều khả năng hơn với nhiệm vụ đó.” Anh kéo nhẹ sợi dây xích, quay cô đi khỏi Valentine, “Đi nào, em yêu. Hãy rời khỏi nơi này khi đêm vẫn còn dài.”

Họ đi được nửa đường đến cửa thì một tiếng thét hãi hùng vang lên khắp phòng khiêu vũ, “Cô ả không thể có anh! Em là người cứu anh ra khỏi chiếc cọc ở Pari! *Anh thuộc về em!*”

Portia dừng lại, cô quay người quá nhanh đến nỗi giật cả đầu dây xích ra khỏi bàn tay của Julian. Trước khi anh có thể tóm nó lại, cô đã sải bước quay lại phòng khiêu vũ, kéo theo sợi dây sau lưng. Khi cô dừng lại trước mặt Valentine, nhiều ma cà rồng đang trở mắt nhìn một cách ngớ ngẩn bắt đầu lùi xa khỏi hai người họ.

“Cô biết không, Mademoiselle Cardew,” cô nói. “Tôi thực sự không quan tâm cô đã phục vụ bao nhiêu vị vua Hồi giáo hay cô đã làm điểm cho ông vua nào. Cô có thể biết một nghìn cách khác nhau để thỏa mãn một người đàn ông, nhưng tôi vẫn có thể trao cho Julian thứ mà cô không bao giờ có.”

Valentine cười nhạo cô qua chiếc mũi quý tộc của mình, “Thứ đó là cái gì?”

Portia hít một hơi thở sâu, “Tình yêu của tôi. Cô có thể đã cứu anh ấy thoát khỏi bị đóng cọc, nhưng chính tình yêu của tôi đã giữ anh ấy sống sót khi Duvalier cố gắng tiêu diệt anh ấy nhiều năm trước đây. Thế có nghĩa là anh ấy là của tôi trước. Và giờ đây anh ấy vẫn là của tôi. Cô có thể có được linh hồn của anh ấy.” Cô nghiêng lại gần hơn, ném lại những lời nói của chính người đàn bà này vào khuôn mặt tái nhợt của cô ả, “Nhưng tôi sẽ luôn có trái tim của anh ấy.”

Portia nghĩ làn da trắng như thạch cao của Valentine không thể trắng hơn, nhưng lúc này nó thực sự trắng hơn. Với một tiếng rú thịnh nộ, ả giật một chai thủy tinh nhỏ từ thắt lưng. Móc cái nắp lọ ra bằng những móng tay đỏ máu, ả tã hắt thứ chất trong chai vào mặt Portia.

Portia hét lên đưa tay ôm mặt. Với những tiếng thở hỗn hển kinh hoàng và tiếng than khóc ai oán vang lên từ những tên ma cà rồng, cô đã chờ đợi da thịt cô bắt đầu xèo xèo và tan chảy đến tận xương. Nhưng khi cô không cảm thấy dù chỉ là một cảm giác nhức nhối, cô từ từ hạ tay xuống, chớp mắt gạt cái chất đó đi.

Cô trao cho Valentine một cái nhìn hoài nghi, sự nhẹ nhõm của cô quá lớn, đến mức cô không thể kìm chế được một tràn cười, “Tôi không hiểu tại sao tất cả bọn họ làm âm lên như thế. Nó chỉ là nước thôi mà!”

Khi Portia nhận ra cô đã làm gì, cụm từ “im lặng chết người” dường như chưa bao giờ thích hợp như thế. Cô liếc nhìn xung quanh và tất cả những gì cô có thể thấy là những con mắt nhú lại thành những cái khe thù địch và những đôi môi nhe ra để lộ những chiếc răng nanh chết người lấp lánh. Cô nhìn Raphael với vẻ cầu xin, nhưng phản ứng duy nhất của vị chủ nhà vui vẻ trước đây chỉ là một tiếng rít thâm hiểm.

Sau đó những tiếng gào thét thực sự bắt đầu.

“Hắn lừa chúng ta!”

“Cô ả là con người!”

“Tôi nghĩ tôi nghĩ thấy mùi gì đó ngọt ngào!”

“Tôi không thể đợi để cắn ngập răng mình vào đó!”

“Anh phải đợi tới lượt cũng như tất cả chúng ta thôi!”

Những tên ma cà rồng khép lại quanh cô, hình thành một vòng tròn đến ngay cả Julian

cũng không thể xâm nhập. Đứng đầu là Valentine, đôi mắt xanh ả rục lên và đôi môi đỏ mọng cong lên thành một nụ cười hài lòng.

“Portia! Nước thánh!”

Giọng nói trầm của Julian mang theo một mệnh lệnh không thể phớt lờ. Cô liếc nhìn xuống bàn tay ướt sũng của mình trong sự hoang mang. Sau đó ý tưởng này đến và cô lắc mình như một con chó bị ướt, quăng những giọt nước thánh khắp nơi.

Valentine và những con ma cà rồng khác thét lên và giật lùi lại dùng tay che mắt và mặt. Múi hôi thối của thịt bị cháy tràn ngập không khí.

Đó là tất cả sự xao lãng mà Julian cần. Anh gạt những ma cà rồng đang quờ quạng bằng một bước nhảy, rồi nhắc bổng Portia vào vòng tay. Cô hét lên và quàng hai tay quanh cổ anh theo bản năng khi anh nhún gối và nhảy, đưa hai người họ trôi trên phòng triển lãm.

Anh gập mình tiếp đất bằng gót chân, hấp thụ hết phần lực trước khi nó có thể chạy xuyên qua cô. Những tiếng gào thét điên cuồng vang lên khắp phòng khiêu vũ bên dưới.

Julian đứng thẳng lên, ánh mắt bắn loạn của anh tìm kiếm đường để thoát thân.

Đôi theo ánh mắt của anh đến khung cửa sổ bằng kính bắn thủy ở phía xa cuối phòng trưng bày, miệng Portia há hốc, “Chắc chắn anh không định...” Cô quay lại chớp mắt nhìn anh, “Anh biết rõ là em không thể biến thành dơi, đúng không?”

“Anh đang hy vọng em không phải làm thế,” anh nhả nhó nói, “Chỉ cần bám lấy anh như mạng sống của em phụ thuộc vào nó. Trong trường hợp này thì rất có thể là như thế.”

Cô không còn lựa chọn nào khác. Anh bắt đầu chạy hết tốc lực. Họ lao vù đến cửa sổ, những sợi chân dài của anh nuốt chửng chiều dài phòng trưng bày. Tiếng rên rỉ của Portia dần tăng thành tiếng kêu than, cô nhắm chặt mắt lại và vùi mặt vào cổ anh. Đúng lúc đó, anh nhảy lên và cửa sổ vỡ tung thành một chiếc cầu vồng bằng kính dưới ánh trăng.

Chương 14

Portia mở mắt và thấy một đội hợp xướng trên thiên đường gồm những tiểu thiên sứ đang cười rạng rỡ với cô. Chúng ngồi ghé trên những đám mây trắng bông bênh trong bầu trời xanh ngắt, những ngón tay nhỏ mũm mĩm của chúng đang búng trên những dây đàn lia.

“Ôi, Chúa đáng kính,” cô thì thầm. “mình chết rồi.”

Cô áp một bàn tay vào miệng. Có lẽ lúc này không phải là thời điểm khôn ngoan nhất để bắt đầu chửi rủa.

Đội tiểu thiên sứ trên cao cười điệu đà với cô, làm sâu thêm lúm đồng tiền trên những gò má hồng đào. Linh hồn của cô có lẽ đang ở trên một đám mây trong góc thiên đường nho nhỏ rực rỡ này, nhưng cơ thể cô có thể đang nằm giữa cái sân nhỏ ngập đầy cỏ dại của Trang viên Chillingworth thành một đám bầy nhầy tay chân vặn xoắn vào nhau. Ít nhất Julian không phải chịu một kết thúc thô thảm của cái chết như thế, cô nghĩ với một tiếng thở dài khe khẽ. Sau khi làm cô ngã nhào xuống mồ của mình, anh có thể đã đứng phất dậy, phủ bụi áo khoác và quay lại London tìm một quán rượu mới và một trò chơi khoác lác khác.

Tức tối không chịu được với sự vui vẻ của đội tiểu thiên sứ, cô giật ánh mắt ra khỏi chúng.

“Ôi, Chúa đáng kính,” cô nói lần nữa, lần này với một biểu cảm hoàn toàn khác hẳn.

Hình ảnh chào đón mắt cô rõ ràng là quá tà giáo về bản chất. Một sinh vật khiêu dâm nhất – nửa đàn ông và nửa thiên nga – có vẻ đang áp đặt những trò lãng mạn lên một cô gái trẻ khêu gợi và gần như trần truồng. Bất chấp vẻ vẻ then thùng trong cách cô ta giữ chặt những mảnh vải của chiếc váy bị phá hỏng vào ngực, đôi môi hé mở và vẻ mặt mê mị của cô ta mang đến một ám chỉ kém tinh tế rằng thực ra cô ta có thể đang hưởng ứng những hành động dâm dục của hắn ta.

“Ôi, trời,” Portia lẩm bẩm, buộc phải quay đầu sang một bên để quan sát toàn bộ hình ảnh ân ái của họ. Khi sức nóng tràn lên má cô và những phần khác kém đoan trang hơn của cơ thể cô, cô mong mình đã không làm thế.

Hơi nóng dường như làm tan đi màn sương mờ cuối cùng đang dật dờ trong đầu cô. Cô nhận ra không phải cô đang bông bênh trên một đám mây nhìn lên thiên đường, mà đang nằm trên một chiếc đệm lông chim chớp mắt nhìn lên, những bức tranh đã phai màu trên một trần nhà mái vòm của họa sỹ nào đó có thể đã chết từ lâu. Những tiểu thiên sứ ngây thơ bị xếp cạnh nhiều nhân vật thần thoại Hy Lạp khác xa với sự ngây thơ, bao gồm cả thần Zeus xảo trá đã tự biến mình thành con thiên nga để cưỡng đoạt Leda không có chút nghi ngờ - nhưng không phải hoàn toàn tự nguyện.

Portia ngồi dậy trong chiếc giường bốn cọc xập xệ, sửng sốt khi nhận ra cô chỉ mặc mỗi chiếc váy lót lụa mỏng. Đường viền cổ rủ xuống để lộ một phần ngực và vai màu kem đáng báo động. Bàn tay cô đưa lên cổ họng và cô nhận ra chiếc vòng vàng cũng đã biến mất. Dường như cô đã được giải thoát khỏi quần áo và cả sợi dây xích.

Ai đó đã gỡ tóc cô ra khỏi những cái ghim và lau sạch mặt nạ phấn trên mặt cô. Thật là lạ,

hình ảnh bàn tay Julian dịu dàng lau đi lớp phấn trên má cô lại kích thích hơn hình ảnh anh cởi dây chiếc áo nịt ngực gắn liền với chiếc váy cô mặc.

Một giá để nệm đặt ở phía cuối giường, ánh sáng lập loè của nó không làm căn phòng ảm đạm sáng lên được bao nhiêu. Mặc dù những cây nến được làm từ sáp thơm thay vì mỡ, hầu hết chúng đều ngắn hơn cả những mẩu nhỏ được tận dụng. Một sợi tơ nhện phủ lên trục đèn chùm bằng đồng thau mờ xỉn, dập dờn như dải dây rách trước hơi thở của sức kéo vô hình nào đó. Ánh trăng bạc ló qua khung cửa sổ có song sắt trốn bên dưới mái hiên phía bên kia căn phòng.

Cô giật nảy lên khi cánh cửa bật mở. Julian bước vào phòng ngủ, chiếc chăn len phủ trên cánh tay anh.

“Em cho rằng đó là câu trả lời cho một trong những câu hỏi của em,” cô nói giữ chặt viền cổ váy ngủ, “Em nhất định không phải đang ở trên thiên đường nếu không anh sẽ không ở đây.”

Anh cúi chào cô với vẻ chế giễu, “Hoàng tử Bóng đêm xin phục vụ cô, thưa quý cô.”

Mái tóc bị gió thổi rối bù và đôi mắt đen lấp lánh của anh khiến anh có vẻ rất phù hợp với vai trò đó. Tên yêu tinh ranh mãnh đã trộm mất chiếc váy của cô dường như cũng làm thế với áo khoác, ghi-lê và giày của mình, chỉ còn sót lại chiếc áo sơ mi vải trắng và chiếc quần màu ngà. Chiếc ca-vát treo lỏng lẻo trên cái cổ rộng của anh.

Anh vút cho cô tấm chăn với một cái nhún vai xin lỗi, “Anh đã định đốt một ngọn lửa trong lò sưởi nhưng anh e rằng đó không phải là một trong những tài nghệ của anh.”

Portia hiểu rõ điều đó. Đặc biệt khi một tia lửa bắn ra có thể thiêu rụi anh.

Khi cô quấn chăn quanh vai, anh ngồi xuống chiếc ghế mạ vàng với tay ghế có đệm đặt cách giường vài feet. Nếu lớp mạ vàng chưa bị tróc ra và lớp đệm không lòi ra từ tay ghế, chiếc ghế có thể là một ngai vàng phù hợp.

“Chúng ta đang ở đâu đây?” Cô hỏi, hồi hộp quan sát góc tối của căn phòng.

“Anh đã nghĩ tốt nhất chúng ta nên hạ cánh xuống trong vài giờ đồng hồ, và may mắn thay, Trang viên Chillingsworth không phải là ngôi nhà bị bỏ hoang duy nhất trong khu này. Những tấm chăn phủ lên đồ đạc cho thấy chủ ngôi nhà này định quay trở lại một ngày nào đó. Anh chỉ hy vọng sẽ không phải là hôm nay.”

“Chúng ta vào trong ngôi nhà này bằng cách nào?”

“Qua một cửa sổ mới vỡ.” Anh mỉm cười trước biểu hiện của cô, “Em không phải sợng sốt như thế. Anh có thể đảm bảo với em rằng lên vào một căn nhà hoang là tội lỗi nhẹ nhàng nhất của anh.”

“Vâng, em sẽ không tranh cãi về điều đó.” Mắt họ gặp nhau một lúc lâu, nhưng Portia là người phải quay đi trước, “Em nghĩ ma cà rồng không thể bước vào một ngôi nhà mà không được mời?”

Anh nhướn lông mày, “Đó là khi có người ở nhà.”

Cô cau mày, “Tại sao em không nhớ chúng ta đến đây thế nào nhỉ?”

“Nếu em không nhớ là chúng ta đã ăn cắp một con ngựa từ chuồng ngựa của Raphael và

liều lĩnh chạy trốn những người đuổi theo, có thể là do em đang vất qua người anh như một bao khoai tây. Em bị ngắt.”

Cô rên rỉ, “Thật đáng xấu hổ! Em đã giả vờ xỉu bao nhiêu lần trong đời, nhưng chưa bao giờ em ngắt thật.” Cô hé chần để ngó xuống trang phục bất tiện của mình, “Nhưng cũng rất lạ là em dường như không thể nhớ được váy em bị mất như thế nào? Có phải do tình cờ mà nó đã rơi mất khi chúng ta đang phi nước kiệu qua đồng hoang không?”

“Không, nhưng nó bị ướt đẫm nước thánh và anh thấy mệt mỗi khi làm mình cháy xém mỗi lần anh chạm vào em.” Anh kéo chiếc măng-sét của áo sơ mi lên để lộ những vết cháy xém đen dọc chiều dài cánh tay cơ bắp của mình.

“Ôi,” Portia thốt ra sự kinh ngạc thật sự. Cô phải chống lại một thôi thúc ngớ ngẩn muốn lao đến chỗ anh, để áp môi lên làn da bị thương và cố gắng xoa dịu cơn đau.

Anh nhún vai với vẻ thiếu tự tin. “Chúng sẽ lành thôi. Không nhanh như vết thương bị súng bắn, tất nhiên, nhưng sẽ lành.” Anh ngã người lại trên ghế, vắt chéo đôi chân dài ở gót chân, “Khi em phát hiện chiếc váy bị mất, em có sợ anh sẽ có những ý định thiếu đứng đắn với em không?”

Portia hòa theo giọng điệu chế giễu của anh, “Thông thường, khi một người đàn ông cuốn một phụ nữ vào vòng tay và mang cô ta đi, đó là vì mục đích bất chính nào đó.”

“Anh đang cố cứu mạng em, không phải buộc em chạy trốn đến Gretna Green^[1] với anh.”

[1. Một ngôi làng ở Scotland, nơi những đôi trai gái có thể tổ chức đám cưới ngay lập tức mà không cần phải tuân theo bất kỳ yêu cầu hoặc thủ tục gì.]

Cô ngẩng đầu lên, soi xét anh từ dưới hàng mi, “Em nghĩ có lẽ anh đã quyết định xây dựng một gia đình với em – con mèo của anh.”

“Nếu anh muốn một vật nuôi, anh sẽ chọn một con chó. Móng vuốt của chúng không sắc bén bằng và dễ dàng chiếm được tình cảm của chúng hơn.”

“Anh nói vậy không công bằng, anh không nghĩ thế sao? Đặc biệt khi em dành phần lớn thời gian mới quen ban đầu của chúng ta lẻo đẻo bám theo gót chân anh như một con chó quá hăm hở.” Cô chạm một bàn tay lên cổ, “Có lẽ anh nên để lại chiếc vòng và dây xích để anh luôn có cách lôi em theo gót.”

“Đừng nghĩ anh không bị xúi giục. Anh đã nghĩ đến chuyện phải nói với em là anh đã mất chìa khoá trong cuộc bỏ chạy điên cuồng vì tự do của chúng ta.”

“Ôi, em khó có thể trách mắng anh vì sự bất cẩn đó khi em là một người đã kích động cả một ổ ma cà rồng nổi cơn giận dữ chém giết.”

Quai hàm Julian siết lại, “Nếu em đang cố gắng tạo ra một trò tiêu khiển, kế hoạch của em thành công rực rỡ. Anh phần nào muốn tự tay giết chết em.”

Portia nhìn xuống. Cô có lẽ không nhớ cuộc chạy trốn kịch tính của họ, nhưng cô nhớ quá rõ giây phút cô đã hùng hổ tiến qua phòng khiêu vũ đó để đối diện với người tình cũ của anh, “Điều đó đã gây ra tâm trạng bức tức của Valentine vương giả cùng với lọ nước thánh, đúng không?”

“Tìm bắt cô ta bây giờ không còn là một thách thức nữa. Cô ta có thể đang đợi anh ở thềm

nhà Adrian khi chúng ta về nhà. Tối nay em rất cừ,” Julian nhẹ nhàng thêm vào, “Em thậm chí còn giỏi hơn một diễn viên tài năng như anh vẫn biết. Nếu anh không phải là một kẻ cay độc không có trái tim, anh đã tin từng từ em nói với cô ta.”

Cô ngẩng đầu lên để nhìn thẳng vào mắt anh, “Có lẽ vì những lời nói đó là thật.”

Chương 15

Julian nắm chặt tay ghế, mọi cơ bắp trong cơ thể anh cứng lại. Portia nhún một bên vai, khiến chiếc chăn trượt xuống đệm. “Ồ, em đã cố gắng không yêu anh, em thực sự đã cố gắng. Em đã căm ghét anh dữ dội trong gần một tuần sau khi anh bỏ đi lần đầu tiên và em thậm chí thành công ở một mức độ vừa phải kể từ khi em phát hiện ra Valentine. Nhưng em e rằng những thói quen cũ khó mất đi, đặc biệt khi đã ăn sâu vào trái tim mềm yếu của một cô gái trẻ. Khi Valentine thể hiện sự sở hữu anh tối nay, em quyết định em sẽ không dễ dàng từ bỏ. Nếu cô ta sẵn lòng chiến đấu vì anh, thì em cũng vậy.”

Duỗi đôi chân dài, thon thả, cô trượt ra khỏi giường và đứng lên. Khi cô lướt về phía anh như một hình ảnh thoát ra từ những tưởng tượng ngọt ngào và đen tối nhất của anh, ánh nến nhảy múa trên nếp váy trong mờ, soi rõ màu hồng của núm vú lấp ló và vùng sẫm màu lông cuốn giữa hai đùi cô.

Anh đứng thẳng dậy và lẩn trốn quanh chiếc ghế, lùi khỏi cô như thể cô mới là người có sức mạnh phá hủy anh, “Em nghĩ mình đang làm gì thế Portia? Em đang khiến Valentine điên cuồng vì ghen tuông, chứ không phải làm anh phát điên.”

“Anh quên rằng người ta đang nghĩ em là cô dâu vĩnh cửu của anh sao? Và mọi cô dâu đều xứng đáng có một đêm tân hôn, không phải sao?”

Anh chỉ một ngón tay vào cô, ngạc nhiên khi thấy nó hơi run rẩy, “Nếu anh đặt nhiều hơn một ngón tay vào em tối nay, anh sẽ không phải lo lắng về việc Valentine sẽ tiêu diệt anh. Adrian sẽ làm điều đó hộ cô ta.”

Cô mỉm cười và tiến thêm một bước nữa về phía anh. “Chuyện này đáng giá như thế mà.”

Anh lùi ngay vào tường, siết chặt răng chống lại một làn sóng ham muốn dữ dội, “Đó là điều anh e sợ.”

Đặt nhẹ hai bàn tay lên vai anh, cô nhón chân và đặt một nụ hôn vào bên dưới cằm anh, bộ ngực mềm mại quỳ rũ của cô cọ vào ngực anh, “Em cứu anh trong hầm mộ đó,” cô thì thầm. “Anh nợ em.”

“Anh biết anh nợ em,” anh gầm gừ, “Đó là vì sao anh tránh xa em trong tất cả những năm vừa qua. Để đáp lại lòng tốt của em.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt cô long lanh và rực sáng, “Anh có nhớ chuyện gì đã xảy ra không?”

“Làm sao anh có thể quên được? Anh gần như đã giết em.”

“Em không nhớ về nó như thế chút nào.”

Tuyệt vọng muốn xóa đi vẻ ngọt ngào trên mặt cô, anh túm vai cô và đổi ngược lại vị trí của họ, ghim cô vào tường bằng sự cứng rắn của bàn tay và cơ thể anh, “Vậy để anh nhắc lại cho em nhớ, thiên thần của anh. Em hôn anh. Sau đó em xích anh vào tường đúng như anh đã cầu xin em làm vậy. Nhưng em không làm thế để bảo vệ chính mình. Em làm thế để em có thể

kiểm soát anh dưới quyền định đoạt của em. Để em có thể buộc anh làm những điều anh không thể nghĩ đến.”

“Em không còn lựa chọn nào khác. Anh đang chết dần.”

“Vậy em nên để cho anh chết!” Khi tiếng vọng của tiếng thét của anh tan đi, anh đẩy mình ra khỏi bức tường và ra khỏi cô, rồi hất tóc ra khỏi mặt, “Cho dù có hay không có linh hồn, làm sao anh có thể là cái gì hơn một con thú sau những gì anh đã làm với em?”

Cô giữ lấy cánh tay anh, kéo anh quay lại đối diện với cô. “Anh đã làm mọi điều trong khả năng của mình để cứu em. Em là người đã quyến rũ anh. Em là người đã ngồi trên lòng anh trong khi anh bị xích, hôn anh, vuốt ve anh và sử dụng tất cả những kỹ năng lâm li cảm động nằm trong sự hiểu biết ngây thơ mà em biết khi đọc những cuốn tiểu thuyết Gô-tích khủng khiếp để quyến rũ anh cắn răng nanh vào cổ họng em.”

“Em còn ngây thơ! Em không nhận ra hành vi của một con thú mà em chuẩn bị thả ra.”

“Em có lẽ là một cô bé ngây thơ, nhưng em không ngu ngốc. Em biết chính xác cứu anh em sẽ mất cái gì. Và em sẵn lòng trả cái giá đó.” Cô lắc đầu một cách bất lực, “Anh chưa bao giờ là một con thú, Julian. Anh không nhớ sao? Anh phá vỡ những sợi dây xích đó. Anh giật chúng ra khỏi bức tường và đuổi theo em. Nhưng anh không giết em.” Bất chấp những giọt lệ long lanh trong đôi mắt cô, cả giọng nói và ánh mắt cô đều kiên định, “Và anh không cưỡng đoạt em.”

“Chỉ vì em hiến dâng cho anh một cách tự nguyện. Nếu em không...” Anh để suy nghĩ tàn nhẫn đó dờ dang, vẫn còn nhớ đến mùi vị của máu cô trên môi anh, nỗi kinh hoàng quét qua anh khi dục vọng và sự khát máu qua đi và anh thấy cơ thể nhợt nhạt, cứng đờ của cô nằm sóng soài bên dưới anh.

“Thì anh vẫn chiếm đoạt em? Đó có phải là điều anh tin hay không?”

“Em không nghĩ thế sao?” Anh hỏi, chiếu ánh mắt không thoả hiệp của anh lên cô, “Điều an ủi duy nhất của anh là biết rằng em không phải chịu đựng sự sỉ nhục của việc mang đứa con của anh.” Một tiếng cười cay đắng thoát ra từ anh. “Ai lại nghĩ rằng anh cảm thấy biết ơn vì không thể tạo ra sự sống, mà chỉ cái chết nhỉ?”

Cô hếch cằm lên, “Em làm điều phải làm và anh cũng thế. Em chưa bao giờ hối tiếc chuyện đó, cho dù một phút.”

“Thế đấy, anh hối tiếc từng giây, từng ngày, từng đêm kể từ khi đó. Và lời nguyện của anh là tiếp tục hối tiếc nó mãi mãi.” Anh nắm lấy vai cô và lắc mạnh, “Em thật sự nghĩ rằng việc lấy lại linh hồn anh bây giờ có thể xoá sạch tội lỗi của anh hay sao? Em có suy nghĩ gì về những việc anh đã phải làm chỉ để tồn tại hay không? Ngay cả khi có linh hồn của mình, anh cũng không xứng đáng với một cô gái như em hơn là một gã giẻ rách dơ dáy nào đó nằm dưới cống nước trong những năm qua!”

Cô chớp mắt nhìn anh, vẻ kinh ngạc dần dần hiện ra trong mắt cô, “Anh để Valentine giữ linh hồn của mình vì anh yêu cô ta đúng không?”

Mặc dù anh có vẻ tuyệt vọng còn hơn trước đó, nhưng giọng nói và cái nắm của anh đều mềm đi, “Không, Chúa giúp anh, anh để cô ta giữ linh hồn anh vì anh yêu em. Anh biết anh không bao giờ có thể xứng đáng với em và anh tin rằng cho đến khi anh vẫn còn là một ma cà rồng, anh không cần phải cố gắng.” Anh chạm một bàn tay vào cổ họng, dịu dàng vuốt ve những vết sẹo anh đã để lại ở đó, “Khi em mở rộng vòng tay với anh trong hầm mộ, đó là món quà lớn

nhất mà anh từng được trao tặng. Nhưng em xứng đáng có được nhiều hơn từ người yêu đầu tiên. Nhiều kiên nhẫn và âu yếm hơn... và nhiều khoái cảm hơn..."

Cô nắm lấy tay anh, "Vẫn chưa muộn mà, Julian. Anh vẫn có thể trao cho em những gì em xứng đáng."

"Anh không biết anh có thể hay không," anh thú nhận với giọng khàn đi, "Với em, Portia, anh không tin vào chính mình. Chưa bao giờ. Với bất kỳ người đàn bà nào khác, anh có thể kiểm soát những... những thèm khát không bình thường của mình. Nhưng với em..." Anh lắc đầu, cơ thể đã bắt đầu cháy lên một cơn sốt ngọt ngào và man dại.

"Anh không phải tin vào chính mình. Em tin anh cho đủ hai chúng ta."

Với lời hứa đó, cô ôm lấy khuôn mặt anh trong hai bàn tay như cô đã làm nhiều năm trước đây trong hầm mộ đó và áp môi mình vào môi anh. Gầm lên vì sự đầu hàng của mình, Julian vòng tay ôm lấy cô, biết rằng sẽ phải cần đến một khoảng thời gian vô tận để làm vơi đi nỗi khát khao đến tuyệt vọng nục hột của cô. Anh cố gắng kiềm chế ham muốn của mình với sự âu yếm, nhưng cô đã chào đón sự tấn công mạnh bạo của lưỡi anh, vòng cánh tay quanh cổ và hôn lại anh với nhu cầu khẩn thiết ngang bằng với anh.

Một phần man dại trong anh muốn ấn lưng cô vào cánh cửa, hất chiếc váy lụa mỏng như tơ qua hông cô và chiếm lấy cô với đam mê mãnh liệt nhưng không có gì khéo léo hơn anh đã thể hiện trong lần đầu tiên.

Nhưng cô đã lùa những ngón tay vào tóc anh, xoa dịu anh bằng những tiếng thở dài thì thầm trên môi anh. Trong vòng tay cô anh không cảm thấy mình như một con quái vật. Cô khiến anh có cảm giác anh là một người đàn ông.

Vẫn hưởng thụ ngọt ngào tan chảy của miệng cô, anh trượt một cánh tay xuống bên dưới hông cô, nâng cô lên nhẹ nhàng như thể cô chỉ là một đứa trẻ. Khi anh đưa cô đi đến giường, cô vòng chân quanh eo anh, làm anh bật ra một âm thanh tắc nghẹn sâu trong cổ họng.

Anh đặt cô lên tấm đệm lông chim, lưỡng lự từ bỏ hơi ấm của cô. Khi anh lùi lại để cởi bỏ cà vạt và áo sơ mi, cô quan sát anh, mắt cô mờ đi trong ánh nến, hương vị nục hột long lanh trên đôi môi hé mở của cô. Anh hốt hoảng khi thấy một giọt nước mắt chớm trên hàng lông mi đen mượt của cô.

"Đừng khóc, Mắt Sáng," anh cuống cuồng nói, thả mình xuống giường bên cạnh cô và gạt đi giọt nước như pha lê bằng ngón cái. "Em có thể bắn anh, thiêu anh, cầm một cái cốc qua trái tim anh, nhưng xin đừng khóc. Anh có thể chịu đựng bất cứ điều gì ngoại trừ nước mắt của em."

"Chỉ vì em đã đợi anh quá lâu," cô thì thầm.

"Vĩnh viễn," anh dịu dàng đồng ý.

Nhưng anh vẫn ngần ngại. Anh vẫn quá lớn so với cô, quá mạnh mẽ. Anh đã làm đau cô một lần và bản năng xui khiến anh làm điều đó lần nữa. Không có sức mạnh nào trong địa ngục hay trái đất này có thể ngăn anh lại. Nhưng anh không muốn làm cô đau. Anh muốn mang đến khoái cảm cho cô. Anh muốn sử dụng từng giây phút quý giá của đêm nay và mọi kỹ năng anh có được để đưa cô đến trạng thái ngất ngây run rẩy lần nữa và lần nữa. Anh muốn làm tình với cô cho đến khi cô thét lên tên anh và quên mất tên cô. Cho đến khi không còn quá khứ và ngày mai, chỉ có những giờ vô tận giữ lúc nửa đêm và bình minh.

Miệng anh lơ lửng phía trên cô, những giác quan nguyên sơ của anh tràn ngập hơi ấm của cơ thể cô, mùi hương nồng nàn của cô... sức sống mãnh liệt của cô. Anh có thể nghe thấy tiếng trái tim cô đập, mùi vị ngọt ngào của hơi thở cô, ngửi thấy mùi kích động của cô. Anh đã lang thang khắp thế giới này và giờ đây anh phát hiện ra rằng thuốc kích thích dục vọng hiệu nghiệm nhất ở ngay đây, trong vòng tay anh.

Cô vuốt sau gáy anh, cuộn nó quanh những ngón tay, “Khi anh nắm bắt tên em trong giấc ngủ, lúc đó anh đang mơ về cái gì?”

“Cái này.” Anh hạ miệng xuống miệng cô, hôn cô với tất cả sự ngọt ngào nhức nhối mà anh đã từ chối.

Portia rên lên khi lưỡi Julian xoay trên đôi môi hé mở của cô trước khi đưa sâu trong miệng cô. Anh hôn cô như thể cô là một cô dâu trong trắng, đáng yêu, cần phải tán tỉnh và dụ dỗ. Miệng anh nghiêng qua nghiêng lại trên miệng cô, làm cô mê man với một niềm đam mê nồng nhiệt, núm vú cô căng lên và cứng lại, dòng mật ngọt chảy tràn giữa hai đùi cô.

“Sao thế, Ngài Kane,” cô buột miệng khi anh cho phép cô thử trộm được một hơi, “ngài đang cố gắng quyến rũ tôi đấy à?”

“Em nói anh trao cho em đều em xứng đáng,” anh lầm bầm, âm sắc nồng nàn đầy sức thôi miên của anh cũng đã là một sự quyến rũ, “Và một cô gái đẹp như em đáng được quyến rũ ít nhất ba lần một đêm, có lẽ thường xuyên hơn nữa.”

Khi cái miệng tài tình của anh tìm đường từ khoé miệng đến đường cong ở cằm, rồi đến mạch máu nhỏ xíu đập ở cuối cổ họng cô, cô nhắm mắt lại và thốt ra một tiếng thở dài run rẩy. Cô chưa bao giờ mơ rằng cô lại thấy biết ơn vì anh là một tạo vật của bóng đêm như thế.

Khi môi anh cạ vào cổ họng cô, một cơn rung mình quất qua cơ thể mạnh mẽ của anh. Nhưng anh kiểm soát nó. Anh dụi vào vành tai nhạy cảm của cô và lấp đầy tay anh bằng ngực cô. Cô thử hắt ra trước sự táo bạo của anh, ưỡn người khỏi giường để lao vào bàn tay sai khiến của anh. Căn phòng lạnh nhưng cơ thể anh bùng cháy, hơi ấm phát sốt đó nhen lên ngọn lửa đáp ứng trong da thịt cô.

Miệng anh khép trên một bên ngực cô, khơi ngọn lửa cháy mạnh hơn nữa. Lưỡi anh đùa nghịch núm vú nhỏ căng cứng của cô cho đến khi chiếc váy lụa ướt sũng và dính vào da cô, sau đó anh lùi lại khẽ thổi lên lớp vải đó. Cô chưa bao giờ biết đến sự hành hạ tuyệt vời đó. Nhưng thay vì cầu xin anh ngừng lại, cô lùa tay vào mái tóc như lụa thô của anh, thúc giục anh tiếp tục. Anh kéo núm vú khác vào nơi nóng bỏng của miệng anh, mút thật sâu và mạnh cho đến khi những luồng run rẩy ngọt ngào của ham muốn cuốn xuống phần nữ tính của cô.

Một tiếng rên khàn khàn phản đối thoát ra từ môi cô khi anh ngồi dậy, hai chân ở hai bên đùi cô. Cô mở mắt đúng lúc tay anh nắm lấy chiếc váy lụa. Lớp vải mong manh tách ra như tờ giấy dưới sức mạnh siêu nhiên của bàn tay anh, cô trần truồng và phơi bày hoàn toàn dưới mắt anh.

Đôi mắt Julian thoả thuê chìm vào kỳ quan cơ thể Portia tắm trong ánh nến. Anh đã nửa mù bởi cơn đói và dục vọng trong hầm mộ sáng ánh đuốc đó. Lúc đó anh đã ngã nhào lên cô như một con thú đói khát, thời gian chỉ đủ để hắt váy cô và giật quần anh mở ra trước khi lao cả răng nanh và chính anh vào sâu trong cơ thể trẻ trung mềm mại của cô. Trí tưởng tượng và vô số những giấc mơ đã ám ảnh anh kể từ ngày đó, nhưng giờ đây anh mới nhìn thấy cô như thế này.

Cô còn đẹp hơn cả những trí tưởng tượng nóng bỏng nhất của anh. Những lọn tóc đen xoã

ra trên tấm đệm lông chim ôm lấy gò má đỏ bừng và đôi môi hé mở ẩm ướt. Bộ ngực đầy đặn chín mọng và hồng hào bởi sự săn sóc hoang tàng của anh. Ánh mắt anh lướt xuống phía dưới cơ thể cô, qua chiếc eo thon và chỗ lõm nhỏ tinh tế của rốn cô đến bộ hông đầy đặn và vùng nhạy cảm giữa hai đùi cô.

Không thể cưỡng lại sức quyến rũ thêm nữa, anh đuổi cơ thể cao gầy bên cạnh cô và chạm vào cô ở đó, tách đám lông mềm như lụa và cánh hoa xinh xắn bên dưới bằng một ngón tay.

Portia run rẩy trước cái đụng chạm của anh. Lúc này cô là con mèo của anh, rên ừ ừ và vẫy vẫy bên dưới những cái vuốt thành thạo của anh. Cô nhắm mắt lại khi những ngón tay dài và thanh nhã của anh chơi đùa trên cơ thể cô thậm chí còn tài tình hơn khi chơi trên những phím đàn pianô, khơi lên một giai điệu của những tiếng rên rỉ của khoái cảm. Khi anh ngừng chạm vào cô, để cô ngấp nghé trên đỉnh cao của một vách đá kỳ lạ, cô chưa bao giờ cảm nhận rõ cái chết như thế. Cô tưởng rằng mình sắp chết.

Cô mở mắt ra và bật ra một tiếng thở khi nhìn thấy mặt anh.

Julian không cần hình ảnh phản chiếu vẫn có thể biết rằng nanh của anh đã dài ra hết, mắt anh rực lên với một ánh sáng xấu xa. Anh đưa chúng lên để đối diện với cô, không thể che giấu anh là ai hay ham muốn thiêu đốt của anh đối với cô thêm nữa.

Thay vì thu mình lại trong nỗi kinh hoàng như anh lo sợ cô sẽ làm, cô thì thầm, “Anh có cần cho ăn không?”

Một nụ cười lười biếng cong trên môi anh. “Ồ, anh định thế.”

Sau đó anh trượt xuống trên người cô trong những cái bóng lập loè do những ngọn nến hắt ra.

Khi miệng anh đi theo con đường những ngón tay anh chỉ dẫn, cẩn thận tuyệt đối để rằng nanh không làm xước da thịt mềm mại của cô, Portia cong người lên khỏi giường vào vòng kiểm soát của anh. Những cú đánh lưỡi linh hoạt của anh đưa cô đến khu vườn Eden nguy hiểm và tăm tối nào đó, nơi hai người có thể thưởng thức trái cấm mà không bị trục xuất khỏi đó. Anh vừa là quỷ dữ vừa là thiên thần, là sự cám dỗ và cứu rỗi, và cô biết anh sẽ không thỏa mãn cho đến khi cô buông thả mình cho anh, cả cơ thể lẫn linh hồn.

Cô nắm chặt tóc anh khi ham muốn rộn ràng xuyên qua cô trong những làn sóng tan chảy. Khi những làn sóng đó nhấn chìm cô trong một cơn co thắt run rẩy của mê mẩn, anh dùng ngón tay dài nhất và mật hoa của cô để tiến vào sâu trong trung tâm của cô, kéo dài trạng thái ngất ngây của cô trong sự bất tận tuyệt vời.

Khi cô run rẩy mở mắt ra, Julian đang lơ lửng bên trên và nhìn thẳng vào mặt cô, “Em làm anh sợ mất một lúc. Anh nghĩ em có thể ngất xỉu lần nữa.”

Cô trao cho anh một nụ cười mù mịt và lơ mơ, cơ thể cô vẫn còn run lên với những cơn sóc sau đam mê. “Em sẽ không để lỡ một phút nào đêm nay. Dù anh áp dụng bất kỳ trò dâm dục xấu xa gì trên cơ thể em, em cũng không ngất xỉu.”

Anh nhướn một bên lông mày với vẻ quỷ quyệt, “Em thách anh ư?”

“Em cho rằng không thể ngăn cản anh nếu anh chọn cách tiếp nhận nó như thế,” cô nghiêm nghị đáp lại.

“Tốt,” anh nói, ngồi xổm dậy và đưa tay ra phía trước quần. Thực tế là, nó gần như không thể chứa đựng anh được nữa.

Portia nắm tay quanh anh, lòng dũng cảm của cô trở nên nao núng, “Có phải đã quá muộn màng cho em cư xử như một trinh nữ then thùng và muốn anh thổi tắt nến không?”

Đôi mắt anh trĩu nặng với cả ham muốn và hối tiếc, anh đưa tay cô lên môi, đặt những nụ hôn ngọt ngào nhất trên mu bàn tay cô. “Vì em, quý cô, anh sẽ thổi tắt cả mặt trăng.”

Portia gần như nuốt tiếc yêu cầu của mình khi anh trượt khỏi giường và đi đến giá nến, đồng thời liếc trộm cô một cái cuối cùng qua vai. Khi anh tắt từng ngọn nến một, cô như uống vào vẻ thanh nhã uyển chuyển trong từng chuyển động của anh, những cơ bắp như điêu khắc trên ngực anh và vùng bụng phẳng cuồn cuộn của anh, miệng cô khô đi vì ham muốn. Khi cây nến cuối cùng tắt phụt đi và bóng đêm bao trùm họ trong vòng ôm che chở của nó, cô ngạc nhiên khi thấy rằng bóng tối chỉ làm cô mạnh dạn hơn. Khi Julian quay lại giường và ở trong vòng tay cô, cô liền với đến trước quần anh.

Anh rùng mình khi cô giải phóng anh khỏi lớp vải chật chội, những ngón tay cô e then chạy dọc chiều dài và bề ngang của anh. Trong bóng tối, anh hình như kéo dài mãi mãi.

Cô khẽ bật ra tiếng cười run rẩy. “Không nghi ngờ gì lần đầu tiên em lại đau. Nếu không phải đã xảy ra một lần trước đây, em e rằng chuyện này là không thể.”

Anh áp lồng mày của mình vào lồng mày cô, “Em đau bởi vì anh đã cư xử như một kẻ thô lỗ nhìn thấy người đàn bà đầu tiên của mình. Nếu anh tỉnh táo, anh có thể làm... để khiến em dễ dàng chịu đựng hơn.”

Cô ôm lấy anh, làm anh bật ra một tiếng rên từ sâu trong cổ họng, “Chỉ cho em đi!”

Cô không cần phải hỏi tới lần thứ hai. Trước khi Portia có thể bắt được hơi thở của mình, anh đã tuột chiếc quần ra và họ trần truồng trong vòng tay nhau.

“Julian?”

“Ừm?” Anh lăm lăm, dùng cái lưỡi linh hoạt của mình để đùa nghịch một núm vú của cô khiến nó nhon cứng.

“Trước khi chúng ta tiếp tục, em có một lời thú nhận đáng kinh ngạc.”

Cô ngồi dậy và ôm đầu gối vào ngực, má cô bừng cháy trong bóng tối. Anh nhoài theo, nhẹ nhàng gạt đi những sợi tóc che khuất mặt cô, “Gì thế, Mắt Sáng? Em đang đỏ lên như một bông hồng.”

Cô thở dài, nguyên rủa mình vì đã quên rằng ma cà rồng có khả năng tuyệt vời trong bóng tối. “Là về hăm mộ đó.”

Anh trở nên bất động. Bất động đến mức có thể nói anh đã không thở lần nào từ đêm đó. Sau một lúc lâu, anh nói, “Nếu em không thể vượt qua chuyện này bởi vì những gì anh đã làm với em trước đây, anh hiểu. Anh sẽ không buộc em. Anh không đến mức quái vật như thế.”

“Em sẽ không nói dối. Anh đã làm em đau. Nhưng còn nữa. Những... thứ anh làm với em trước đó với miệng và tay của anh? Những thứ làm em có cảm giác như em sẽ chết đi vì khoái cảm?” Cô ngập ngừng. “Lúc đó em cũng cảm thấy nó. Khi anh cần em... khi anh...” cô quay sang để nhìn vào anh, biết rằng không thể giấu được anh, cho dù trong bóng tối, “Em đã sợ mất cả

tỉnh táo, sợ rằng anh rất có thể sẽ giết em. Nhưng trong một vài giây đó, em chắc rằng em không quan tâm đến điều đó.”

Anh im lặng một lúc lâu hơn, “Anh có một lời thú nhận thậm chí còn đáng sốc hơn.”

Portia nhắm mắt, cổ họng cô đặc lại vì sợ hãi.

“Anh yêu em, Portia Cabot.” Khum mặt cô trong bàn tay, anh đặt môi lên môi cô, hôn cô với sự ngọt ngào đau đớn như cướp mất hơi thở của cô, “Và cho dù anh là một ma cà rồng hay một con người, anh sẽ yêu em mãi mãi.”

Cô mở rộng vòng tay và anh lao vào chúng, phủ lên cô như anh đã từng làm trên sàn nhà đá lạnh lẽo cả một đời người trước đó. Khi họ chìm xuống tấm đệm lông chim, dường như họ chưa bao giờ rời khỏi hầm mộ đó, dường như chưa có một người đàn bà nào khác trong vòng tay anh hay trên giường của anh trong suốt những đêm dài cô đơn đó.

Cảm giác trọng lượng nặng nề của anh áp vào đùi cô, Portia rung mình với những mong đợi kín đáo, mong đợi anh sẽ thô bạo lao vào cô như anh đã làm trước đây. Nhưng thay vào đó anh đưa tay vào giữa họ, dỗ dành và vuốt ve cô như thể anh có cả đêm để chuẩn bị cho cô những gì sắp đến. Những luồng cảm xúc tinh tế của ham muốn bắt đầu run rẩy tràn qua cô lần nữa và cô nhanh chóng rên rỉ vì khao khát và thì thầm tên anh liên tục trong những lời cầu xin đến cạn hơi cho một sự giải thoát. Khi ngón tay cái của anh nhẹ nhàng lướt qua điểm nóng bỏng nép ngay giữa hai đùi cô, cô sợ rằng cô mới là người cháy bùng thành ngọn lửa. Nhất là khi những ngón tay khác của anh bắt đầu cùng tìm đường, đâm vào cô với một rồi hai ngón tay cùng lúc.

Cô nổ tung dưới sự vuốt ve nhịp nhàng của anh, những giọt nước mắt của khao khát tuôn ra. Cô muốn kéo anh vào bên trong cô thật sâu để không bao giờ anh rời khỏi cô nữa.

“Làm ơn Julian,” cô rên rỉ, những ngón tay anh không còn đủ để thoả mãn cô nữa, “Ôi, làm ơn...”

Anh chuyển trọng lượng, quỳ gối tách hai đùi cô ra để cô hoàn toàn phơi bày trước anh. Khi đó anh mới đưa của mình chạm vào cô. Cô thở dốc khi anh chà chiều dài cứng và mượt mà của anh giữa những cánh hoa trơn trượt của cô, nhúng anh vào mật hoa tan chảy anh đã khơi ra từ điểm trung tâm của cô. Đây thậm chí còn hơn cả một sự hành hạ thích thú, một sự hành hạ khiến cô quặn quại và thút thít bên dưới anh.

“Em đã sẵn sàng cho anh chưa, thiên thần của anh?” Anh thì thầm giọng khàn đi, rồi anh đi sâu vào trong cô.

Cô trả lời bằng cách vòng cả hai tay và hai chân quanh anh rồi cong người khỏi giường, tự đẩy mình vào anh.

Julian run rẩy, cơ thể anh rung động bởi một làn sóng cảm xúc thuần khiết. Portia có thể không còn là một trinh nữ, nhưng cô vẫn chặt như thế. Và thật không công bằng, khi anh biết anh là người duy nhất được cô trao mình, anh lại cảm thấy một sự hài lòng rộn ràng hoang dại xuyên khắp cơ thể.

Anh nghĩ anh bị lạc lối trước đây, nhưng bây giờ anh đang lạc trong sức nóng mượt mà trơn trượt, trong mùi hương giới tính say mê và sự ngọt ngào, hoang dã của cô. Anh sẽ vui lòng mạo hiểm chấp nhận một lời nguyện vĩnh viễn để được một lần nếm mùi vị thiên đường này. Anh rút ra rồi lại đâm vào trong cô, mạnh và sâu hơn.

Khi Julian bắt đầu trượt ra trượt vào trong cô với một nhịp điệu say mê cổ xưa hơn cả thời gian, Portia nín chặt lấy lưng anh, niềm hân hoan reo trong tĩnh mạch cô. Giữa họ lẽ ra phải luôn như thế này. Không có những quy ước của xã hội kiềm chế. Chỉ có đam mê nguyên thủy, mạnh mẽ và bất tử giống như anh.

Cô mở mắt ra nhìn lên bức tranh trên trần nhà qua vai anh. Lúc này khi cô đang bị chiếm đoạt bởi con thú yêu quý của chính mình, cô đã hiểu sự mê mẩn trong đôi mắt của Leda và về ngắt ngảy dờ dẩn trên mặt cô ta. Với mỗi cú đâm mạnh mẽ của mình, Julian đẩy cô đến bờ vực của sự điên cuồng ngọt ngào mà cô không có sức mạnh để cưỡng lại. Cô không biết cô có còn cảm thấy trọn vẹn lần nữa không khi không có anh chuyển động sâu bên trong cô.

Đó là lý do cô cảm thấy sốc khi anh trở nên bất động hoàn toàn, chôn sâu giữa hai đùi cô khiến trái tim cô bắt đầu rộn lên theo đúng nhịp đập của tĩnh mạch ở đó.

“Chuyện gì thế?” Cô thì thầm.

Anh nhìn xuống cô. Ngay cả trong bóng tối, cô có thể nhìn thấy rằng nanh lấp loáng của anh, tia sáng đỏ máu mờ mờ trong mắt anh, “Anh sợ điều anh sẽ làm với em nếu... khi anh mất kiểm soát.”

Hít một hơi thở sâu, cô nói, “Đừng sợ. Em muốn anh trao cho em thứ anh trao cho những phụ nữ khác khi anh đấu tranh để sinh tồn. Và em muốn anh lấy từ em thứ anh lấy từ họ.”

Một cơn run rẩy làm rung chuyển cơ thể anh, “Anh sẽ không làm thế với em nữa! Em không thể đòi hỏi anh như thế.”

“Ồ, không ư?” Ngóc đầu lên, cô bắt lấy môi dưới của anh giữa hai hàm răng và cắn mạnh.

Anh giật nảy lên, “Em cắn anh à?”

Cô nháy mắt với anh một cách ngây thơ, “Chẳng phải anh đã nói với em rằng cắn là một biểu hiện tình cảm hoàn toàn chấp nhận được hay sao?”

“Giữa những ma cà rồng!”

“Mà anh tình cờ là thế.” Cô lùa tay vào trong tóc anh, cái nú của cô mãnh liệt cũng như giọng nói của cô, “Nếu em muốn một quý ông hoàn hảo, em có thể đảm bảo với anh rằng sẽ không ít người trong số họ sẵn sàng lên giường với em. Nhưng em muốn anh. Và em sẽ không đòi hỏi anh điều gì hơn chính con người anh, ngay cả cho em. Đặc biệt không phải cho em.”

Nói xong, cô quay mặt đi khỏi anh, đường cong trắng mờ của cái cổ phơi ra trước ánh mắt đói khát của anh.

Gầm lên, anh đến với cô. Nhưng thay vì cắn răng nanh vào cổ họng cô, anh vòng tay quanh cô và đưa lưng cô áp vào đầu giường, rồi anh thúc vào cô với một nhịp điệu dồn dập, mang đến những làn sóng đam mê chấn động đến tận trung tâm của cô. Tất cả những gì cô có thể làm là bám chặt lấy anh khi anh cưỡi lên cô thật mạnh, nhanh và sâu cho đến khi cơ thể cô ướt đầm mồ hôi và cô gần như mê man trong khoái cảm.

Nhưng cô không quá mê man đến mức không cảm thấy được sức nóng phát sốt khi miệng anh hé mở lướt trên cổ họng cô hoặc khi răng nanh anh chạm vào cổ họng cô để chiếm lấy nụ hôn anh đã tước đoạt của chính mình trước đây. Miệng anh đặt trên tĩnh mạch đập dồn dập của cô, lưỡi anh búng nhẹ để nếm vị ngọt ngào mẫn mẫn của làn da cô.

Portia rùng mình, mặc dù cô không thể nói đó là sợ hãi hay mong đợi. Cô chỉ biết rằng khao khát của cô cũng cuồng nhiệt và nguyên thủy như khao khát của anh. Rằng cô thèm muốn sự đầu hàng của anh cũng như anh thèm muốn sự đầu hàng của cô.

Cô không phải đợi lâu. Không hề lỡ một nhịp, anh vói đến giữa họ để nhẹ nhàng khơi lên đám than hồng đang cháy âm ỉ giữa hai đùi cô bằng ngón tay cái, và toàn bộ thế giới bùng cháy thành ngọn lửa.

Vào chính giây phút ngọn lửa đó nhấn chìm cô, răng nanh của anh cắm vào da thịt mềm mại của cô. Nổi đau qua nhanh nhưng khoái cảm thì cuộn trào, tràn qua cô trong những cơn sóng mù quáng. Cô thấy anh lao sâu vào trong cô và biết rằng anh cũng rơi vào nguy cơ bị nhấn chìm như cô.

Chương 16

“Ừm, thế này chắc chắn là chịu đựng được,” một lúc sau Portia lăm bắm, rúc sâu hơn vào vòng tay của Julian và tựa má vào ngực anh. Ánh trắng trải trên giường, tấm cơ thể quần quýt của họ trong màn sương bạc.

“Em có thể thấy em còn chịu đựng được nhiều hơn nếu em ngừng dụ dỗ anh cắn em.” Cô nhận thấy vẻ cầu cạo trong giọng anh khi anh dịu dàng vuốt ve vết đâm mới trên cổ họng cô, “Lần tới anh sẽ khoá em lại.”

“Em rùng mình khi nghĩ đến những điều xấu xa anh sẽ làm với em nếu anh giữ được em trong quyền định đoạt của mình,” cô nói, trong khi biết rằng anh đã có được điều đó.

“Ồ, em sẽ chỉ run bần bật lên thôi,” anh thề, tiếng cười khàn khàn của anh làm làn da trần của cô râm ran, “suốt cả đêm.”

“Em không hiểu tại sao anh quá bận tâm như thế. Em thậm chí không cảm thấy yếu đi, chỉ hơi choáng váng một chút.”

“Đó là vì anh chỉ lấy đủ máu để duy trì cho đến khi chúng ta có thể trở lại London và anh có thể tìm thấy một cửa hàng thịt.” Anh dừng lại, “Hoặc một con chó nhỏ mập mạp xinh xắn.”

Cô chống một khuỷu tay nhồm dầy, há hốc miệng nhìn anh trong nỗi kinh hoàng.

“Anh chỉ đùa thôi mà! Anh chưa từng ăn một con chó nào.” Anh đợi cô nép mình trở lại trong vòng tay anh rồi thêm vào, “Mèo con ngọt ngào và thơm hơn nhiều.”

Cô tặng cho đám lông ở ngực anh một cái giạt trừng phạt, “Anh biết không, anh thật sự không nên đổ lỗi cho chính mình vì đã ngã gục trước sự cám dỗ. Anh chưa từng nghe những truyền thuyết cổ xưa hay sao? Con người luôn có những sức mạnh siêu nhiên để sai khiến ma cà rồng.” Cô lần lên ngực anh, chớp chớp hai hàng mi với anh, “Chỉ những ma cà rồng có ý chí yếu đuối, tất nhiên.”

Anh vuốt một lọn tóc rối ra khỏi má cô, ánh mắt anh vẫn còn nặng trĩu ham muốn, “Đối với em, ý chí của anh yếu đuối như của một đứa bé mới sinh.”

“Thật ư? Vậy thì có lẽ chúng ta nên thử lời tuyên bố đó.”

Phốt lờ sự phản đối của anh, cô vặn vẹo thoát ra khỏi vòng ôm của anh và lăn ra phía bên kia giường.

Nhận thức rõ ánh mắt tán thưởng của anh đang uống vào những đường cong được soi rõ bởi ánh trắng trên cơ thể trần truồng của cô, cô nằm xuống giữa đồng gối và duỗi mình như một con mèo trước khi ngoắc một ngón tay với anh, “Đến với em, Julian.”

“Em muốn anh đến với em?” Anh bò lên trên cô như một con mèo rừng đang cướp bóc, đưa miệng anh gần vào tai cô trước khi thì thầm, “Hay vào trong em?”

Cô giấu cái rùng mình ham muốn của mình bằng một cái vẩy tay kiêu ngạo, “Đặt tay anh

lên em.”

Cô đợi anh ôm lấy bầu ngực mềm mại của cô trong lòng bàn tay. Nhưng thay vào đó anh bắt đầu lướt những đầu ngón tay trên từng xăng-ti-mét trên làn da trắng như thạch cao của cô, cố tình tránh hai bầu ngực đầy đặn và đám lông ảm ướt giữ hai chân cô. Anh vuốt ve và mơn trớn cô cho đến khi mọi đầu dây thần kinh của cô ngứa ngáy và nhức nhối đòi hỏi hơn nữa. Cô quay mặt đi khỏi anh và cắn môi lại, cố giả vờ tỏ ra thờ ơ.

“Hôn em đi,” cô ra lệnh khi không thể chịu đựng thêm một giây bị hành hạ ngọt ngào như thế nữa.

Bàn tay anh nhẹ nhàng tách đùi cô ra và cô thở hổn hển khi anh đặt những nụ hôn ngọt ngào nhất và xấu xa nhất vào vùng da thịt rơn rã của cô. Cô ưỡn người khỏi giường, những ngón tay cô luồn vào lớp lông khi anh mang cô đến đỉnh thật nhanh và thật mãnh liệt khiến cô run rẩy như một chiếc lá trong gió.

Chỉ khi đó anh mới phủ miệng mình lên miệng cô, mớm cho cô mùi vị hoan lạc ngất ngây của chính mình.

Cô xô vai anh xuống, sau đó ngồi dạng chân trên anh, lắc mái tóc rối bù khỏi mắt, “Anh là một ma cà rồng xấu xa và nổi loạn, Julian Kane à. Em thấy rằng cần nhiều hơn nữa ngoài sức mạnh sai khiến của em để có thể nô dịch anh.”

Anh gập tay ra sau đầu, nụ cười toe toét của anh xấu xa như của một tên cướp biển, “Chúng ta sẵn sàng phá vỡ xiềng xích, đúng không?”

Cô hếch cằm lên, một nụ cười căm dỗi cong trên môi cô, “Em không tin rằng em sẽ cần đến chúng.”

Khi cô cúi đầu xuống để chạm đầu lưỡi vào một núm vú cương cứng của anh, anh nhìn cô với vẻ cảnh giác, “Chúng ta lại đọc những cuốn tiểu thuyết Gô-tích khủng khiếp đó nữa à?”

Cô liếc anh với vẻ tinh quái, “Em e rằng em đã chuyển sang vài bức họa hư đốn hơn mà em phát hiện được giấu trong một cuốn sách ở thư viện của Adrian. Em chắc chắn rằng anh ấy sẽ khinh hoàng nếu biết em đã vớ được chúng. Nhưng anh luôn buộc tội em là một kẻ tọc mạch không biết xấu hổ, đúng không?”

Cô cúi đầu xuống, đầu lưỡi ảm ướt của cô rà trên những cơ bắp giòn giắt của bụng anh. Giọng anh nghẹn đi, run rẩy, “Anh đang bắt đầu tin rằng đó là một trong những nét đáng yêu hơn của em rồi đấy.”

Khi cô bao phủ anh trong vùng mềm mại của miệng cô, anh cong người khỏi giường với một tiếng rên rỉ cục cằn, cơ thể mạnh mẽ của anh trở thành nô lệ trước ý muốn của cô. Portia chiếm lấy anh sâu hơn, quyết tâm chứng tỏ một lần và cho tất cả rằng ham muốn của cô cũng có thể trở nên tham lam vô độ như anh.

~*~

Portia nằm như một con búp bê tả tơi trong vòng tay của Julian, mọi bắp thịt của cô no nê với hoan lạc. Cô đã gần như ngủ thiếp đi thì cảm thấy thứ gì đó cứng và kiên quyết dụi vào vùng mềm mại của mông cô.

Cô rên lên khe khẽ mà không hề mở mắt, cơ thể cô vắn vẹo để xích lại gần anh hơn theo bản năng, “Em nghĩ anh sẽ chỉ quyến rũ em ba lần trong một đêm. Lần này sẽ là ...ôi, em không

biết... Bảy? Mười? Chín?”

Lời thì thầm như sương khói của anh mơn trớn tai cô, “Sáu và một nửa. Nhưng ai thèm đếm chứ? Có lẽ anh nên cảnh báo em rằng anh có một lợi thế khi biến thành một ma cà rồng khi còn trẻ.”

“Là gì vậy?”

Anh ôm lấy bộ ngực mềm mại của cô trong bàn tay, nhẹ nhàng chà ngón tay cái trên núm vú cô khi anh trượt vào cô từ đằng sau. “Khả năng chịu đựng.”

~*~

Lần đầu tiên trong một thời gian rất dài, Julian cho phép mình được mơ ước.

Anh đứng trong một nhà thờ, không còn bị xua đuổi bởi sự hiện diện của Chúa. Ánh mặt trời tràn ngập qua những ô cửa kính nhiều màu, làm ấm khuôn mặt anh và những lọn tóc quăn mềm mượt lộng lẫy của Portia. Cô mỉm cười với anh, đôi mắt xanh lơ sáng ngời của cô tỏa sáng với tình yêu và sự ngọt ngào. Cô quấn một dải khăn trắng như tuyết quanh cổ và một vòng hoa kết bằng những nụ hồng trắng trên mái tóc, trông như một thiên thần.

Ánh mắt âu yếm của anh lướt xuống dưới, nấn ná ở vùng bụng hơi phồng lên của cô. Niềm vui tràn ngập trái tim anh khi anh nhận ra cô đang mang thai một đứa trẻ - đứa trẻ anh đã trao cho cô.

Anh ngẩng đầu lên thấy Adrian cũng ở đó, cười rạng rỡ và đầy tự hào với anh. Caroline đứng bên cạnh chồng cùng với Eloisa nhỏ bé đang nép vào cánh tay mẹ.

Khi Julian nháy mắt với cô bé con, cô bé nắm hai bàn tay mũm mĩm vào nhau và bi bô, “Chú Jules! Chú Jules!”

Tiếng cười rộn ràng vui vẻ của Portia ngân lên như tiếng chuông trong linh hồn anh. Anh kéo cô vào vòng tay, đắm đuối trước vẻ đẹp rạng rỡ của cô dâu của anh trước khi chiếm hữu cô bằng một nụ hôn ngọt ngào.

~*~

Khi Portia chớp chớp mắt thức dậy, cô nghĩ cô đang nằm mơ. Chắc chắn buổi sáng này không khác với hàng nghìn buổi sáng khác khi cô tưởng tượng được thức dậy trên giường của Julian.

Anh nằm duỗi dài bên cạnh cô trên tấm đệm, mắt anh nhắm lại và một bên chân dài gác lên cô một cách sở hữu. Ánh sáng bình minh lóng lánh phủ lên cơ thể anh, trông anh như một tác phẩm của vẻ đẹp thuần khiết đầy nam tính - dài, gầy và rắn chắc đến hoàn hảo. Anh gờ ghề nơi cô mượt mà, anh cứng rắn nơi cô mềm mại. Cô lần người nằm nghiêng và quan sát anh với niềm vui sướng mơ màng, mãi nguyện để giấc mơ này kéo dài chừng nào nó có thể.

Món tóc dài trẻ con thường thấy rớt xuống lông mày anh. Mặc dù những ngón tay cô nhưc nhối muốn gạt nó ra sau, cô cố kìm lại, không muốn mạo hiểm đánh thức anh trong giây phút yên bình hiếm có này. Một nụ cười nhẹ cong trên đôi môi nét như điêu khắc của anh, tạo ra những nếp nhăn ở hai bên miệng với vẻ nhẹ nhõm ẩn tượng. Ánh mắt cô lạc xuống dưới, ngất ngây trước vầng ngực rộng gọi cảm của anh, bờ hông hẹp và những làn khói bốc lên từ làn da anh.

Portia ngồi thẳng dậy trên giường, đột nhiên tỉnh giấc hoàn toàn. Ánh mắt sợ hãi của cô bay đến cửa sổ để phát hiện ra rằng những tia nắng mặt trời đầu tiên đã lần mò đến chân giường.

Hành động hoàn toàn theo bản năng, cô xô mạnh Julian, đẩy anh lăn xuống khỏi giường.

Anh rơi xuống sàn với một tiếng bịch đau đớn, *“Cái quái gì thế...?!”*

Phải mất nhiều giây sau cô mới lập cập xác định được vị trí của chiếc chăn. Cuối cùng cô tìm thấy nó ở bậc đế chân của chiếc giường cùng với chiếc váy lót tả tơi của cô. Cô bắn về phía cửa sổ một ánh mắt tuyệt vọng khác. Mặt trời đang mọc lên phía chân trời, những tia sáng của nó phủ lên bầu trời một màu đỏ ửng. Phớt lờ tiếng chửi thề lẩm bẩm của Julian, cô quăng chiếc chăn lên anh.

Anh ngồi dậy, nhưng trước khi anh có thể hất chiếc chăn đi và phơi mình dưới những tia sáng tàn nhẫn, cô quăng mình lên trên anh, xô anh trở lại sàn nhà.

Anh trở nên bất động hoàn toàn bên dưới cô. Đến lúc đó cô mới nhìn thấy một bàn chân gầy thò ra từ cuối tấm chăn cách mũi cô không đến một inch, cô nhận ra rằng mình đang dặng hai chân trên đầu anh.

“Em biết rõ rằng tư thế này sẽ hay hơn rất nhiều cho cả hai chúng ta khi không có tấm chăn mà,” cuối cùng anh nói, giọng anh nghèn nghẹn nhưng tỉnh bơ.

Cô bò ra khỏi anh, quay đầu, và xuống bên dưới tấm chăn. Anh đang quan sát cô với vẻ đáng sợ, giống như một con mèo lớn, cái bản đang bực bội vì bị đánh thức trong lúc chợp mắt.

“Chúng ta ngủ qua bình minh rồi! Mặt trời đang đến. Anh đang bắt đầu bốc khói rồi đấy!”

Lần này tiếng chửi thề của anh vừa báng bổ, vừa ngắn gọn hơn. Không hề báo trước, anh lăn khỏi cô, biến mất dưới chiếc giường và kéo theo tấm chăn.

Cô ngần ngừ trong một lúc, không biết tiếp tục làm thế nào, sau đó chầm chậm thò đầu ngó vào gầm giường. Julian vẫn nhìn cô chằm chằm, mái tóc rối bù của anh phủ đầy bụi. Thật may mắn, chiếc giường đủ cao để tạo ra một cái hang tối và ấm áp.

“Sẽ còn rất lâu trước khi mặt trời lặn và chúng ta có thể lên đường,” cô nói, cảm thấy đau khổ thay cho anh. “Em nên làm gì?”

Anh túm một cổ tay của cô và kéo, vẻ cau có của anh tan chảy thành một nụ cười lôi cuốn, “Ở bên anh.”

~*~

Portia ngồi trên cạnh giường để đi một chiếc tất lụa dưới ánh sáng của mặt trăng đang lên, “Anh nên nói với em sớm hơn rằng những tấm hình xấu xa em tìm thấy là của anh, chứ không phải của Adrian.”

Julian nâng mái tóc cô lên và cúi xuống đặt một nụ hôn lên gáy cô, gây ra một cái rùng mình của ham muốn mới chạy dọc xương sống cô, “Tại sao anh phải kể với em khi đã thể hiện cho em thấy thú vị như thế? Anh mua chúng ở một cậu bạn lớp trên khi anh vừa đến Oxford. Một ngày anh đang nghiên cứu chúng, cố gắng tìm ra đầu nào ở trên, thì anh nghe thấy tiếng Adrian đang đi lên cầu thang. Anh nhét vội chúng vào giữa những trang giấy của cuốn sách đầu tiên anh chộp được và quên bém về chúng, cho đến khi em hào phóng nhắc anh nhớ về sự tồn

tại của chúng.”

“Anh có thể quên mất anh giấu chúng ở đâu, nhưng rõ ràng anh không quên những gì anh thấy. Hay đầu nào ở trên.” Cô đứng lên và xỏ vào đôi giày da dề xinh xắn trước khi quay vào vòng tay của anh, “Sao nhỉ? Em thậm chí còn không biết rằng...” Đổ bưng mặt, cô nhón chân thì thầm vào tai anh điều gì đó trước khi kết thúc với “...là con người có thể.”

Đưa tay lên vuốt ve gò má hồng của cô, anh cười toe toét với cô, “Anh không phải là con người, nhớ không?”

Ở bên Julian, một ngày đã không dài như Portian sợ. Ngay khi quả cầu mặt trời cháy rực lặn xuống dưới đường chân trời, anh đã đi ra ngoài và mang về một ít gỗ để cô có thể nhóm một ngọn lửa trong lò sưởi bằng đá của phòng ngủ. Anh còn tìm được một vài củ khoai tây bị bỏ quên trong hầm để rau của ngôi nhà. Trong khi anh kéo nước sạch từ một cái giếng ở bên ngoài, cô nướng những củ khoai tây để làm dịu đi cái bụng đang sôi ùng ục của mình. Lạ lùng thay, ngồi khoanh chân trần trước lò sưởi, không mặc gì ngoài chiếc áo sơ mi của Julian trong khi anh bón cho cô từng miếng khoai tây ngọt ngào khiến cô có cảm giác mình được cưng chiều như một nữ hoàng. Cô cũng đun ấm nước cho một bồn tắm ngẫu hứng cho cả hai người.

Tất nhiên khi họ đều đã ướt sũng, trơn trượt và trần truồng...

Portian thở dài tiếc nuối và vuốt sợi tóc bướng bỉnh mà cô thấy thật đáng yêu ra khỏi lòng mày anh, miễn cưỡng chấp nhận rằng thời gian thơ mộng dưới ánh trăng của họ đang kết thúc. Cô đã mặc lại chiếc váy, vuốt những nếp nhăn để chúng thẳng nhất có thể. Nước thánh đã khô mà không để lại đến một chấm bẩn.

Julian quàng cà vạt của anh quanh cổ cô rồi dùng nó để kéo cô vào anh trong một nụ hôn nắn nát trước khi dịu dàng buộc nó thành một cái khăn tạm thời để che đi những dấu vết mới trên cổ cô, “Giờ này có thể Adrian và Caroline đã rối lên vì lo lắng. Nếu anh không mang em về nhà sớm, anh trai anh có thể thách anh đấu súng lúc bình minh. Và chúng ta đều biết việc đó tệ lắm như thế nào.”

“Khi anh ấy nhận ra chúng ta an toàn, anh ấy có thể sẽ chỉ yêu cầu được biết ý định của anh với em có nghiêm túc hay không thôi.” Mặc dù cố giữ giọng mình thật nhẹ để không bộc lộ đòi hỏi của mình trong câu hỏi, Portia không thể che giấu bóng dáng của sự nghi ngờ trong ánh mắt, “Chúng ta có nghiêm túc không?”

Vẻ mặt nghiêm trang của anh nhắc cô nhớ lại toàn bộ những gì đã xảy ra giữa họ trong hầm mộ. Và trong đêm vừa rồi. Anh vuốt ve vai cô và nhìn thẳng vào mắt cô, “Khi chúng ta trở lại London, anh sẽ toàn tâm toàn ý nuốt lại lòng kiêu hãnh bướng bỉnh của mình để cầu xin anh trai anh giúp bắt được Valentine và lấy lại món quà duy nhất xứng đáng với một người như em.”

“Linh hồn của anh?” Cô thì thầm, khó khăn lắm mới dám nói ra thành lời những từ đó.

Anh lắc đầu, một nụ cười đáng thương cong trên môi anh, “Không phải linh hồn của anh, thiên thần ạ. Bởi vì ngay khi anh moi nó ra khỏi Valentine, anh sẽ giao cho em cất giữ, cùng với trái tim và những gì còn lại trong cuộc đời con người của anh.”

Mắt mờ đi bởi một dòng lệ ngọt ngào, Portia quàng cánh tay quanh cổ anh, “Đối với một người không có linh hồn như anh thì như vậy là khá lãng mạn đấy, Julian Kane ạ.”

Anh vùi mặt vào tóc cô và dịu dàng xoa lưng cô “Vậy anh đoán là em sẽ không phản đối nếu anh nhất quyết đặt tên con gái đầu lòng của chúng ta theo tên em nhỉ.”

“Anh muốn đặt tên con gái đầu lòng của chúng ta là Portia?”

Anh lùi lại, nháy mắt với cô với vẻ lúng túng giễu cợt. “Portia? Sao lại thế nhỉ, anh thề rằng tên em là Prunella mà!”

~*~

Portia vẫn còn cầu nhàu anh vì đã trêu ghẹo cô khi họ đi qua những cánh đồng đóng băng về phía ánh sáng của ngôi nhà gần nhất. Mặc dù Julian đã khoác áo của anh và khoác tay trên vai cô, Portia đã bắt đầu nhớ chiếc áo khoác viền lông và chiếc bao tay của mình vô cùng.

Khi anh biến mất vào chuồng ngựa nền đá của dinh thự, cô cúi mình sau một bụi cây, siết chặt hàm răng để chúng ngừng va đập vào nhau. Anh xuất hiện từ bên dưới mái chuồng lợp rạ ít phút sau đó, dẫn theo một con ngựa hồng nhỏ xinh xắn đóng cương vào một cỗ xe nhỏ cũng xinh xắn như thế. Cỗ xe hai bánh sang trọng vừa đủ chỗ cho hai người.

Khi anh đặt tay vào eo và nhắc bổng cô lên chiếc ghế bọc đệm, cô thì thầm, “Anh có để lại lời nhắn là chúng ta chỉ mượn con ngựa và cỗ xe rồi sẽ trả lại cho họ vào ngày mai không?”

Anh nhìn cô thật kỹ, “Vì sao anh lại cần linh hồn khi đã có em làm lương tâm của anh rồi nhỉ?”

“Chỉ vì em không thích nhìn thấy anh lấy lại linh hồn rồi lại bị treo cổ vì ăn cắp ngựa thôi. Wallingford sẽ mừng quýnh lên mất.”

“Bao giờ cũng thực tế, đúng không tình yêu của anh?” Anh trèo lên cỗ xe và ngồi xuống bên cạnh cô, “Ngay khi chúng ta về đến nhà Adrian, chúng ta sẽ khua một tay giữ ngựa của anh ấy ra khỏi cái giường ấm áp của hắn và ra lệnh cho gã tội nghiệp trả lại cả ngựa và cỗ xe cho ân nhân vô danh của chúng ta.”

Bất chấp sự cần thiết phải kín đáo và vội vàng, anh không chịu khởi hành ngay cho đến khi quần rất nhiều chần và vải mềm quanh cô, tạo thành một cái ổ ấm áp. Anh cho con ngựa đi thong thả ra đến đường, sau đó quất nhẹ chiếc roi vào sườn ra lệnh cho nó chạy nước kiệu.

Portia bật cười thích thú khi những bông tuyết lạnh giá bắt đầu rơi xuống từ bầu trời đêm sáng sủa. Julian vòng một cánh tay quanh cô, kéo cô lại gần. Cô tựa đầu vào vai anh, cảm thấy quá hạnh phúc và đầy ắp hy vọng về tương lai. Cô biết rằng còn nhiều nguy hiểm phía trước phải đối mặt, nhưng vào giây phút này cô cảm thấy hoàn toàn an bình trong vòng tay của người đàn ông cô yêu.

Mọi thứ đều nghe như tiếng nhạc trong tai cô – tiếng lộc cộc mạnh mẽ của vó ngựa, tiếng leng keng của chuông yên cương trông bầu không khí lạnh lẽo, tiếng thì thầm của tuyết rơi. Một phần nào đó trong cô ước rằng họ sẽ không bao giờ đến được London, mà cứ tiếp tục rong ruổi trên con đường này mãi mãi.

Nhưng dù quyết tâm tận hưởng mọi giây phút êm đềm như thế này, guồng lắc lư đều đặn của xe ngựa và niềm vui sướng ngất ngây được nép mình trong vòng tay Julian đã nhanh chóng ru cơ thể mệt mỏi của cô vào một giấc ngủ chập chờn.

Khi Portia tỉnh dậy và mở mắt ra, Julian đang rẽ cỗ xe xuống một con đường trải đá cuội với những dãy nhà sang trọng xếp hàng hai bên.

Cô ngáp và vươn vai như một con mèo nhỏ mơ màng. “Em không cho rằng chúng ta sẽ

thấy Adrian trong một tâm trạng dễ chịu cho lắm.”

Anh cho ngựa đi chậm lại. “Anh chỉ hy vọng anh ấy cho anh một cơ hội để giải thích trước khi rút phăng cái cung tên ghê gớm của anh ấy ra.”

“Đừng có ngốc.” Cô vỗ vào đầu gối anh động viên, “Anh ấy sẽ không dám bắn anh mà không hỏi em trước.”

Anh liếc xéo cô với vẻ hài hước, “Nhắc anh ở lại bên cạnh em nhé, cô nàng khát máu bé nhỏ.”

“Anh có thể bắt đầu từ bây giờ,” cô nói, ngẩng mặt lên để tiếp nhận một nụ hôn dài, nắn nắn của anh.

Khi họ tách nhau ra, tuyết rơi thậm chí còn nặng hơn. Portia cau mày nhìn bầu trời. “Đó là những bông tuyết lớn nhất mà em từng nhìn thấy.”

Julian gạt một bông tuyết từ má cô, sau đó xoa những ngón tay vào nhau, tạo ra một vết màu đen đầy muối. Anh chậm chậm ngược mắt nhìn cô. “Đó không phải là tuyết. Mà là tro.”

Mặt anh trở nên ảm đạm, anh rút tay khỏi cô và giật dây cương trên lưng con ngựa để tăng nhịp bước của nó. Portia bám chặt vào thành xe khi họ chạy đua đến khu nhà cuối cùng hướng đến dinh thự của Adrian. Khi họ đến gần ngôi nhà, họ đều nhận ra có điều gì đó không đúng.

Rất sai.

Bởi vì không có ngôi nhà nào – chỉ có một hình khối to lớn đã cháy rụi sừng sững trong bầu trời đêm.

Chương 17

Những đám tro xám và muội than trôi dạt trong không khí, nhuộm bẩn những hạt tuyết đang rơi. Mùi hôi khó chịu của gỗ cháy lơ lửng trên đồng đồ nát bóc khói của dinh thự. Đây đó những luồng khói vẫn bốc lên như bóng ma từ những thanh rầm đổ xuống và những bức tường đen sì. Một con ngựa gỗ đổ kênh giữa đồng gạch đá, lớp sơn màu rực rỡ của nó đã phồng rộp và tróc ra. Khi Portia đang quan sát trong nỗi kinh hoàng tê dại, toàn bộ cầu thang dẫn đến tầng hai đổ sụp xuống trong một cơn mưa tàn lửa, vùi chiếc đàn piano lớn bên dưới nó.

Những chiếc thùng gỗ đổ nhào nằm la liệt trên một góc sân cỏ đã cháy sém trước nhà. Một cỗ xe với một chiếc bơm tay bị bỏ rơi nằm lẫn lóc ở gần góc đường, chiếc vòi cao su của nó cong lên như một con rắn bị khuất phục – một bằng chứng tệ hại cho thấy đội cứu hỏa đã đến quá muộn hoặc đã từ bỏ quá sớm.

Những người hàng xóm của Adrian và hàng loạt người hầu đang tụ lại khóc lóc với nhau ở phía bên kia con phố, vài người vẫn còn mặc váy và đội mũ ngủ. Khi Portia trèo xuống từ cỗ xe, hành động của cô chậm chạp như đang ở trong màn sương mù của một cơn ác mộng, cô có thể cảm nhận được sự châm chích từ những ánh mắt thương hại của họ.

Cô lướt về phía ngôi nhà cùng với Julian chuyển động như một cái bóng sau lưng cô.

“Portia!”

Tiếng thét vui mừng làm cô giật bắn mình đến mức suýt nữa hét lên. Cô đứng đông cứng tại chỗ khi Vivienne chạy ào về phía cô. Cô đã chết lặng bởi hình ảnh của ngôi nhà vì vậy cô không nhìn thấy cỗ xe của Larkin đổ bên dưới những cành cây xương xẩu của một cây sồi gần đó.

Ôm chầm lấy Portia, Vivienne khóc òa lên, “Ôi, Portia, chị mừng quá! Em vẫn khỏe! Bọn chị lo cho em quá!”

“Bọn chị?” Portia thì thầm, khiếp sợ vì đã dành cho từ đó quá nhiều sức nặng.

Vivienne túm tay và cố gắng kéo Portia về phía cỗ xe nhưng bàn chân của cô vẫn bám chặt trên lối đi.

Không để ý đến vẻ đau đớn của cô, Vivienne tiếp tục nói luôn mồm, “Khi không biết tin tức gì từ em hay Julian trong ngày hôm nay, bọn chị đã lo sợ đến điều tệ hại nhất. Chị cố gắng nói với họ rằng mọi chuyện sẽ được giải quyết một cách tốt nhất bởi vì chúng gần như luôn luôn như thế, nhưng sau đó một người đầy tớ của Adrian đến đập cửa nhà chị không lâu trước nửa đêm để nói với bọn chị rằng ngôi nhà đang cháy. Chị phải thú nhận rằng khi bọn chị đến và chị nhận ra mọi thứ thảm khốc như thế nào, chị gần như đã mất hết niềm tin. Nhưng bây giờ em đang ở đây, chị biết rằng mọi chuyện sẽ...” Cô bỏ dở khi cuối cùng nhận ra rằng cô vẫn đang kéo nhưng Portia không hề nhúc nhích.

“Là Portia!” cô gọi qua vai. “Con bé đã về nhà!”

Rất nhiều bóng người chậm chậm xuất hiện từ sau cỗ xe, khuôn mặt lốm đốm bởi những chiếc bóng hắt xuống từ những cành cây.

Đó là Larkin, mắt anh thậm chí còn đầy cảm xúc và lo lắng hơn bình thường. Wibury với chiếc áo ngủ phất phơ quanh cơ thể xương xẩu như một tấm vải liệm. Và cuối cùng là Adrian, đang giữ chặt lấy Caroline như thể anh không bao giờ có ý định để cô ấy rời khỏi.

Portia cảm thấy nhẹ nhõm đến mức đầu gối cô chùng xuống. Julian kịp đỡ lấy cô trước khi cô có thể ngã. Anh giữ cô đứng thẳng cho đến khi cô có thể đứng vững trở lại.

Nhẹ nhàng tách ra khỏi cánh tay anh, cô di chuyển về phía gia đình mình, mắt cô mờ đi bởi những giọt nước mắt biết ơn. Cô đến gần họ trước khi nhận ra mặt ai nấy đầy ai oán khiến họ trông như những cái bóng của chính mình. Tưởng như một ngày và một đời đã trôi qua kể từ khi cô nhìn thấy họ lần cuối.

Caroline mặc chiếc váy ngủ trắng mềm mại của cô với chiếc áo bành-tô của Larkin phủ trên vai trong khi Adrian chỉ mặc quần, đi boots và một chiếc áo sơ-mi lấm bõ hóng phanh ra trên bộ ngực mạnh mẽ của anh. Khi Portia lại gần, không một ai bước về phía cô. Cô trao cho Larkin một cái nhìn bối rối, nhưng anh chỉ khoanh tay trước ngực và cúi mặt xuống, quan sát mũi giày trầy xước của mình.

Cô liếc nhìn Wilbury và thấy một hình ảnh thậm chí còn ớn lạnh hơn cả ngôi nhà đổ nát. Cảm người đàn ông già cả đang rung lên và những vệt nước mắt hằn trên gò má mỏng như tờ giấy của ông.

Bất chấp sự dịu dàng trong bàn tay Adrian khi anh vuốt ve mái tóc rối của vợ, có một tia sáng hoang dại trong mắt anh mà Portia chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. Khuôn mặt Caroline không có một biểu hiện nào. Nó đang trống rỗng như khuôn mặt sơn màu của một trong những con búp bê của Eloisa.

Portia nhẹ nhàng chạm vào ống tay áo của chị cô, bàn tay cô đã bắt đầu run rẩy. “Ellie đâu, Caro? Con bé đang ngủ trong xe à?”

Caroline hít vào một hơi thở ngắt quãng trước khi ngược đôi mắt không có sức sống lên nhìn vào mắt Portia. “Nó đi rồi. Chúng mang Eloisa đi theo. Chúng cướp mất con của chị rồi.”

Đầu tiên Portia nghĩ âm thanh đau đớn và giận dữ không phải của con người đã thoát ra từ cổ họng cô, nhưng không phải, đó là Julian đang loạng choạng cách họ vài bước và nhìn trừng trừng vào ngôi nhà như thể nó là ngôi mộ của mọi giấc mơ của anh.

“Kế hoạch của em đã thành công ngoạn mục,” Adrian nói, giọng anh vẫn còn khàn khàn vì hít phải quá nhiều khói. “Rõ ràng em đã thành công trong việc đẩy Valentine vào cơn cuồng loạn giết người. Như em biết rõ, ma cà rồng ghét lửa nên ả sai những tên tay chân đến làm công việc bẩn thỉu này thay mình. Nếu Wilbury không ngửi thấy mùi khói và báo động, tất cả chúng ta đã bị thiêu chết trên giường. Lúc Caroline lao đến phòng trẻ thì đã quá muộn. Eloisa đã biến mất. Tên khốn đó đã cướp con bé đi.”

Julian lắc đầu, giọng nói anh gần như cũng khàn đi như giọng của Adrian. “Em chưa bao giờ nghĩ rằng cô ta sẽ bám theo anh. Em là người cô ta muốn. Em nên ở đây... để đợi cô ta. Hoặc tiêu diệt cô ta khi em có cơ hội.”

Vivienne nắm chặt cánh tay của Portia qua ống tay áo khoác của Julian. “Hai người đã ở đâu? Bọn chị đã sợ rằng Valentine đã bắt được cả hai người.”

Portia nhìn vào đôi mắt xanh ngây thơ của chị cô, không thể tìm ra lời nào để nói. Làm sao cô có thể giải thích được không phải Valentine mà là Julian đã bắt được cô? Và không phải

là một lần, mà là vô số lần. Trong khi Eloisa nhỏ bé bị bắt đi bởi những kẻ xa lạ tàn ác, lúc ngôi nhà duy nhất cô bé từng biết sụp đổ trong những ngọn lửa, cô và Julian đã ôm nhau trong xe ngựa, vẫn còn ngất ngây trong niềm hoan lạc của những nụ hôn.

Cô đang luống cuống tìm một câu trả lời thì Adrian nhẹ nhàng đưa Caroline cho Wilbury và bước về phía cô. Trước khi cô nhận ra anh định làm gì, anh đã kéo đầu ca-vát của Julian, gỡ nó khỏi cổ cô và để lộ ra những vết đâm mới cho tất cả mọi người thấy.

Larkin chửi thề và Vivienne há hốc miệng. Wilbury chỉ cúi đầu, đôi mắt long lanh nước của ông tràn ngập đau khổ. Caroline thậm chí không nháy mắt.

Có một thời khắc khi mà ngay cả tuyết dường như cũng ngừng rơi. Sau đó Adrian nhào tới Julian, khép lại khoảng cách giữa họ trong ba sải chân dài. Trước khi bất kỳ ai có thể phản ứng, nắm đấm mạnh mẽ của anh đã giáng vào cằm em trai mình.

Julian lão đảo nhưng không ngã. Anh cũng không đánh lại. Anh chỉ dang rộng tay như để biến mình thành một mục tiêu lớn hơn cho nỗi căm phẫn của anh trai mình. Portia ngờ rằng anh sẽ nhắc một bàn tay để tự vệ nếu Adrian túm lấy một mẫu gỗ cháy vương vãi khắp sân và đâm nó vào trái tim anh.

Trước khi Adrian có thể làm như thế, cả cô và Larkin đã túm lấy anh, mỗi người một cánh tay. Anh có thể hất cô ra như thể cô không có gì phiền phức hơn một con muỗi, nhưng Portia biết anh không bao giờ chủ tâm làm tổn thương cô.

“Đồ khốn!” Anh quát Julian trong khi giằng co với cái nắm giữ của họ. “Lẽ ra tao nên biết rằng mày không thể giữ cái răng nanh tham lam – hay bàn tay tham lam của mày – khỏi con bé!”

“Không, Adrian!” Portia kêu lên, vẫn điên cuồng níu lấy cánh tay anh. “Không phải như thế đâu! Anh ấy không muốn làm việc đó. Em là người kiên quyết bắt anh ấy uống từ em.”

Adrian quay sang cô, vùng thoát khỏi vòng kìm kẹp của Larkin. “Tại sao hả Portia? Nó đang chết nửa hay sao? Hay chỉ đơn giản là nó đã hết số rượu mà nó nốc như là nước?” Anh quay ngoắt lại với Julian, lắc đầu với vẻ ghê tởm, “Mày chưa làm con bé tổn thương đủ trong hầm mộ đó hay sao? Mày phải biến con bé thành một nạn nhân của thói tham lam bị nguyên rửa của mày lần nữa hay sao? Tính tham lam, dâm dục và ích kỷ của mày không có giới hạn hay sao?”

Julian đơn giản chỉ nhìn chăm chăm vào anh, khuôn mặt anh vô cảm gần như Caroline.

Mặt Adrian rúm rỏ. Nắm đấm của anh không còn siết chặt vì cơn thịnh nộ mà là vì bất lực. “Em là em trai anh, Jules. Anh yêu em kể từ khi em đủ lớn để trèo ra khỏi cũi và chập chững bám theo gót chân anh. Và anh đã làm mọi điều trong khả năng của mình để bảo vệ và cứu em. Nhưng với cái giá nào? Sự trong trắng của Portia? Mạng sống của con gái anh?”

“Đừng đổ lỗi cho mình, Adrian,” Julian lặng lẽ nói. “Nhân từ là tội lỗi duy nhất của anh và em chắc rằng Chúa sẽ tha thứ cho anh vì điều đó.”

Portia quan sát với vẻ không tin khi anh quay người và bắt đầu bỏ đi.

“Đây không phải là lỗi của anh, Julian,” cô cuống cuống nói, vội vã chạy theo anh. “Và Valentine sẽ không hại đến một sợi tóc trên đầu Eloisa cho đến khi cô ta tin rằng có một cơ hội anh sẽ quay lại với cô ta. Chúng ta sẽ tìm thấy con bé. Chúng ta cùng nhau sẽ mang con bé về nhà!” Sự hãi tăng dần với mỗi bước đi, cô túm được phía sau ống tay áo anh, cố gắng kéo anh

dừng lại.

Anh xoay lại với cô, răng nanh anh đã dài hết cỡ, mắt anh cháy lên như những viên than hồng trên chiếc mặt nạ dữ tợn. Cô giật lùi trước khi có thể ngăn mình lại.

“Em không thấy sao, Portia? Adrian đã đúng! Đây chính xác là điều anh đang cố gắng cảnh báo em. Đó là lý do vì sao anh tránh xa em trong tất cả những năm đó.”

Nước mắt nóng bỏng bắt đầu tràn xuống má cô. “Nhưng anh thừa nhận rằng trong tất cả thời gian đó anh chưa bao giờ ngừng yêu em!”

“Tình yêu của anh đầu độc mọi thứ anh chạm vào! Nếu anh để nó hủy hoại em, anh thậm chí còn bị nguyên rửa hơn cả lúc này!” Bất chấp giọng nói dữ dội của mình, anh âu yếm gạt một giọt nước mắt trên má cô bằng ngón tay cái. “Lẽ ra em nên để anh chết trong hầm mộ đó.”

Khi anh quay mình để rời khỏi cô, Portia ngạc nhiên khi cảm thấy một cơn giận bùng phát, “Anh biết không, anh hoàn toàn đúng. Em xin lỗi đã giữ anh sống sót. Và em xin lỗi vì em lại nhìn thấy anh lần nữa. Bởi vì kể từ đó chưa có một giây phút nào em được thoát khỏi gánh nặng của tình yêu với anh. Và em không hề thở được một hơi nào mà không bị đầu độc bởi tình yêu đó!”

Nhưng anh vẫn tiếp tục bước đi.

“Nếu anh bước ra khỏi cuộc đời em lần này, Julian, đừng mất công quay lại! Đừng bao giờ!”

Anh dừng lại trên đường đi, sau đó quay người và lao về cô. Vỗ lấy vai cô, anh trao cho cô một nụ hôn dữ dội, vừa cay đắng vừa ngọt ngào, đan xen với một nỗi khao khát và một niềm nuối tiếc vô tận.

Sau đó anh sải bước ra khỏi cô lần nữa, không để lại gì cho cô ngoài mùi vị nụ hôn của anh trên môi và bóng ma của một đam mê cô có thể không bao giờ cảm thấy lần nữa.

Cô bước một bước loạng choạng theo anh, rồi dừng lại bởi tiếng hét kích động của Caroline. “Để cậu ta đi, Portia! Cậu ta không thể thay đổi thứ cậu ta đã trở thành và không mang lại cái gì ngoài sự đau đớn và thảm họa đến ngôi nhà này. Chị cầu Chúa rằng cậu ta không bao giờ quay về nhà!” Giọng cô vỡ vụn trong một tiếng rên đau đớn, cô ngã gục xuống, tay ôm chặt lấy bụng.

“Gọi bác sĩ, Larkin!” Adrian hét lên, đổ người xuống bên cạnh vợ mình.

Portia đứng đông cứng trên lối đi, giằng xé giữa nỗi đau của chị và người đàn ông cô yêu. Nhìn lần cuối cùng vào lưng Julian đang xa dần, cô nhắc váy và chạy về với Caroline.

Quì xuống bên cạnh chị gái, cô nắm chặt bàn tay của chị mình áp lên ngực. “Mọi thứ sẽ ổn cả thôi, Caro. Chúng ta sẽ tìm thấy Ellie và mang con bé về nhà. Em thề bằng cả mạng sống của mình.”

Khi cô liếc qua vai lần nữa, tuyết và tro tàn đang rơi trên lối đi vắng lặng. Julian đã biến mất.

Chương 18

Cuthbert rúc sâu hơn vào trong giường và thở dài mãn nguyện. Với một viên gạch nóng gói trong vải flannel để làm ấm chân và chiếc bánh pút-đinh mặn nóng ăn vào giữa bữa tối vẫn còn ấm trong bụng, anh đang chờ đợi một giấc ngủ dài ấm áp trong đêm đông lạnh lẽo này.

Anh gần như ngủ thiếp đi thì có thứ gì đó bắt đầu gõ vào cửa sổ phòng ngủ. Tuyệt chắc phải chuyển thành mưa tuyết rồi, anh mơ màng nghĩ, cuộn người lại và kéo chăn lên tận cằm. Tiếng gõ tiếp tục, không những dai dẳng, mà còn theo một nhịp điệu là lạ.

Anh ngồi phắt dậy trên giường, quả nệm tua rua của chiếc mũ ngủ rơi xuống che một mắt anh. Có lẽ sức nặng của mưa tuyết đã làm gãy một cành cây và khiến nó va mạnh vào cửa sổ. Biết rằng chỉ có một cách để tìm ra, anh tách màn ra và lưỡng lự trượt chân xuống sàn gỗ lạnh giá.

Hồi hộp, anh rón rén tiến về phía cửa sổ. Ánh sáng lò sưởi yếu ớt hắt lên tường những hình bóng kỳ lạ, khiến cho ngay cả hình ảnh quen thuộc của tủ quần áo và bệ để chậu nước trông cũng lạ lùng và gớm ghiếc. Sắp đến gần cửa sổ thì anh thoáng liếc thấy một cái bóng có cánh. Anh quay ngoắt lại, nhưng mọi thứ trong phòng trông vẫn nguyên vẹn như nó vốn thế.

Lắc đầu với trí tưởng tượng của chính mình, anh quay lưng lại với cửa sổ. Julian đang ngấp ghé ở rìa cửa hẹp bên ngoài, nhìn thẳng vào anh.

Thét lên một tiếng, Cuthbert loạng choạng lùi lại. Anh quờ quạng trong cổ áo viền đăng ten của chiếc áo ngủ, tay run rẩy ôm quanh món chậu báu anh kiếm được chỉ để dùng trong những tình huống như thế này. Tuyệt vọng giật mạnh sợi dây, anh rút phắt ra một cây thập giá bằng bạc và đẩy mạnh nó về phía cửa sổ.

Julian lùi lại, rú lên một tiếng ghê tởm, “Ồi, vì Chúa, Cubby,” anh nói đủ to để Cuthbert có thể nghe thấy được qua cửa sổ, “hãy đặt thứ đó vào ngăn kéo và mở cái cửa sổ chết tiệt này. Mông của mình đông cứng hết cả ở ngoài này rồi.” Khi Cuthbert chỉ thêm vào một tràng khua khoắng đầy kịch tính, anh thở dài và đảo mắt. “Cậu không cần cây thập giá đâu. Mình không thể vào trừ phi cậu mời mình.”

“Ồ,” Cuthbert nói, hơi thất vọng vì cử chỉ kịch tính của mình và hai bảng tiêu tốn cho món đồ trang sức đã bị phí phạm.

Anh nghe lời bạn đi đến tủ quần áo và thả nó vào một ngăn kéo trước khi trở lại để mở cửa sổ “cạch” một cái. “Vậy tại sao cậu đến đây? Ông chủ cậu sai khiến à?”

Julian cau mày. “Ông chủ nào của mình?”

“Cậu biết mà - Hoàng tử Bóng tối. Lucifer. Beelzebub.”

Julian nhìn chằm chằm vào anh, “Mặc dù mình cho rằng mình sẽ có một cuộc làm quen giữa các quý ông với ông ta sớm hơn mình muốn, thì ngay lúc này chúng mình đang ở trong tình trạng không thân thiết nhất.”

“Vậy tại sao cậu đến đây?”

“Nếu cậu mời mình vào, mình sẽ kể với cậu.”

Cuthberth nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ, “Làm thế nào mình biết được đây không phải là một mảnh khố để cậu có thể cắm răng nanh vào cổ họng mình và hút từng giọt máu từ cơ thể tội nghiệp, yếu đuối của mình?”

Julian thò tay qua khe mở hẹp và tóm lấy cổ áo đăng ten của anh rồi kéo anh lại cửa sổ cho đến khi mặt họ đối diện với nhau. “Vì kéo cậu ra khỏi cửa sổ này và thả cậu từ ba tầng nhà xuống mặt đất bên dưới nhanh chóng hơn nhiều. Khi tất cả xương của cậu đã gãy vỡ, mình tin rằng cậu sẽ chẳng vật lộn được bao lâu khi mình hút hết sức sống của cậu.”

Khi Julian thả lỏng sức ép nghẹn thở trên áo ngủ của anh, Cuthbert nói với vẻ lịch sự tiêu tụy, “Hay lắm. Xin mời vào. Làm thế nào mà cậu lên được đây?” Anh hỏi, lùi lại khi Julian trèo qua gờ cửa.

“Tin mình đi – cậu không biết thì hơn,” Julian trả lời, phúi những hạt tuyết trên vai áo sơ-mi của anh.

“Chuyện gì xảy ra với chiếc áo khoác của cậu rồi?”

“Mình tặng nó cho một cô gái xinh đẹp. Cậu có mong đợi gì ít hơn ở mình không?”

“Mình cho là không.”

Cuthbert nghiêng qua cửa sổ và ngó nghiêng cả hai bên đường vắng vẻ trước khi kéo cánh cửa đóng lại, “May mắn vì không ai nhìn thấy cậu đến đây. Wallingford và những tay súng bắn thuê của hắn đã theo mình mọi nơi trong mấy ngày qua.”

“Sao lại thế?”

“Từ những gì mình suy luận thì hắn hy vọng cậu sẽ quyến rũ mình trở lại với cái bẫy của cậu và hắn có thể bắt gặp chúng ta làm gì đó để đảm bảo một chuyến đi đến nhà tù hoặc giá treo cổ. Tin đồn nói rằng hắn đang giận dữ điên cuồng vì anh trai cậu đã trả hết nợ cò bạc cho cậu. Hắn cũng bị ám ảnh với ý nghĩ rằng cậu đang đeo đuổi vai trò dâm đảng mới khi giờ cậu đang sống dưới một mái nhà cùng với quý cô Portia Cabot đáng yêu và trong trắng.”

Julian nhìn đi chỗ khác, khuôn mặt xương xương của anh đầy vẻ u ám, “Ồ, hắn không phải lo lắng về điều đó thêm nữa.”

“Vì cô ấy không còn trong trắng hay hai người không còn sống dưới cùng mái nhà nữa?”

Thay vì trả lời, Julian chỉ búng cái măng-séc nhàu nát của anh.

“Ôi, trời,” Cuthbert vừa nói vừa đổ sụp vào ngưỡng cửa sổ. “Cô ấy không còn trong trắng và đó là lý do hai người không sống chung dưới một mái nhà nữa. Sao mình lại không chút ngạc nhiên thế này nhỉ?”

Vẫn tránh ánh mắt của bạn, Julian bắt đầu bồn chồn đi quanh căn phòng. Khi gần đến giường, anh giật lùi lại, lỗ mũi anh phồng lên với vẻ ghê tởm, “Chúa ơi, Cubby, mùi hôi thối kinh tởm đó là gì thế?” Cuthbert không trả lời, anh liền kéo màn ra để lộ một dây tời treo lủng lẳng trên nóc màn.

Dưới ánh mắt trách móc của Julian, Cuthbert giật lấy cốc nước trên bàn cạnh giường,

“Làm ơn nói với mình rằng đó không phải là...”

“Ồ, không,” Cuthbert vội vã nói, “Đó chỉ là nước thôi. Thỉnh thoảng mình khát nước giữa đêm và mình ghét phải lóc cóc đi xuống bếp trong bộ đồ ngủ.”

“Cậu biết không, nếu mình định ăn cậu,” Julian hớn hở nói, “mình có thể đã làm điều đó lúc cậu uống quá nhiều rượu ở cái quán rượu nhỏ ở Florence và nằm vắt qua lòng của ả vũ công. Sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc quăng cậu lên vai và mang vác cậu suốt quãng đường trèo ngược lên đồi để về đến khách sạn của chúng ta.”

Cuthbert thở dài bẽn lễn, “Nói thật nhé, Jules, mình nhớ cậu kinh khủng. Cha mình cứ kéo mình đến những buổi biểu diễn nhạc buổi chiều, uống trà và những bài thuyết giáo dài đến đau đớn về lợi ích thân thể và tinh thần của lối sống điều độ.”

Julian rùng mình, “Mình ngạc nhiên khi cậu chưa cầu nguyện cho một cái chết nhanh chóng dưới răng nanh của một ma cà rồng gần nhất.”

“Mình đã đọc thư của cậu, cậu biết đấy. Về việc cậu trở thành ma cà rồng như thế nào và những gì mà cái gã kinh khủng Duvalier đã làm với cậu.”

Julian bối rối cau mày với anh, “Làm sao cậu có thể đã đọc nó? Nó đã được trả lại cho mình với dấu niêm phong còn nguyên.”

“Mình không muốn cậu biết rằng mình đã đọc nó nên mình đốt cháy một cây nến và niêm nó lại.” Anh kéo chiếc mũ ngủ ra và bắt đầu nghịch quả nôm tua rua của nó, trong khi lần tránh ánh mắt của bạn anh, “Nếu cậu biết, mình chỉ đang giận dỗi vì cảm xúc mình bị tổn thương khi anh trai và bạn cậu gọi mình là ‘nô lệ’ của cậu.”

“Đừng có lỗ bịch! Cậu không phải là một nô lệ! Một nô lệ là người sẵn sàng phục vụ một ma cà rồng bằng cách chạy việc thay chúng trong ánh sáng ban ngày. Hẳn làm những việc vặt và cung cấp cho ma cà rồng tiền bạc khi chúng không có...” Julian bỏ dờ khi Cuthbert nhướn một bên lông mày màu hung với anh, “Đừng để ý.”

Anh bước vài bước ra xa, sau đó quay lại, đôi mắt đen đầy ắp cảm xúc của anh thành thật và tuyệt vọng đúng như Cuthbert đã từng nhìn thấy. “Tối nay mình không đến đây vì cần tiền của cậu, Cubby. Mình đến vì cần cậu giúp đỡ. Mạng sống của một bé gái và toàn bộ tương lai của mình có thể đang rất nguy cấp.”

“Có khả năng nào việc giúp đỡ cậu sẽ đặt mình vào nguy hiểm chết người không?”

Julian nghiêm trang gật đầu, “Theo cách tồi tệ nhất.”

“Mình sẽ phải mạo hiểm cả cuộc sống, chân tay và có thể cả linh hồn bất tử của mình?”

“Mình e là thế. Chúng ta thậm chí có thể đối mặt với một cái chết tàn nhẫn và đau đớn dưới bàn tay kẻ thù của mình.”

Cuthbert nhún vai, “À, được rồi. Hơn là chết vì bệnh gút hoặc tuổi già trong chiếc giường ẩm cứng của mình. Hay tham gia một bài học về lối sống điều độ nữa với cha mình.” Anh đội chiếc mũ ngủ vào, điều chỉnh nó nghiêng một góc vênh vẹo, “Vậy khi nào chúng ta đi?”

~*~

Không lâu sau bình minh khi bác sĩ cuối cùng cũng xuất hiện ở phòng ngủ của nhà Larkin

và Vivienne, nơi Adrian đã mang Caroline đến chỉ vài giờ đồng hồ ngắn trước đó.

Adrian đẩy mình ra khỏi bức tường anh đã ngã sụp vào, ánh mắt anh bùng cháy hy vọng, bất chấp cái cảm chưa cạo râu và khuôn mặt phờ phạc. Larkin vòng một cánh tay vững chắc quanh Vivienne, người vừa trở lại từ một vòng vô số lần đến phòng trẻ để đảm bảo rằng cặp sinh đôi vẫn nằm an toàn trong giường. Portia quay lại từ cửa sổ ở cuối hành lang. Cô đang quan sát mặt trời bắt đầu chậm chậm mọc lên ở chân trời và lo lắng liệu Julian có an toàn tránh khỏi những tia sáng chết người đó không.

Adrian vẫn mặc chiếc áo sơ-mi vằn vện bồ hóng và đôi giày phủ tro, “Cô ấy có khỏe không, bác sĩ?”

Bác sĩ McKinley là một người đàn ông thấp, mập mạp với chiếc mũi tẹt và hếch, đôi mắt hiền hậu rất có thể sẽ lấp lánh trong những tình huống ít đau thương hơn, “Tôi e rằng vợ ngài đã chịu đựng một cơn sốc nặng. Nhưng tôi có lý do để tin là đứa bé cô ấy đang mang vẫn ổn.”

“Tạ ơn Chúa!” Adrian ngã sụp vào tường trong khi thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm run rẩy. Anh luồn một bàn tay vào mái tóc rối bù. “Xin hãy nói xem tôi có thể làm gì cho cô ấy.”

“Tôi tin rằng đứa bé sẽ an toàn... ít nhất là bây giờ. Nhưng tôi sợ điều có thể xảy ra nếu ngài không tìm thấy kẻ hung ác đã bắt cóc cô con gái nhỏ của ngài.”

“Ồ, chúng tôi sẽ tìm thấy chúng,” Adrian thề, biểu hiện trong mắt anh khiến vị bác sĩ lùi lại một bước không thoải mái.

“Ngài đã báo cáo với nhà chức trách chưa?” vị bác sĩ hỏi.

Trao đổi một cái nhìn với Adrian, Larkin hắng giọng. “Tôi cũng đã từng là một cảnh sát, bác sĩ McKinley. Tôi có thể đảm bảo với ông rằng tất cả những nhà chức trách cần thiết đã được thông báo và mọi việc trong khả năng của con người sẽ được thực hiện để đưa cháu gái tôi trở lại vòng tay của mẹ trước khi mặt trời lặn ngày hôm nay.”

“Tôi có thể vào với cô ấy không?” Adrian hỏi, đã bắt đầu tiến về phía trước.

Vị bác sĩ đưa một tay ra cản lại, một hành vi khá dũng cảm nếu xét đến dáng vẻ oai vệ của Adrian. “Chưa được.” Ông liếc từng người trong bọn họ qua đôi kính gọng sắt, ánh mắt ông cuối cùng dừng lại ở Portia. “Cô là Portia?”

Cô bước về phía trước. “Tôi đây.”

“Chị cô muốn gặp cô trước.”

“Tôi? Chị ấy muốn gặp tôi?” Portia không che giấu được sự ngạc nhiên của mình. Cô đã cho rằng Caroline sẽ đổ lỗi cho cô về những chuyện đã xảy ra. Chị gái cô đã tha thứ cho cô rất nhiều lỗi lầm và nhược điểm trong suốt cuộc đời của họ, nhưng chắc chắn lần này ngay cả lòng khoan dung của Caroline cũng không thể tha thứ cho tội lỗi đáng nguyên rủa này của cô.

Cô nhìn Adrian sững sốt, nhưng anh chỉ trao cho cô một cái gật đầu yếu ớt, khuyến khích cô tôn trọng mong muốn của vợ mình.

Gom góp lòng can đảm, cô lách qua vị bác sĩ và bước vào phòng ngủ, khẽ kéo cánh cửa đóng lại.

Caroline đang nằm tựa vào một chồng gối trên giường trong một chiếc váy ngủ màu tím

hoa oải hương của Vivienne. Khuôn mặt nhợt nhạt của cô hướng về phía cửa sổ như thể tất cả hy vọng của cô phụ thuộc vào sự xuất hiện của bình minh.

Nhìn thấy Portia cô nói luôn. “Chị sợ là chúng giữ con bé ở đâu đó trong bóng tối. Con bé không thích bóng tối, em biết mà. Chị luôn nói với nó là đừng sợ, rằng quái vật không sống trong bóng tối.” Cô chuyển ánh mắt từ cửa sổ đến Portia, đôi mắt cô trong vắt và ẩm đảm như bầu trời lúc bình minh. “Chị không nên nói dối con bé, đúng không? Chị thật sai lầm.”

Portia đi đến giường và ngồi xuống bên cạnh chị mình. “Chị thường nói với em như thế khi em còn nhỏ. Nhưng em chưa bao giờ tin chị.”

“Đó là bởi vì em muốn tin rằng tất cả các loại quái vật đang núp bên dưới giường của em - thần tiên, ma quái và yêu tinh, tất cả đều mong đợi một cô bé thích hợp phá vỡ lời nguyền đen tối và giải thoát cho chúng.”

“Vâng, em rõ ràng không phải là cô bé thích hợp.” Portia cúi đầu, hy vọng giấu được những giọt nước mắt đang che mờ mắt cô.

Caroline làm rối những lọn tóc không chải của cô, nhắc cả hai người họ nhớ đến khoảng thời gian mà họ chỉ có nhau để bám víu, “Chị không nên nói những điều tồi tệ đó về Julian. Cậu ấy có thể là một con quái vật nhưng cậu ấy là quái vật của em và chị thật không công bằng.”

Portia nắm lấy tay chị gái, cố nuốt một cục nghẹn trong cổ họng, “Em cần nói với chị chuyện xảy ra trong hầm mộ.”

Caroline lắc đầu, một bóng ma của nụ cười quen thuộc cong trên môi cô, “Không, em không cần phải thế. Có những bí mật chỉ nên được chia sẻ giữa những người phụ nữ và người đàn ông cô ấy yêu. Đối với chị, em chỉ cần làm cho chị một điều duy nhất.”

Portia siết mạnh tay Caroline, “Bất cứ điều gì. Chị biết em sẽ làm bất cứ điều gì cho chị.”

Caroline ôm lấy má Portia trong bàn tay kia, phát âm từng từ một cứ như là đó là những từ cuối cùng, “Hãy đưa con gái chị về nhà.”

~*~

Adrian và Larkin đang ngồi trên lưng ngựa trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ nhìn xuống Trang viên Chillingsworth khi Portia chạy nước kiệu đến chỗ họ trên con ngựa cái non đốm Adrian tặng cô trong ngày sinh nhật lần thứ hai một. Cô mặc một bộ đồ cưỡi ngựa màu xanh sẫm bằng vải merino in hoa và một đôi boots cứng dài đến bắp chân. Cô đã tết tóc ra sau gáy thành một đuôi sam gọn gàng và quàng một chiếc khăn lụa quanh cổ để che đi những vết bầm mới.

Đúng như cô dự đoán, Adrian không cố gắng giáo huấn hay khuyên can cô. Anh biết quá rõ là cô đã bám theo sau họ kể từ khi họ rời vùng ngoại ô của London. Nếu anh muốn ngăn cô đi theo họ trong nhiệm vụ này, anh đã làm việc đó trước lúc này lâu rồi.

Thay vào đó, anh chỉ nhìn cô thật lâu, “Em biết tại sao chúng ta ở đây, đúng không? Nếu chúng ta tiêu diệt Valentine...”

Anh không phải nói hết. Nếu họ tiêu diệt Valentine, thì linh hồn Julian sẽ quay ngược về với ma cà rồng đã ăn cắp linh hồn cô ta hai trăm năm trước đây. Ngay cả nếu Julian có thể tìm được sinh vật như thế, tên ma cà rồng đó có thể quá mạnh mẽ mà anh - hoặc cô - gần như không thể đánh bại.

Portia nhìn thẳng về trước, tư thế quyết tâm của cô không hề kém họ, “Julian đã quyết định đưa ra lựa chọn khi anh ấy rời bỏ...” cô nuốt nghẹn, nhắm mắt lại một lát, “...khỏi tất cả chúng ta. Tất cả vấn đề bây giờ là tìm Eloisa và mang con bé về nhà.”

Adrian gật đầu đồng ý trước khi cưỡi dây một cung tên nhỏ nhưng nguy hiểm và một bó tên gỗ từ yên ngựa của anh và đưa chúng cho cô. Anh và Larkin đã dành gần hết cả ngày để rong ruổi đến xưởng đúc vũ khí, lò rèn và xưởng đóng tàu chỉ để thay thế những vũ khí cũ mà họ đã bị mất trong đám cháy.

Portia khoác sợi dây của chiếc cung qua vai và buộc bó tên vào thắt lưng của bộ đồ cưỡi ngựa, hành động cô đã luyện tập rất nhiều lần trong căn phòng khiêu vũ vắng vẻ của dinh thự đến mức nó trở thành tự nhiên đối với cô như là hơi thở.

Trang viên bên dưới tắm trong sắc vàng của ánh mặt trời chiều muộn trông còn có vẻ chết chóc và tang thương hơn. Ánh mặt trời chiếu sáng lớp tuyết mỏng phủ trên mái nhà xiêu vẹo với những ống khói đổ nát, nhưng vẫn không thể chiếu sáng đến những khoảng tối ẩm đậm bao trùm lên nơi đó.

Trước khi họ có thể đánh ngựa xuống đồi, làn gió mùa đông khắc nghiệt mang theo âm thanh của tiếng vỗ ngựa văng vẳng đến tai họ. Họ quay lại và thấy một kỵ sĩ khác đang trèo lên ngọn đồi sau lưng.

Trong một phút khắc khoải, Portia gần như không thở được. Sau đó cô nhìn thấy một mái tóc trắng đến giật mình trên đầu của kỵ sĩ đang đến.

Larkin lắc đầu với vẻ không tin, “Chắc chắc là đùa đây.”

Adrian bắn cho Portia một cái nhìn buộc tội, nhưng cô chỉ có thể nhún vai. “Em không biết là ông ấy đi theo em.”

Wilbury cưỡi đến trên một trong những con ngựa đực mạnh mẽ và đắt nhất của Adrian. Người quản gia gò mình trên yên ngựa, cơ thể xương xẩu của ông gần như gấp đôi lại bên dưới sức nặng của vô số vũ khí, bao gồm một cái cung và một bó tên, một cái túi da chứa vô số cọc gỗ với đủ mọi chiều dài, và một lưỡi dao giống con dao lạng thịt trong bếp một cách đáng ngờ. Ông thậm chí còn nhét một khẩu súng kíp cổ lỗ sĩ vào thắt lưng của chiếc quần bó gối lồi mốt. Bất chấp nỗ lực tỏ ra hiên ngang, ông vẫn mang vẻ như là ông sẽ được thoải mái hơn khi cưỡi phía sau một xe tang.

Ông điều khiển con ngựa đến bên cạnh Portia, vui vẻ ngăm nga, “Ngài cho gọi?”

“Không, tôi tất nhiên là không gọi ông,” Adrian quát lên. “Ông mất trí rồi à, lão già? Ông nên ở nhà đánh bóng đồ bạc, không phải mạo hiểm bộ xương già cỗi yếu ớt sắp gãy của ông trên lưng một con ngựa qua hết miền quê này.”

“Có lẽ ngài đã quên, tôi không có đồ bạc nào để đánh bóng. Cũng không có ngôi nhà nào để dọn dẹp. Đó là lí do tôi đến để dành cho ngài sự hỗ trợ của mình. Tôi đã sống cuộc đời dài và đầy đủ, thưa ngài. Còn điều tệ hại nào có thể xảy ra với tôi nữa?”

Nhìn thân hình như xác chết của ông già, Larkin nuốt lại một nụ cười khoái trá, “Chúng có thể nhầm ông là một trong bọn chúng và cố gắng tôn ông lên làm vua chẳng?”

Wilbury trao cho anh một cái nhìn làm người khác nao núng, “Với một chút may mắn và vài cú bắn tuyệt vời của anh, anh Larkin, tôi thậm chí có thể sống để chứng kiến sinh nhật lần thứ sáu tư của mình.”

Mắt Larkin trở ra không tin trong khi Portia che giấu một tiếng ho đột ngột sau chiếc găng tay cưới ngựa.

Adrian quan sát ông qua đôi mắt nhúu lại. “Wilbury, ông đã ít nhất sáu mươi tuổi khi tôi còn chưa mặc nổi cái quần soóc.”

“Vớ vẩn,” người quản gia nói với một cái khịt mũi cao ngạo, “Tôi chỉ trông già hơn vì ngài trẻ hơn. Và ngài không cần phải lo lắng rằng tôi sẽ làm vương đường. Không phải tôi không biết làm thế nào để tự xoay xở trong những tình huống này. Tôi có thể đảm bảo với ngài rằng tôi đã góp phần trong chiến tranh lúc còn trai trẻ.”

Larkin khịt mũi. “Chiến đấu với đoàn quân người Norman khi chúng xâm lược Anh Quốc à?”

Portia đưa tay ra và trao cho bàn tay xương xẩu của ông già một cái siết tay. “Tôi sẽ lấy làm vinh dự được cưới ngựa xông vào trận chiến bên cạnh ông, Wilbury ạ.”

“Cảm ơn, cô Portia,” ông trả lời với vẻ thành thật, “Tôi lẽ ra không đến, nhưng tôi lo lắng cho cô Eloisa. Cô biết đấy, tôi là người duy nhất có thể dỗ được cô ấy khi cô ấy thức dậy từ một cơn ác mộng. Một cốc sữa ấm và một vài câu thơ trong bài ‘Dạo chơi trong ngõ của chúng ta’ và cô ấy thường quay trở lại với giấc ngủ ngay lập tức.”

Portia chớp mắt gạt đi dòng nước mắt nhức nhối, hy vọng Wilbury đổ lỗi cho làn gió lạnh giá đang rít qua sườn đồi, “Tôi chắc chắn rằng ông sẽ là nguồn an ủi lớn với con bé khi chúng ta tìm thấy con bé.”

Adrian liếc nhìn mặt trời đang lặn nhanh qua vai. “Nếu chúng ta đi, tốt nhất nên đi bây giờ trước khi cặp sinh đôi xuất hiện trên một đôi ngựa non và vung vẩy những thanh kiếm gỗ.”

Theo sự dẫn đầu của anh, họ thúc ngựa đi xuống đồi, quyết tâm không phí thêm một giây phút quý giá nào của ánh sáng ban ngày.

~*~

Họ lao thẳng đến trang viên như thể nó là một bãi chiến trường, giật phăng tất cả mảnh vải nhiễu trên các cửa sổ và khiến những căn phòng bụi bặm và hành lang hoang vắng ngập tràn ánh nắng mùa đông. Portia và Adrian tìm kiếm dấu vết của cầu thang hay lối đi bí mật trong những căn phòng và gác mái ở tầng trên trong khi Larkin và Wilbury cày xới phòng bếp và những hầm chứa ở tầng trệt, những cây cung nằm trong tư thế sẵn sàng.

Portia bắt đầu tiến vào một phòng ngủ rộng mênh mông trên tầng ba, sau đó dừng lại giữa đường. Hai bộ cùm sắt trống rỗng lủng lẳng trên những cái móc chôn sâu vào trong tường. Cô rùng mình, nhớ lại Valentine đã đề nghị những tay nô lệ của Raphael giữ cô bận rộn trong khi cô ta giải trí cho cho Julian. Từ mùi vị tanh tanh vẫn còn lơ lửng trong không khí và những vết đen đầy trên sàn gỗ, cô nghi ngờ việc chúng có thể làm ai khác bận rộn được nữa.

“Gì thế?” Adrian lăm bắm trong khi tiến đến sau lưng cô.

Cô lắc đầu. “Điều mà em thà không nhớ đến thì hơn.”

Anh siết chặt vai cô an ủi trước khi dẫn đường đến phòng kế tiếp.

Họ trở lại phòng khiêu vũ đúng lúc Larkin và Wilbury xuất hiện từ khu vực tầng hầm của

ngôi nhà, mạng nhện phủ đầy trên tóc họ. Không đáng ngạc nhiên khi Wilbury có vẻ khá tự nhiên với chúng.

“Không có gì,” Larkin xác nhận, vẻ mặt anh đầy u ám. “Không ma cà rồng. Không có mấy tên nô lệ. Và tệ nhất là – không có Eloisa. Chúng tôi thậm chí không tìm thấy một quan tài nào mà một ma cà rồng có thể đang trốn.”

Portia cau mày, “Có thể có một hầm mộ của gia đình nằm sâu trong lòng đất của ngôi nhà này không?”

Larkin lắc đầu, “Anh đã nhân tiện ghé thăm người chủ cũ của dinh thự này hôm nay. Hẳn thề rằng tổ tiên của mình đều được chôn cất trong nghĩa địa của ngôi làng này.”

Bóng tối đã bắt đầu trườn xuống chiều dài của căn phòng, xóa đi ánh sáng yếu ớt. Portia liếc trộm cánh cửa sổ kiểu Pháp nằm ở phía cuối phòng khiêu vũ, “Mặt trời đang lặn rồi, Adrian. Chúng ta sẽ làm gì đây?”

Anh văng ra một tiếng chửi thề đau đớn. “Việc anh muốn là là thiêu trụi cái nơi đáng bị nguyên rủa này và không để lại gì ngoại trừ một đồng tro nơi anh đã đứng.”

“Em hiểu anh làm được nhưng chúng ta không dám,” Portia nói, “Cho đến khi chúng ta hoàn toàn chắc chắn rằng chúng không giấu Eloisa ở đâu đó trong những bức tường này.”

“Có một khả năng lớn là Valentine biết rằng đây là nơi đầu tiên chúng ta sẽ tìm đến cô ta,” Larkin nói. “Nếu cô ta cảnh báo cho gã Raphael này, không một tên ma cà rồng nào dám bèn mảng đến cánh cửa này lần nữa. Có lẽ chúng ta nên quay lại nhà,” anh lưỡng lự gợi ý, “Cô ta có thể gửi lời nhắn nào đó trong khi chúng ta đi khỏi.”

“Một lá thư đòi tiền chuộc?” Adrian khịt mũi. “Cô ta sẽ nói gì? Mang đầu em trai người đến cho ta hoặc người sẽ không bao giờ gặp đứa con gái bé bỏng của mình còn sống lần nữa?”

“À, thực ra anh không thể mang cho cô ta đầu của Julian vì nếu anh cắt lấy nó, cậu ấy sẽ tan thành tro bụi,” Larkin chỉ ra.

Adrian chỉ nhìn anh trừng trừng, “Tôi chỉ đang nói một cách hình ảnh mà thôi.”

“Dù sao ả cũng không muốn cái đầu của anh ấy,” Portia u ám nói. “Mà là trái tim của anh ấy.”

Adrian đưa tay cào vào tóc. “Có lẽ anh nên nhìn lại những hầm chứa lần cuối trước khi chúng ta đi. Chỉ để xoa dịu đầu óc anh.”

“Em sẽ ở đây và canh chừng,” Portia xung phong khi Larkin và Adrian sải bước về phía lối đi mái vòm, “Hầm chứa là nơi cuối cùng chúng ta muốn bị mắc bẫy nếu những tên ma cà rồng quay lại.”

“Tôi ở lại với cô nhé?” Wilbury hỏi, ném một cái nhìn ao ước theo những người đàn ông.

Portia kéo cái cung qua vai và lấp một mũi tên trước khi trao cho ông một nụ cười trấn an. “Tôi sẽ ổn cả thôi, Wilbury. Họ có thể cần một gã trẻ cao to như ông để đẩy cửa hoặc di chuyển một hòn đá nặng.”

Gật đầu với vẻ biết ơn, ông vội vã đi theo những người đàn ông, những bước chân di chuyển đầy vẻ nhanh nhẹn. Portia ngồi xuống những bậc thang đá dẫn đến phòng trưng bày ở

tầng hai, thầm biết ơn vì giây phút riêng tư này.

Cô khó có thể tin rằng chỉ hai đêm trước cô đã xoay vòng quanh chính căn phòng này trong vòng tay của Julian. Thậm chí còn khó tin hơn rằng cô có thể sẽ không bao giờ được nắm lại khoái cảm ngọt ngào và đê mê cô đã tìm thấy ở đó nữa. Cô ước gì anh đã có thể làm cô mang thai. Cô sẽ vui sướng chịu đựng mọi sự sỉ nhục mà xã hội chắt lên cô chỉ để có thứ gì đó nhớ về anh. Có lẽ là một cậu bé với đôi mắt đen lạnh lợi và một nụ cười ranh mãnh. Hình ảnh đó gây ra một nỗi đau buốt nhỏ xuyên qua trái tim cô.

Cô đứng phắt dậy, ghé tởm chính mình vì đã quá ích kỷ khi mơ ước được ôm đứa con của mình trong khi Eloisa nhỏ bé vẫn đang nằm trong lòng nhân từ của những tên quái vật. Cô bồn chồn đi quanh phòng khiêu vũ, quan sát những tia mặt trời cuối cùng tắt dần trong không khí. Không thể chịu đựng sự ngọt ngào của bóng tối đang xâm lấn, cô rút ra một hộp bùi nhùi trong túi bộ đồ cưới ngựa và thắp sáng những ngọn nến rải rác khắp phòng.

Khi cô lấy lại chiếc cung và quan sát công việc của mình từ chân cầu thang, cô lần nữa lại nhìn thấy đôi mắt của Julian lấp lánh nhìn xuống cô trong ánh nến, cảm thấy bàn tay mạnh mẽ của anh trên tấm lưng thon của cô, thôi thúc cô lại gần hơn với mỗi nhịp chuyển động của hông anh, mỗi vòng quay chóng mặt quanh sàn khiêu vũ. Những chiếc lá chết đã cuộn lên bên dưới chân họ với từng bước nhảy, một âm thanh giòn tan đối lập với âm thanh bay bổng của điệu van-xơ ảo.

Khi Portia nhắm mắt lại, cô gần như có thể thề rằng cô đã nghe được những nhịp điệu đó lần nữa, văng vẳng đến tai cô trong một tiếng vọng ma quái. Cô nghiêng đầu về phía đó, chìm đắm trong nỗi khao khát đến nỗi phải mất một phút cô mới nhận ra cô không phải đang nghe một điệu van-xơ, mà là một bài hát ru. Một bài hát ru êm ái bởi một giọng nữ cao du dương với một chút âm điệu của giọng Pháp.

Cô từ từ mở mắt ra và quay lại, toàn bộ lông tơ trên người cô dựng lên.

Valentine đứng ở đầu cầu thang như buổi tối hôm đó. Portia nâng cung tên lên theo bản năng, sau đó hạ nó xuống cũng nhanh chóng như thế. Bởi vì nằm yên ả và gọn gàng trong vòng tay của Valentine là Eloisa đang ngủ.

Chương 19

Portia hốt hoảng tìm kiếm khuôn mặt của cô cháu gái bên dưới những lọn tóc màu mật ong lộn xộn, giăng xé giữa nỗi sợ hãi và nhẹ nhõm. Cái miệng xinh xắn của Eloisa chu lại thành một nụ hồng hoàn hảo, gò má hồng hào với một sắc hồng mềm dịu. Cổ họng của cô bé không có dấu vết và vòm ngực đang nâng lên và hạ xuống đều đặn bên dưới vạt áo ngủ viền đăng ten. Cô bé có vẻ còn sống và chưa bị tổn hại gì.

Portia muốn tự đá mình khi cô nhận ra rằng Valentine chắc chắn đã đi ra từ căn phòng mà cả cô và Adrian đều chưa lục soát. Căn phòng với những vết bẩn kinh tởm trên sàn và những sợi xích trống trên tường – những dọi xích có thể kéo hoặc vặn để mở ra một căn phòng hoặc một lối đi bí mật.

Ngón tay cô chạm nhẹ vào cò cung tên. Cô biết rằng cô không hy vọng có được một cú bắn gọn vào trái tim Valentine – khi mà cô ả đang sử dụng Eloisa làm một cái khiên sống.

Eloisa đang cứng đờ như một con ngựa non nhỏ, nhưng cánh tay nhợt nhạt và thon thả của ả ma cà rồng không hề cho thấy dấu hiệu căng thẳng. Sức mạnh siêu nhiên của ả có thể cho phép ả bế đứa bé trong nhiều giờ mà không phải chịu đựng gì nhiều cho dù là một cái giật khó chịu của cơ bắp.

“Ta đã từng có một đứa con, người biết không,” Valentine nhẹ nhàng nói, nhìn xuống mặt Eloisa với vẻ âu yếm ớn lạnh. “Một bé gái rất giống đứa bé này.”

“Chuyện gì đã xảy ra với cô bé? Cô đã ăn nó à?”

Valentine bắn cho cô một tia nhìn lạnh giá, “Tất nhiên là không. Sau khi ta bị tấn công lúc đang đi dạo dọc bờ sông Seine và biến thành ma cà rồng, ta chưa bao giờ nhìn thấy con bé lần nữa. Ta thường tự hỏi con bé giờ này như thế nào.” Á ta thở dài, đôi mắt màu lục bảo cuốn hút gọn lên chút dấu vết buồn bã. “Ta cho rằng bây giờ nó đã chết vì tuổi già từ lâu rồi.”

Portia gồng mình chống lại một cơn hồi tiếc, biết rằng cô sẽ phát ốm nếu phải chịu đựng nó. “Nếu cô đã từng là một người mẹ, cô phải nhớ đến cảm giác chịu đựng sự sợ hãi vì đứa con của mình là như thế nào. Lúc này chị gái tôi đang phải chịu đựng như thế, từng phút giây của chị ấy đang chìm trong ác mộng.” Cô đặt một bàn chân lên cầu thang, để lại gần Eloisa thêm một bước, “Nếu có một chút nhân tính còn lại trong cô, một chút nhân từ, làm ơn đưa đứa bé lại cho tôi để tôi trả nó về với vòng tay của mẹ.”

“Ta thực sự ước rằng ta có thể làm như thế,” Valentine nói với một tiếng thở dài nuối tiếc. “Đặc biệt khi người đã đề nghị một cách dễ thương như vậy. Nhưng ta e rằng chị gái cô sẽ vẫn phải tiếp tục chịu đựng cho đến khi Julian trở lại trong vòng tay ta.”

“Đó là điều duy nhất tôi không thể trao cho cô! Vì tôi thậm chí không biết anh ấy ở đâu.”

“Chắc chắn anh ấy không chán người nhanh thế chứ? Người đã quên mất rằng ta biết ham muốn tình dục của anh ấy vô độ như thế nào? Lần đầu tiên chúng ta ở cùng nhau, phải mất một tuần vô cùng tuyệt vời anh ấy mới để ta ra khỏi giường.”

Bụng Portia quặn lại thành một cái nút đau đớn khi cô tuyệt vọng trong việc cố gắng

không tưởng tượng Julian làm những việc ngọt ngào và hoang dại với Valentine như anh đã làm với cô.

“Tại sao anh ấy lại bỏ người khi người có thể trao anh ấy một thứ duy nhất ta không bao giờ có thể - tình yêu của người?”

Trên môi của Valentine, từ đó nghe như một sự khinh bỉ. Eloisa ngọ nguậy không yên trong lòng ả, lông mày cô bé nhăn lại thành một cái cau mày.

“Làm thế nào tôi có thể giải thích cho cô hiểu tình yêu của một người mẹ đối với một đứa con hay tình yêu của một người đàn bà đối với một người đàn ông?” Portia hỏi lại và nhích thêm một bước nữa. “Tất cả những gì cô hiểu là tham lam, thèm khát, nhục dục và bạo lực. Tình yêu cần sự kiên nhẫn, chăm sóc và hy sinh chính mình vì lợi ích lớn hơn.”

“Tình yêu không có tác dụng gì ngoài việc làm người ta yếu đuối! Nó biến cô thành một mục tiêu của sự thương hại và chế nhạo – một sinh vật đáng thương rên rỉ không đáng sống bằng một con côn trùng quần quai trên vỉa hè sau một cơn mưa lớn mùa hè.”

Portia lắc đầu, “Đấy không phải là tình yêu. Đấy là sự ám ảnh. Tình yêu thực sự không làm con người ta yếu đuối. Nó làm người ta mạnh mẽ. Nó cho con người ta can đảm trải qua ngay cả những đêm cô đơn nhất.” Hàng lông mi của Eloisa bắt đầu động đậy, Portia liếc thêm một bước nữa, “Tôi thường nghĩ rằng yêu có nghĩa là được nhắc bóng lên bởi một hoàng tử đẹp trai, người sẽ không bao giờ rời khỏi mình. Nhưng bây giờ tôi biết rằng hoàng tử có thể yêu mình nhiều đến mức anh ấy cảm thấy không có lựa chọn nào khác là để mình ra đi.”

Một giọng nam thích thú đến từ sau lưng cô, theo sau là một tràng vỗ tay khô khan, “Hoan hô! Tôi chưa từng nghe thấy một màn biểu diễn nào cảm động như thế kể từ khi người ta dụ dỗ Sarah Siddons thôi nghỉ hưu để bước ra sân khấu lớn của Nhà hát Drury Lane lần cuối cùng.”

Trước khi Portia có thể quay lại, Eloisa đã mở mắt, dang hai cánh tay nhỏ bé mồm mĩm về phía cánh cửa kiểu Pháp và bi bô, “Chú Jules! Chú Jules!”

Chương 20

Portia chậm chậm quay lại để thấy Julian đứng ngay bên trong cánh cửa kiểu Pháp ở phía xa cuối phòng khiêu vũ. Anh đóng bộ toàn màu đen. Một chiếc áo sơ-mi đen với cổ áo và măng-séc viền đăng ten màu xanh đen thanh lịch và quần ống túm màu đen nhét trong một đôi boots da cao cổ. Anh chưa bao giờ giống một hoàng tử của bóng đêm như lúc này.

“Nếu tôi biết cô Cabot đây sẽ rao giảng một bài diễn thuyết tâm lí về bản chất đa cảm của tình yêu thực thụ, tôi đã nhét thêm một chiếc khăn tay trong túi,” anh nói, ánh mắt lạnh lùng khinh bỉ của anh quét qua cô như một lưỡi dao đặc biệt đẹp đẽ nhưng đáng sợ.

Trước khi Portia có thể đánh giá tổn hại nó gây ra đối với trái tim cô đến mức nào, Valentine đã buông ra một tiếng cười cay đắng. “Em biết rằng nếu cô ta ở đây, anh không thể ở đâu xa được. Nhìn cách anh lóc cóc theo gót chân cô ta như một con bò động đực thật là nhảm chán.”

“Đừng đề cao cô nhóc, thiên thần. Em biết rằng anh lóc cóc theo gót mọi cô nàng xinh đẹp như một con bò động đực... đặc biệt là gót chân của em.”

Lúc này Eloisa bắt đầu vặn vẹo, đôi mắt xám của cô bé đầy nước mắt tức tối. Rên rỉ và nhăn nhó, cô bé cong lưng lên, đòi được thả xuống để có thể chạy đến với ông chú đẹp trai của mình.

Valentine rít lên với cô bé, đầu răng nanh của cô ta bắt đầu lộ ra, “Ta biết ta nên cho người vài giọt thuốc phiện nữa.”

“Đưa cho nó vòng cổ của cô,” Portia buột miệng, sợ rằng sự kiên nhẫn huyền thoại của Valentine sắp cạn kiệt.

Valentine chuyển ánh mắt đến cô, “Cái gì?”

“Nó thích chơi với những đồ chơi lấp lánh. Nếu cô đưa cho nó cái vòng cổ, nó có thể làm xao nhãng con bé một lúc.”

Valentine nhướn một bên lông mày kiêu ngạo lên, “Vị vua đạo Hồi của Brunei tặng ta chuỗi sa phia này. Người có biết nó có đáng giá bao nhiêu không?”

“Không,” Portia trả lời, “nhưng tôi chắc rằng cô đã kiếm được từng đồng xu của cái giá đó.”

Mắt Valentine nhú lại, nhưng cô ả kéo sợi dây chuyền ra khỏi cổ và lưỡng lự đưa nó cho Eloisa. Đúng như Portia đoán, cô cháu gái của cô bị quyến rũ bởi sợi dây ngọc tỏa sáng. Trong vòng vài giây cô bé đã ngả đầu trở lại vòng tay của Valentine, vui vẻ mút mút viên đá to nhất. Mí mắt cô bé lại bắt đầu rủ xuống, rõ ràng vẫn chịu tác dụng của thuốc phiện.

Nhún vai với vẻ ghê tởm, Valentine chuyển sự chú ý lại với Julian, “Vậy anh đến để cầu xin cho mạng sống của cháu gái mình à? Bởi vì trong lúc này em không thích gì hơn là nhìn thấy anh quì gối trước mặt em.”

Julian nhún vai, “Mạng sống của đứa nhóc đó chẳng quan trọng với anh. Nhưng anh mang cho em thứ mà anh nghĩ em sẽ thấy no nê hơn.”

Anh bước ra khỏi cửa rồi xuất hiện lại một lát ngắn sau đó cùng một người đàn ông phía trước. Portia há hốc miệng khi cô nhận ra người bạn của anh ở cuộc đấu súng và trong con ngõ. Bàn tay Cuthbert bị buộc sau lưng và miệng anh bị nhét một miếng vải dơ dáy. Một mắt anh bị sưng đến mức che khuất mắt và xung quanh bị bầm. Máu vẫn đang nhỏ xuống từ môi dưới bị rách của anh. Lỗ mũi thanh nhã của Valentine phồng lên như thể cô ta nghĩ thấy một miếng thịt đặc biệt tươi ngon.

Julian dẫn tù nhân của mình đi qua phòng. Không hề dành cho Portia một cái nhìn, anh thô bạo xô Cuthbert xuống sàn nhà ở chân cầu thang. Đặt một bàn chân đi boots lên lưng Cuthbert, anh cúi chào Valentine một cách duyên dáng, “Dành cho niềm vui của quý bà.”

Valentine nghiêng đầu và quan sát lời mời của anh trong nhiều giây, “Hắn hơi mập so với khẩu vị của em, nhưng em cho rằng tình cảm trong đó là đáng kể.”

“Ellie!” Tất cả họ quay lại khi tiếng thét vui mừng hòa lẫn đau đớn của Adrian dội lại khắp phòng.

Anh chạy vào phòng, Larkin và Wilbury theo sau, vũ khí sẵn sàng. Trong khi Julian trông phần nào buồn cười bởi sự xuất hiện đột ngột của họ, Valentine không để lộ đến một cái rung mình cảnh giác. Ắ không cần phải thế, ả đang cầm tất cả những quân bài – Eloisa.

Adrian dừng khựng lại vài feet trước cầu thang, ánh mắt tuyệt vọng của anh lướt từ Eloisa đến Portia và cuối cùng đến Julian trước khi quay lại với Valentine.

“Đưa con gái của tôi đây,” anh ra lệnh, giương chiếc cung trong tay lên và hướng thẳng nó vào khuôn mặt xinh đẹp của cô ả. “Ngay bây giờ.”

“Người sẽ làm gì? Bắt ta ư? Nếu ta là người, ta sẽ không làm cho người đang bế con gái người giết mình đâu. Người không muốn ta làm rơi đứa bé chứ? Một cú ngã từ những bậc cầu thang đá này có thể bẻ gãy cái cổ nhỏ của nó thành hai khúc.”

Trong khi Portia nhích lên một bước nữa, Adrian tạo ra một âm thanh không rõ ràng qua hàm răng siết chặt với con thịnh nộ. Anh từ từ hạ cung tên xuống, “Cô muốn gì từ chúng tôi?”

Vẫn đặt chân lên lưng Cuthbert, Julian dang rộng cánh tay, “Điều đó không rõ hay sao? Cô ấy muốn thứ mà mọi người đàn bà với một cái giường trống và một trái tim cô đơn muốn – Tôi.”

Adrian nhìn thẳng vào em trai mình như thể anh chưa bao giờ nhìn thấy trước đây, “Em mất trí rồi sao?”

“Không, anh trai thân mến, cuối cùng tôi đã tỉnh lại. Duvalier đã đúng ngay từ đầu. Tại sao tôi phải dành cả cuộc đời vĩnh cửu khốn khổ của mình để chiến đấu với định mệnh khi mà tôi có thể tận hưởng nó? Đó là lý do tôi mang cho Valentine miếng mồi nhỏ ngon lành này để làm bằng chứng cho lòng chân thành của mình.” Cuthbert cầu nhàu khi Julian bỏ chân ra khỏi anh và bước lên cầu thang, “Và tình cảm bất tử của tôi.”

Valentine có vẻ còn nghi ngờ hơn cả Adrian, “Tại sao em lại nên tin lời anh chứ? Anh và Penelope nhỏ bé quý hóa của anh đã cố gắng lừa em hai lần.”

Anh lắc đầu, “Anh là người đã bị lừa dối bởi niềm mê đắm lối nịch của mình với cô nhóc

đó. Sau chỉ một đêm trong vòng tay cô ta, anh nhận ra cô ta không bằng một nửa người đàn bà trong em. Cô ta không bao giờ có thể thỏa mãn anh theo cách em có thể.”

Mặc dù lúc này anh đang đứng ngang với Portia, anh nhìn thẳng vào Valentine, đôi mắt đen của anh mềm đi với một vẻ âu yếm tan chảy mà Portia nhận ra quá rõ. Cô quay mặt đi và cắn môi, không biết nên cười hay khóc.

“Cô ta thực sự buồn chán thế sao?” Valentine hỏi, nghe có vẻ tò mò bất chấp lòng tự trọng của chính mình.

Julian tiếp tục đi lên, “Anh có thể đảm bảo với em rằng em sẽ thấy nỗ lực thống thiết nhằm thỏa mãn anh của cô ta cũng hài hước như anh.” Khi Valentine tiếp tục nhìn anh với vẻ nghi ngờ lộ rõ, anh thêm vào. “Anh đã có cô ta một lần trước đây, em biết không. Khi cô ta còn là một cô bé. Anh đã hy vọng rằng cô ta đã kiếm vài người tình từ đó đến nay và cải thiện kỹ năng của mình, nhưng anh e rằng cô ta chỉ dành toàn bộ thời gian khi anh ra đi để tương tư về anh như một đứa nhóc si mê. Em biết không, cô ta vẫn vụng về và dờ dẩn như xưa.”

Portia hóp lấy một hơi, phổi của cô bùng cháy như thể cô đang hít phải thủy tinh.

“Đồ chó đẻ!” Adrian thì thầm, nỗi lo sợ nhất của anh về hầm mộ đó cuối cùng đã thành hiện thực. Khuôn mặt anh trở nên trắng bệnh, sau đó biến thành đỏ, anh giương cung lên lần nữa, không nhắm vào Valentine mà là lưng em trai anh.

Mặc dù Portia không muốn gì hơn là giật vũ khí từ tay Adrian và tự bắn Julian vào giây phút đó, cô lại hét lên, “Không!” và lao đến chỗ Adrian.

Trước khi cô đến được chân cầu thang, anh điều chỉnh tay và bắn, mũi tên bay vèo qua tai Julian. Nó găm vào lan can phòng trưng bày với một tiếng ục ục vọng lại.

Julian chậm chậm quay lại. Khi anh nhìn xuống anh trai mình, một nụ cười xắc láo nở trên môi anh, “Hơi muộn để bảo vệ danh dự cho cô ta, anh không nghĩ thế sao?”

Khuôn mặt Adrian trở thành chiếc mặt nạ đau đớn và giận dữ, “Con bé đã cứu mạng mày trong hầm mộ đó! Và mày đã cảm ơn con bé như thế nào – bằng cách cướp mất sự ngây thơ của con bé? Lạy Chúa, mày là một con quái vật, đúng không?”

“Thì họ nói với tôi như thế.” Phớt lờ anh trai mình với một cái khịt mũi khinh bỉ, Julian trèo lên những bậc thang cuối cùng để đến với Valentine ở đầu cầu thang. Cô ả đang bắt đầu nhìn anh với vẻ tôn trọng.

Lớn vồn sau lưng, anh nắm vai ả, “Em sẽ nói gì, cưng? Sao em không đưa con nhóc đó lại cho anh trai anh để em và anh cuối cùng có thể ở riêng?”

Valentine liếc xuống Eloisa, một cái nhăn mặt cau kỉnh làm lông mày ả cau lại, “Ồ, em không biết. Em hy vọng là chúng ta có thể giữ nó. Nếu anh để em biến đổi con bé, nó có thể trở thành con gái nhỏ của chúng ta. Những người lạ trên phố sẽ dừng lại để ngưỡng mộ và ngắm nghía con bé, và điều đó sẽ trở nên thú vị hơn khi nó cắn những chiếc răng nanh nhỏ vào cổ họng chúng.”

Julian nhăn nhó, “Một ý tưởng khủng khiếp! Ai lại muốn bị vương vীu với một con nhóc thò lò mũi xanh vĩnh viễn cơ chứ?”

Cô ả thở dài, “Em cho là anh nói đúng. Chúng ta không bao giờ có thể nuôi một vú em. Em có thể tha cho nó,” ả nói một cách bất đắc dĩ, “nhưng chỉ với một điều kiện.”

Julian cúi đầu dụi vào tai cô ta, “Bất cứ điều gì cho em, tình yêu của anh.”

Giọng ả mềm đi thành một tiếng rên hừ hừ nguy hiểm, “Em muốn anh giết Prunella.”

Mặt Julian trở nên hoàn toàn trống rỗng trong một tích tắc để trái tim Portia có thể đập được lần nữa, sau đó anh nhún vai như thể Valentine vừa đòi hỏi một chai nước hoa rẻ rúng mua từ một kẻ bán dạo trên phố, hay một bó hoa hái trộm từ vườn nhà người khác, “Được thôi. Nếu anh đồng ý giết Portia, em sẽ trả còn nhóc lại cho người cha yêu quý của nó chứ?”

“Nếu anh sẽ đóng dấu thỏa thuận của chúng ta bằng một nụ hôn.”

Anh mỉm cười, “Đây là niềm vui sướng của anh.”

Khi Julian xoay Valentine trong tay và hạ miệng anh xuống với ả, Portia nghĩ cô đã miễn cho anh sự phiền phức phải giết cô. Với nỗi đau đang đâm xuyên qua trái tim cô, coi như cô đang chết dần. Tất cả những việc còn lại là nằm xuống sàn phòng khiêu vũ và đợi người làm ma chay đến.

Nụ hôn dường như kéo dài mãi mãi và khi Julian lùi khỏi Valentine, Portia nhận ra vẻ mặt dờ dẩn quá quen thuộc trên mặt cô ả.

“VẬY ĐẤY. EM HÀI LÒNG KHÔNG?” Anh hỏi ả.

“Không, nhưng em có cảm giác rằng mình sẽ rất sớm hài lòng thôi.”

“Ồ anh có thể hứa với em điều đó.” Anh tặng cho gò má trắng như tuyết của ả một cái vuốt ve lần cuối trước khi quay mặt lại phòng khiêu vũ. “Đến đây, Portia,” anh ra lệnh, ngoắc một ngón tay ngạo mạn với cô đứng như anh đã làm trong thư viện của Adrian.

Cô đông cứng trên những bậc thang, cảm thấy không thể đặt mình vào lòng nhân từ của con người độc ác và tàn nhẫn kia ngay cả trong ý nghĩ. Nhưng khi ánh mắt cô rơi xuống Eloisa, cô nhích về phía trước.

“Đừng,” Adrian khản giọng nói, “Anh sẽ không để em làm thế.”

“Đừng rề rà, em yêu.” Julian nói. “Anh có thể nhớ đến thời gian khi em vui sướng chạy vào vòng tay anh, ngâm nga như một con cừu si tình.”

Ánh mắt cô vẫn gắn vào khuôn mặt ngây thơ vô tội đang ngủ của Eloisa, Portia trèo lên một bậc nữa, bàn chân cô có cảm giác như đang giẫm vào cát lún.

Julian đảo tròn mắt, “Cô ta luôn là một kẻ lãng mạn vô vọng. Có lẽ cô ta đang phải cần được dụ dỗ với vài lời nói ngọt ngào và những câu thơ tán tỉnh.” Anh khoanh tay trước ngực, nhìn thẳng vào cô lần đầu tiên kể từ khi bước vào phòng, “Nhà thơ yêu thích nhất của tôi đã viết gì nhỉ? ‘Cô ấy bước đi trong vẻ đẹp như đêm tối của bầu trời không một gợn mây và đầy sao...’”

Khi nhìn thẳng vào chiều sâu không thể dò được của đôi mắt đen sáng ngời của anh, trái tim Portia tràn ngập cảm xúc. Cô bước lên một bậc nữa mà không hề ngần ngại, sau đó bậc nữa. Vẫn nhìn thẳng vào mắt anh, cô kéo chiếc khăn quàng ra khỏi cổ và để nó rơi khỏi những ngón tay. Bất chấp nước mắt làm mờ đi tầm nhìn của cô, giọng cô vang lên đầy trong trẻo và chân thành, “Và tất cả những gì đẹp nhất của bóng tối và ánh sáng tụ lại trong khuôn mặt và đôi mắt cô.”

Sau đó cô đứng ở đỉnh cầu thang và Julian đang giơ tay về phía cô. Cô bước đến bên anh, giao phó cả trái tim và mạng sống của cô vào bàn tay anh như cô đã từng làm trong nhiều năm trước đây ở hầm mộ đó.

Anh trượt tay quanh cô từ phía sau để ôm gọn cô trong vòng tay. Cơ thể anh đang bùng cháy với cơn sốt, nóng đến mức cô sợ họ có thể cùng nhau cháy thành ngọn lửa. Anh cúi đầu, đầu răng nanh của anh cạo vào vùng mềm mại ở cổ cô.

“Anh chuẩn bị thực hiện phần của mình trong cuộc mặc cả của chúng ta,” anh thông báo với Valentine, giọng anh như một tiếng gầm gừ đầy khói trong tai Portia, “Anh mong đợi em làm điều như thế.”

Cô ả buột ra một tiếng thở dài phiền muộn, “Nếu anh cứ khăng khăng.” Ả quan sát những người đàn ông đang đứng nhìn bất lực từ sàn nhà của phòng khiêu vũ bên dưới. Ánh mắt của ả cuối cùng dừng lại ở Wilbury, “Hãy cử lão già đó!”

Vội vã hơn cả Portia nghĩ, Wilbury nhảy qua thân thể nằm sóng soài của Cuthbert và chạy vù lên cầu thang. Thậm chí trước cả khi Valentine có thể lấy lại sợi dây sa-phia từ nắm tay của đứa trẻ, ông đã giật Eloisa khỏi vòng tay ả và chạy vụt xuống cầu thang.

Adrian đang đứng đợi ở chân cầu thang để đón con gái vào vòng tay. Cô bé tỉnh dậy trao cho cha một nụ cười mơ màng rồi ngã đầu vào vai anh. Anh nhắm chặt mắt lại và hôn vào mái tóc rối bù của cô bé một lúc lâu trước khi ngược ánh mắt đau đớn về phía Portia.

Cô mỉm cười với anh qua làn nước mắt, mong rằng anh có thể biết được trái tim cô ẩn chứa điều gì vào lúc đó.

Tiếp đó bàn tay cứng rắn của Julian đẩy đầu cô sang một bên, tạo cho anh một sự tiếp cận không hạn chế với đường cong dễ tổn thương của cổ cô. Khi răng nanh của anh hạ xuống, Valentine hau háu quan sát cả hai bọn họ, răng nanh của ả sắc và nhọn lên trên đôi môi đỏ màu máu, những ngón tay cong thành những cái móng vuốt.

Portia nhắm mắt lại, cầu nguyện rằng lòng tin tưởng của cô đã không đặt nhầm chỗ. Đúng lúc răng nanh của anh gần như cắm vào da cô, Julian đột ngột ngẩng đầu lên để nhìn Valentine. “Tại sao em không làm việc này nhỉ?”

“Thật ư?” Ánh mắt ả sáng rực vui sướng, ả chấp hai bàn tay đeo đầy châu báu vào với nhau, “Em nghĩ là anh không thích chia sẻ.”

“Vì em, anh sẵn sàng tạo một ngoại lệ. Đây. Cô ta hoàn toàn là của em.” Anh xô cô vào vòng tay Valentine giống hệt như Duvalier đã từng xô cô vào vòng tay anh.

Valentine túm lấy cô, bàn tay ả thật thô bạo trong khi bàn tay Julian đã dịu dàng đến nhức nhối. Túm lấy một nắm tóc đã bị buộc lại ở cổ cô, ả giật đầu Portia sang một bên, tập trung ngẫu nhiên con mồi của mình đến mức không hề nhìn thấy Julian đã trượt ra sau lưng mình.

Ả rít lên bên tai Portia, nhưng ngay sau đó ả lại tuôn ra một tiếng gào cuồng điên vì răng nanh của Julian đã ngập sâu vào trong cổ họng ả. Chân tay ả cứng lại, Portia ngã khụy xuống sàn đá trơn trượt.

Khi Julian thực sự buông lỏng con thú, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Portia muốn giấu mặt sau bàn tay, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là há hốc miệng vì sửng sốt. Cơn cuồng nộ của anh thật ghê gớm, sức mạnh tàn phá của anh vừa đáng sợ vừa không thể chống

lại. Không hề có một dấu vết nào của đam mê hay ham muốn trong hành động đó, chỉ có sự tàn ác và bạo lực. Anh hút vào những gì được coi là cuộc sống thoát ra từ Valentine, tìm kiếm linh hồn anh với sự đói khát dữ dội không còn bị từ chối nữa.

Khi ả dừng chống cự và lả đi trong vòng tay anh, đầu anh hất ngược ra sau như thể anh bị đánh bởi một tia chớp. Portia biết rằng cô sẽ không bao giờ quên được khuôn mặt anh vào giây phút đó. Đó là nỗi đau đớn và sung sướng, tuyệt vọng và niềm vui, là cái chết và một luồng sinh khí kỳ diệu của một cuộc đời mới. Anh thở dốc, ngực anh rung lên khi lá phổi đói khát của anh đòi hỏi hơi thở thực sự đầu tiên trong gần một thập kỷ.

Portia từ từ đứng lên, quá sửng sốt bởi hình ảnh đó. Cô không hề nhận thấy tất cả những cánh cửa sổ kiểu Pháp đã bật tung và những người đàn ông đang tràn vào phòng qua những cái cổng tò vò và cửa ra vào.

Cô có thể vẫn chìm trong đờ đẫn nếu tiếng thét bùng nổ của Wallingford không xuyên vào cô, “Bỏ tay ra khỏi người phụ nữ đó, đồ quái vật! Thấy không! Ta đã bảo các người là sẽ tìm thấy hắn ở đây với gã Cuthbert. Đầu tiên hắn thiêu rụi nhà của anh trai và bây giờ là việc này! Đưa cho ta khẩu súng chết tiệt đó, tên kia, trước khi quá muộn!”

Vào chính xác thời điểm Valentine tan thành bụi trong vòng tay Julian, một tiếng súng vang lên.

Sự im lặng bao trùm phòng khiêu vũ. Julian nhìn xuống chiếc áo sơ-mi đen của mình. Một vết thấm thâm chí còn đen hơn đang lan ra mặt trước của chiếc áo. Anh chạm một bàn tay vào vết đó, sau đó đưa nó ra trước mắt, chớp mắt kinh ngạc trước giọt máu nhỏ xuống từ ngón tay mình.

“Ồ! Anh sẽ bị nguyên rửa,” anh thì thầm, chầm chậm ngược mắt lên để gặp ánh mắt Portia. Một nụ cười bóp nghẹn trái tim người khác vỡ ra trên mặt anh, “Hoặc có lẽ sẽ không.”

Khi anh khụy xuống, Portia quăng mình qua đầu cầu thang với một tiếng thét đau đớn, đưa cánh tay ngăn cú ngã của anh. Họ sụp xuống sàn nhà cùng nhau, đầu Julian gối trên lòng cô.

Sự náo loạn bùng lên trên sàn nhà phòng khiêu vũ bên dưới, nhưng đối với Portia lúc này không có gì khác ngoài người đàn ông này. Cô áp bàn tay vào ngực anh, nhìn chăm chăm vào những giọt máu thấm qua kẽ tay cô trong nỗi kinh hoàng bất lực.

Cô ngẩng nhìn khuôn mặt anh, đau đớn nhận ra những thay đổi đang diễn ra. Có những nếp nhăn mới quanh mắt anh và những nếp nhăn quanh miệng anh đã sâu hơn. Một vài sợi tóc bạc trên mái tóc đen ở thái dương. Những dấu hiệu con người không thể nhầm lẫn đó chỉ làm anh đẹp hơn trong mắt cô.

Hơi thở cô nghẹn lại thành một tiếng nức nở, “Đồ quái quỷ, Julian Kane! Nếu anh cố gắng chết bây giờ, cơn điên của Valentine sẽ không là gì so với cơn thịnh nộ của em. Em sẽ để họ... em sẽ để họ đọc thơ của Byron trong đám tang của anh!”

Vẻ mặt nhăn nhó vì đau của anh hằn sâu thêm, “Em biết là anh ghê tởm Byron mà.”

“Phải em biết. Đó là lý do em biết chính xác anh định làm gì khi anh nói hắn là nhà thơ yêu thích của anh.”

Anh mỉm cười với cô, đôi mắt đắm đuối nhìn cô, “Đấy, cô gái thông minh của anh.” Anh hít vào một hơi thở thô ráp rồi thoát ra thành một tiếng thở dài. “Thế này thật đáng thất vọng,

em biết không. Anh đã mong đợi được già đi cùng em.”

“Chúng ta sẽ già đi cùng nhau!” Portia cuống cuồng nói, những ngón tay của cô nín vào áo anh, “Em sẽ ăn bánh put-đinh mặn thật nhiều và béo ú lên như em thích và cần nhằn anh về việc hút thuốc. Và rồi anh sẽ có tóc hoa râm, bụng phệ, trở nên kỳ quặc và hạnh hợ rằng em đã giấu tẩu thuốc của anh ở đâu. Và chúng ta sẽ cùng khiêu vũ ở đám cưới của cháu nội chúng ta, cho dù việc đó làm chúng xấu hổ.”

Julian đưa tay lên má cô, vuốt ve bằng những ngón tay run rẩy. “Anh không bao giờ nên rời bỏ em. Khi anh nghĩ về tất cả thời gian lãng phí đó...”

“Thế thì bây giờ anh đừng rời bỏ em,” cô cầu xin, nước mắt bắt đầu rơi như mưa. “Làm ơn...” Giọng vỡ òa, cô tựa trán vào trán anh.

“Đừng khóc nữa, thiên thần,” anh lẩm bẩm, đẩy đầu cô lên để cô có thể nhìn vào mắt anh. “Em đã làm chính xác điều em đã làm trong hầm mộ đó. Em đã cứu anh.” Anh ép bàn tay kia lên tay cô để cô cảm nhận từng nhịp đập run rẩy nhưng kỳ diệu của trái tim anh. “Em sẽ khóc trên mộ anh khi anh ra đi chứ?” anh khàn giọng hỏi.

“Hàng ngày,” cô thì thầm, cố gắng mỉm cười qua làn nước mắt.

“Và nếu một người theo đuổi em tặng em một con mèo em sẽ đặt tên nó theo tên anh chứ?”

Cô gật đầu, không thể nói được nữa.

Anh trao cho cô một nụ cười nhếch mép, nụ cười đã luôn làm cô mê đắm, những tia sáng dần mờ đi trong mắt anh. “Anh đã hy vọng trao cho em linh hồn của anh nhưng anh e rằng anh có thể cần nó ở nơi anh đến. Nhưng đừng lo, Mắt Sáng. Em luôn luôn có trái tim anh.”

Portia vùi mặt vào ngực anh, thốt ra một tiếng khóc nghẹn ngào đau đớn khi cô cảm nhận trái tim đó ngừng đập bên dưới tay cô

Chương 21

Những người phụ nữ đang khóc.

Caroline và Vivienne ngồi với nhau trên hàng ghế gỗ cứng, Eloisa ngồi trên lòng mẹ và nghịch ngợm chuỗi ngọc trai của mẹ. Larkin ngồi phía bên kia Vivienne, siết chặt tay cô an ủi.

“Chị chưa bao giờ mơ rằng ngày này sẽ đến, còn em?” Caroline hỏi em gái trong khi chấm chấm cái mũi hồng của mình bằng chiếc khăn tay thêu chữ lồng luôn mang theo trong vạt áo.

Vivienne lắc đầu, đôi mắt xanh lơ của cô mờ đi vì những giọt nước mắt vừa trào ra. “Điều duy nhất an ủi em là biết rằng chúng ta có thể ở đây với con bé, để hướng dẫn, khuyên bảo và động viên nó trong những ngày khó khăn sắp tới.”

Caroline vói tay sang vỗ vỗ lên tay cô. “Chia tay với người mà mình yêu không bao giờ là điều dễ dàng.”

Vivienne gật đầu, “Đặc biệt là người đã rất gần gũi.”

Càng lúc càng bồn chồn, Eloisa vắn vẹo nhìn quanh rồi trèo lên ghế. Thả sợi dây chuyền ngọc trai ra, cô bé quan sát khuôn mặt nghiêm trang của những người lớn trong những dãy ghế sau lưng với vẻ quan tâm nghiêm túc.

Một người đàn ông xuất hiện ở ngưỡng cửa phía sau nhà thờ, dáng người gầy xương xương của anh rọi bóng xuống bởi ánh mặt trời.

Hét lên sung sướng, cô bé giơ hai cánh tay nhỏ mập mập về phía anh. “Chú Jules!”

Julian sai bước dọc lối đi dài, nụ cười toe toét nở trên môi anh. Anh bế bổng Eloisa lên, đặt một nụ hôn lên gò má hồng hào của nó. “Chào con, bí ngô. Con có nhớ ông chú già yêu quý của mình không?”

Cô bé gật đầu, ngả đầu vào vai anh với một tiếng thở dài mãn nguyện.

“Ôi, vì Chúa,” Caroline vừa nói vừa đảo tròn mắt. “Nó vừa gặp em ở bữa sáng.”

Julian lùi lại với vẻ quở trách giễu cợt. “Em có thể làm gì nếu các quý cô không thể cưỡng lại em? Một khi họ đã nếm được nụ hôn của em, họ sẽ không bao giờ như trước đây được nữa.”

“Chị nghe nói như thế,” Caroline trả lời với một nụ cười điệu đà trêu trọc.

Larkin rút chiếc đồng hồ để túi ra từ chiếc áo ghi-lê và cau mày. “Chẳng phải em đến hơi muộn sao? Các anh chị đang bắt đầu nghĩ rằng em đã chạy đến Mỹ với cô vũ công nhà hát nào đó rồi.”

“Em phải ở lại và giúp Wilbury kiểm duyệt kem bánh. Đề phòng anh đã quên, em nợ lão già đó mạng sống của mình.”

Larkin lắc đầu, “Làm sao anh có thể quên được? Anh không biết lão định làm gì khi hết

Portia sang một bên trên chiếu nghỉ đó và bắt đầu nện vào ngực em. Hóa ra đó là một mảnh khố học được trong chiến tranh khi còn là thanh niên. Cảm ơn Chúa là Wallingford có tay bác sĩ đi cùng. Nếu hắn không thể cầm máu và khâu lại cho em...” Anh bỏ dở câu nói, một cơn gió lạnh ngăn ngui dường như chạm vào bầu không khí ấm áp ánh mặt trời.

Một người đàn ông ngồi ở dãy ghế phía sau họ nhồm dậy, không hài lòng với việc chỉ đơn giản nghe lén cuộc nói chuyện của họ. “À, Wallingford à! Tôi nghe nói hắn khá là điên, anh biết không? Hắn cứ lảm nhảm mãi về loài quái vật hút máu nào đó lớn vồn trên những đường phố London. Họ phải khóa gã tội nghiệp đó lại ở nhà thương điên Bedlam, trước khi hắn gây hại cho ai đó.”

Larkin và Julian trao đổi ánh mắt cứng rắn, không thể che giấu vẻ hài lòng của mình.

Người đàn ông tiếp tục. “Hắn cứ thề rằng đã trông thấy anh Kane đây giết chết một phụ nữ tội nghiệp, dù không hề tìm thấy một dấu vết nào của một thi thể. Wallingford thậm chí còn không thể khiến những gã đi cùng với mình đêm đó làm chứng cho mình. Họ đều thề rằng ánh sáng quá yếu và họ không nhìn thấy gì cho đến khi Wallingford giật khẩu súng từ một tay cảnh sát và bắt đầu bắn. Tôi e rằng hắn sẽ bị nhốt lại rất lâu. Nhưng theo tôi, hắn ta còn may mắn vì không bị treo cổ vì đã bắn một người vô tội.”

Khi người đàn ông đó ngồi lại ghế của mình, Julian lẩm bẩm, “Ôi! Không ai từng gọi em như thế trước đây.”

Anh liếc về phía bệ thờ phía trước nhà thờ, nơi Adrian và Cuthbert đang kiên nhẫn chờ anh. Anh đã không thể lựa chọn một trong hai người họ, vì thế anh yêu cầu họ cùng đứng bên anh trong ngày này.

Cubby đang bồn chồn lẩn bấn với chiếc cà-vạt trong khi Adrian cao lớn đứng thẳng, bàn tay anh chấp sau lưng. Julian trao Eloisa lại cho Caroline, âu yếm vò rối những lọn tóc của cô bé trước khi đi về phía bệ thờ.

Cubby chào đón anh với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, “Tạ ơn Chúa vì cậu đã ở đây, Jules! Mình sắp làm cho thứ quái quỷ này trở thành rồi rắm tồi tệ!”

Julian nhẹ nhàng gạt tay Cubby ra. Anh chỉ mất hai lần buộc khéo léo để thắt chiếc cà-vạt thành một nút chặt, “Đây. Cậu trông đúng như một quý ông. Cha cậu sẽ rất tự hào về cậu.”

Cuthbert cười rạng rỡ với Julian. Môi của anh đã lành, nhưng những vết bầm vẫn còn viền quanh một mắt.

Julian lắc đầu rầu rĩ, “Trong tất cả mọi thứ mình phải làm khi là một ma cà rồng...”

Cubby gạt đi lời xin lỗi, “Cậu đừng nói thế. Sao nào? Mình sẽ để cậu đánh mình lần nữa nếu điều đó có nghĩa rằng mình không phải tham dự bất cứ bài giảng nào về nếp sống điều độ khủng khiếp đó lần nữa!”

Siết vai bạn mình lần cuối, Julian đứng vào chỗ của mình bên cạnh Adrian.

Không hề nhìn em trai mình, Adrian nói, “Anh đã nói với em rằng giờ đây anh tự hào về em như thế nào chưa?”

Julian liếc xéo anh với vẻ hoài nghi, “Cách đây không lâu lắm anh đã muốn bắn xuyên một mũi tên qua trái tim em.”

“Anh đã bắn trượt, đúng không?”

“Cố ý ư?”

Adrian tiếp tục nhìn thẳng về phía trước, nụ cười giật giật trên môi anh nhắc Julian rằng cho dù họ luôn luôn là anh em, nhưng vẫn có vài bí mật không ai chịu thừa nhận bao giờ.

“Em nên bắn anh vì anh đã cho Wilbury đóng chốt bên ngoài phòng ngủ của Portia vào buổi đêm trong ba tuần qua kể từ khi thông báo kết hôn của chúng em được đọc.” Julian thở dài, “Em nghĩ em đã biết thế nào là vĩnh cửu trước khi...”

“Anh ngạc nhiên là em không cố gắng lén vào phòng con bé qua cửa sổ.”

Julian bắn cho anh một cái trừng mắt, “Em đã định. Nhưng em không có cánh, việc đó không dễ như khi chỉ nhìn thôi. Đặc biệt với một bụi hồng to trồng ngay dưới cửa sổ phòng cô ấy.” Anh xoa mắt, da anh vẫn còn nhức từ đó.

“Em không phải là người luôn nói rằng thứ gì xứng đáng để có được đều đáng để chờ đợi hay sao?”

Julian có lẽ không có ý định đồng ý với anh trai mình nếu cánh cửa phía sau nhà thờ không bật mở vào đúng giây phút đó. Anh nín thở, một hành động vẫn là một điều kỳ diệu đối với anh.

Nhưng không kỳ diệu như người con gái ở ngưỡng cửa, người con gái đã biến mọi giấc mơ của anh thành hiện thực.

Anh đứng trong nhà thờ, không còn bị xua đuổi khỏi sự hiện diện của gia đình hay Chúa. Ánh nắng tràn qua những cửa sổ kính màu, sưởi ấm mặt anh và chiếu sáng lấp lánh trên những lọn tóc mượt mà lộng lẫy của Portia và lớp ren Brussel tinh xảo của chiếc váy cô đang mặc.

Vì cô, anh có thể ngủ suốt đêm và tỉnh dậy để chào đón bình minh. Anh có thể hếch mũi lên với mùi máu và yêu cầu thịt bò bít tết của anh cháy thành than. Anh có thể ngồi với cô cháu gái trên đùi và dạy con bé chơi vài khúc dạo đầu của bản “Lễ cầu hôn” của Mozart trên đàn piano. Điều duy nhất còn lại từ những năm đơn độc của anh khi là một ma cà rồng là ham muốn không thể thỏa mãn được đối với người con gái này.

Cô mỉm cười với anh, đôi mắt xanh lơ của cô tỏa sáng với tình yêu ngọt ngào. Cô quấn một dải ruy băng trắng như tuyết quanh cổ và một vòng hoa kết bằng nụ hồng trên mái tóc, khiến cô trông càng giống một thiên thần.

Ánh mắt anh lướt xuống dưới. Cô vẫn chưa mang thai đứa con của anh như trong giấc mơ, nhưng bắt đầu từ tối nay anh dành trọn mọi nỗ lực cho nhiệm vụ đó.

Anh biết mình nên đợi giám mục ban phúc cho sự hợp nhất của họ, nhưng anh đã cảm thấy quá được ban phúc, đến mức anh không thể đợi thêm một phút nào nữa để xác nhận cô dâu của mình. Để Adrian và Cuthbert lại và trao đổi một ánh mắt thích thú, anh sai bước xuống lối đi, lờ đi những tiếng thở hổn hển sau anh.

Khi anh cuốn Portia vào vòng tay mình, tiếng cười hạnh phúc giòn giã của cô ngân lên như tiếng chuông xuyên qua linh hồn anh, “Sao thế, Ngài Kane? Tôi nghĩ ngài không được hôn cô dâu của mình trước khi ngài hứa sẽ yêu và nâng niu cô ấy suốt đời.”

Anh nhìn xuống cô, âu yếm trên từng đường cong quen thuộc và thân yêu trên mặt cô.

Anh đã thấy cô thật xinh đẹp dưới ánh nến và ánh trăng, nhưng dưới ánh mặt trời vẻ rạng ngời thực sự của cô mới bộc lộ hết. “Một đời sẽ không đủ để yêu em. Anh đã từng nói với em trước đây rằng dù anh là ma cà rồng hay một người đàn ông, anh sẽ yêu em mãi mãi.” Anh chạm môi vào lông mày cô, “Cưng của anh... người yêu của anh... thiên thần của anh...”

Cô ngả người ra phía sau, nhú mắt nhìn anh cau có, “Anh nói chúng ta có thể sống với nhau một đời nhưng em hứa với anh em sẽ khiến nó có cảm giác là vô tận.”

“Cưng của anh... người yêu của anh... thiên thần của anh...” Anh véo mũi cô, đặt một nụ hôn ngọt ngào đến tan chảy lên môi cô, “...Mắt Sáng của anh.”

THE END

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>